

tủ sách
Z.28

Bà Chúa
thuốc độc

(QUYỂN HẠ)



NGƯỜI THỨ TÂM

tiểu thuyết gián điệp

Bà Chúa
Thuốc Độc
Quyển hạ

Người Thử Tâm



**Bà Chúa
Thuốc Độc**

người thứ tám

Bìa: ***NXB Z.28***
Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

**Bà Chúa
Thuốc Độc**

NGƯỜI THỨ TÁM

Sài Gòn - 1967

MỤC LỤC

6. Chương 6	9
<i>Một pha kỳ thú</i>	
7. Chương 7	119
<i>Đòn hện</i>	
8. Chương 8	195
<i>Mèo vờn chuột</i>	

CHƯƠNG 6

MỘT PHA KỲ THÚ

Khác với nhiều thủ đô ở Đông nam á, Vạn Tượng là thủ đô dậy trưa. Vạn Tượng dậy trưa mặc dầu ở Cánh đồng Chum, binh sĩ hai phe trung lập và thân Cộng đồng gần nhau, mắt guờm guờm, tay đặt lên cò súng. Vạn Tượng dậy trưa mặc dầu hiểm họa chiến tranh luôn luôn đè nặng lên vương quốc nhỏ bé và phúc hậu.

Mặt trời ló đầu khỏi khu rừng đối diện Vạn Tượng với cái đĩa tròn đỏ ối. Một ngày nóng như thiêu nũa sắp bắt đầu. Con sông Cửu Long chảy từ từ trong sự lười biếng, lười biếng đến nỗi du khách ngoại quốc có cảm tưởng là dòng sông đứng yên, không buồn trôi xuôi, như người nghiện á phiện say lơ mơ với ả phù dung, tiết kiệm từng cử chỉ nhỏ.

Xe tắc xi còn đậu la liệt ở bến, tài xế ghếch chân lên cửa, ngủ gở gạc thêm một lát, hoặc ngồi uống cà phê. Hầu hết các biệt thự sang trọng và rộng lớn, còn đóng cửa im ỉm, máy điều hòa khí hậu chạy rì rầm.

Tuy nhiên, ở một con đường rải đá, một tòa nhà đồ sộ đã mở cửa. Mở ra chớp nhoáng, rồi đóng lại chớp nhoáng. Lệ thường, tòa nhà này mở cửa rất muộn.

Đại đội phòng vệ được dàn ra dọc hàng rào từ rạng đông. Bắt đầu từ 7 giờ sáng, những chiếc Mercedes 220 sơn đen, bóng loáng, gắn máy lạnh, số tự động, bánh hông trắng, lần lượt chạy vào trong sân, đậu lại, nhả ra những người vẻ mặt long trọng, mặc sơ-mi trắng hoặc com-lê cà vạt thẳng nếp.

Người đến sau cùng đeo kính mát, và hút tẩu. dáng điệu nghiêm trang. Trạc từ 55 đến 60, da ngăm ngăm, nổi bật trên nền mỡ gà của bộ sấn-tung may ở Ba lê, nhân vật này xuống xe, rào vào trong nhà, trèo lên cầu thang gỗ đánh xi trơn bóng.

Cánh cửa lớn trên gác được mở rộng.

Bên trong, nhiều người đến từ trước đã tề tựu xung quanh cái bàn chữ nhật.

Mọi cửa sổ đều được đóng chặt, rèm nhung che kín, không cho ánh sáng bên ngoài lọt vào. Tiếng máy lạnh reo đều đều. Tất cả đều đứng dậy một lượt.

Nhân vật mới vào ngồi xuống cái ghế bành bọc nhung đỏ ở đầu bàn. Một nhân viên tùy tùng đặt cặp da đen xuống bên cạnh, rồi lặng lẽ ra ngoài.

Buổi họp bắt đầu.

Nhân vật mới vào đứng dậy, nghiêng đầu chào cử tọa rồi nói giọng từ tốn, chững chạc:

– Kính chào quý vị. Hoàng thân thủ tướng còn bận bề kiến quốc vương ở Luang Prabang trưa nay mới về kịp nên đã gọi vô tuyến cho tôi, ra lệnh triệu tập gấp hội đồng nội các thu hẹp. Tôi thành thật xin lỗi đã phải đánh thức quý vị quá sớm,

và nhất là triệu tập phiên nhóm quá vội vã, không kịp báo trước. Xin quý vị hiểu cho, vì đây là một buổi họp bất thường và vô cùng quan trọng.

Tiếng trò chuyện nho nhỏ tắt ngúm, nhường chỗ cho bầu không khí im lặng. Chủ tọa nói tiếp:

– Tuân lệnh hoàng thân thủ tướng, tôi xin đọc bức tối hậu thư vừa được gửi tới hồi rạng đông.

Chủ tọa đằng hắng một tiếng rồi đọc:

Căn cứ an toàn, ngày ... tháng ... năm 19...

Sam Phoun

đại diện toàn quyền Quốc tế Đặc vụ

*Kính gửi: Hoàng thân Thủ tướng
Chính phủ Ai Lao.*

Thưa ngài

Đây là lá thư thứ hai chúng tôi trân trọng kính gửi đến Ngài. Đúng hơn, đây là bức tối hậu thư, với những đòi hỏi rõ rệt và quyết liệt.

Ngày 1-6, Ngài đã nhận được lá thư thứ nhất của chúng tôi. Trong lá thư này, chúng tôi đã trình bày những lý do khiến chính phủ hoàng gia không thể không chấp nhận điều kiện của Quốc tế Đặc vụ, đó là trả cho chúng tôi hai triệu đô la Mỹ để chuộc lại cái thùng bằng sắt chứa 115 kilô độc được ghê gớm được chở trên phi cơ AN-2P do chúng tôi đoạt được và đang cất giữ.

Ba ngày đã trôi qua.

Đúng 10 giờ tối – như đã nói trong thư chúng tôi đã chờ phúc đáp của Ngài

qua tần số 9 kiloxích, tần số từ trước tới nay vẫn dành riêng cho cơ quan tình báo quân đội của tướng Sulivông. Mãi đến 10g4 phút, mới có phúc đáp. Song le, bản phúc đáp này không làm chúng tôi vừa ý.

Trong lá thư thứ nhất, chúng tôi đòi hỏi số tiền vàng hai triệu mỹ kim phải được chuyển vào trương mục của chúng tôi ở Thụy Sĩ, theo những chi tiết chuyên môn do chúng tôi đề ra. Cho đến giờ phút này, chúng tôi chưa hề nhận được sự xác nhận của ngân hàng Thụy Sĩ. Sự kiện này có thể được giải thích như là Chính phủ do Ngài điều khiển đã coi số tiền hai triệu đô la vô nghĩa nặng hơn sinh mạng của hàng triệu, hàng chục triệu con người.

Trong lá thư thứ nhất có đoạn như sau: “Từ nay cho đến khi tối hậu thư hết hạn, quý Ngài phải ra lệnh cho các cơ quan

an ninh trong nước án binh bất động, nghĩa là sở mật vụ, sở cảnh sát và an ninh quân đội không được áp dụng một biện pháp nào, dầu là tiêu cực hay tích cực, đối với Quốc tế Đặc vụ. Nếu điều kiện này không được quý Chính phủ triệt để tôn trọng, buộc lòng chúng tôi phải dần mật bằng một hay nhiều vụ ám sát chính trị khác nữa. Khi đó, nạn nhân sẽ là những nhân vật quan trọng hơn cổ thiếu ta Sim Leng của sở Mật vụ.”

Lời cảnh báo của chúng tôi không được quý Ngài lưu ý đến. Bằng chứng cụ thể là quý Ngài liên lạc với sở Mật vụ của ông Hoàng ở Sài Gòn, và sở này vừa phái lên đây một điệp viên mang cấp bậc đại tá.

Tên y là Tống Văn Bình, tức Z-28

Y tới Vạn Tượng bằng một chuyến

máy bay riêng của quân đội hoàng gia. Máy bay này mang số 0187. Hiện y ngụ tại khách sạn Settha Palace do chính phủ hoàng gia trả tiền phòng. Ngay sau khi mới đến, y đã bí mật tiếp xúc với một nhân vật tình báo cao cấp hoàng gia, mà chúng tôi không muốn nói tên. Quý ngài muốn biết tên nhân vật nạt là ai xin hỏi ông bộ trưởng tại Phủ Thủ tướng, người am tường nội vụ từ đầu đến cuối, người đã liên lạc với Sài Gòn, người đã chủ trương chống lại Quốc tế Đặc vụ đến cùng.

Vừa có mặt tại Vạn Tượng, Văn Bình Z-28 đã tấn công một số cơ sở của chúng tôi. Một số nhân viên của chúng tôi đã bị y hạ sát một cách tàn nhẫn.

Chắc vào giờ này, quý Ngài đã được công an và phản gián báo cáo đầy đủ về các vụ án mạng mờ ám vừa xảy ra tại thủ

đô. Tuy nhiên, quý Ngài chưa thể tìm ra thủ phạm. Chúng tôi xin nói thẳng rằng kẻ sát nhân là Văn Bình Z-28.

Vũ nữ Tin cố đã bị Z-28 giết tại một tiệm thuốc phiện trong khu Chợ Chiều. Vũ nữ Mila, nhân tình của cố thiếu tá đặc vụ Sim Leng, và là cộng tác viên thân tín của chúng tôi, cũng bị Z-28 hạ sát một cách điên cuồng trên một căn gác gần lữ quán Constellation. Rạng sáng hôm nay, một nhân viên khác của chúng tôi, cũng là nạn nhân của Z-28 trước khách sạn Settha Palace.

Những sự việc vừa xảy ra, một lần nữa, xác nhận rằng quý Ngài không muốn thành thật giải quyết nội vụ trong tinh thần hòa bình và thân thiện.

Vì thế, nhân danh Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức có chi nhánh khắp thế giới,

chưa từng bị thua ai, chưa từng thất hứa với ai, tôi, Sam Phoun long trọng gửi tới hậu thư này đến quý Ngài, lưu ý quý Ngài tới những hậu quả nguy hiểm có thể xảy ra, kèm theo các yêu sách sau đây:

Trong vòng 72 giờ đồng hồ, số tiền hai triệu đô la Mỹ phải được chuyển vào trương mục của chúng tôi tại Thụy Sĩ, theo những điều kiện kỹ thuật được ghi rõ chi tiết trong thư trước.

Quý chính phủ phải chấm dứt mọi hành động chống lại Quốc tế Đặc vụ. Những hành động này là: liên lạc với tổ chức Mật vụ Sài Gòn và nhờ họ giúp sức, ra lệnh cho binh sĩ và nhân viên cảnh sát cấm trại, tăng gia bộ máy phản gián trong thành phố Vạn Tượng, kiểm soát nghiêm mật phi trường Wallay, theo dõi các hành khách...

Trong vòng 12 giờ đồng hồ kể từ 8 giờ sáng hôm nay... tên gián điệp Tống Văn Bình Z-28 phải rời Vạn Tượng.

Nếu khoản 2, hoặc 3 bị vi phạm, chúng tôi miễn cưỡng phải áp dụng biện pháp thích nghi.

Còn nếu khoản 1 không được tôn trọng, chúng tôi sẽ thi hành một chiến dịch phá hoại và trả thù đại qui mô, như đã nói rõ trong thư trước.

Chúng tôi thành thật tin tưởng quý chính phủ gồm toàn các nhân vật sáng suốt nên sẽ không có việc đáng tiếc xảy ra.

Đúng 13 giờ trưa nay, xin quý Ngài phúc đáp cho chúng tôi trên tần số 9 kilox-ich thường lệ. Trân trọng cảm ơn và kính chào xây dựng.

Sam Phoun

Chủ tọa – người đeo kính mát, hút tẩu - buột miệng, giọng chua chát:

– Hừ, kính chào xây dựng. Sẵn sàng giết hàng triệu người vô tội mà dám tự nhận là: xây dựng.

Không khí trong phòng trở lại yên lặng, hoàn toàn yên lặng, ngoại trừ tiếng reo đều đều của máy lạnh, và tiếng đánh diêm châm thuốc lá.

Chủ tọa rít một hơi píp, rồi nhìn mọi người.

– Tuy được triệu tập hỏa tốc, hội đồng nội các thu hẹp hôm nay cũng được đầy đủ. Bức thư của Quốc tế Đặc vụ tôi vừa đọc cho chúng ta thấy rõ quyết tâm của họ. Họ sẽ làm mạnh nếu các điều kiện họ đưa ra không được thỏa mãn hoàn toàn.

Viên bộ trưởng Giao thông ngồi bên trái chủ tọa lên tiếng.

– Xin phép Bộ trưởng Phủ Thủ Tướng tôi hỏi một câu: Có đúng Tổng Văn Bình tức Z-28 đang có mặt tại Vạn Tượng không?

– Đúng.

– Vậy chúng ta chấp nhận những yêu sách của Quốc tế Đặc vụ không?

Chủ tọa đáp:

– Hoàng thân Thủ tướng cho biết ngài sẽ thi hành quyết định của Hội đồng Nội các. Các bạn nghĩ sao?

Bộ trưởng Kinh tế đặt câu hỏi:

– Trước khi quyết định chấp nhận hay bác bỏ, tôi muốn biết thêm chi tiết về sự hiện diện của phái viên Sài Gòn.

Chủ tọa đáp:

– Tôi xin thuyết trình rõ cho các bạn biết. Ngay sau khi nhận được bức thư thứ nhất của Quốc tế Đặc vụ đòi hai triệu đô la để chuộc hòm độc được, Thủ tướng ra lệnh cho tôi áp dụng một số biện pháp cần thiết. Tôi đã thảo luận với ông cố vấn tòa đại sứ Hoa kỳ tại Vạn Tượng. Ông này cho chính phủ hoàng gia biết là trung ương tình báo Central Intelligence Agenev không tin Quốc tế Đặc vụ có đủ phương tiện để thi hành những lời đe dọa của họ.

Tòa đại sứ Hoa Kỳ cũng yêu cầu chính phủ hoàng gia liên lạc cấp tốc với ông Hoàng ở Sài Gòn để xin giúp đỡ. Ông Hoàng nhận lời liền, và cử Z-28 lên đây. Chắc các bạn đã nghe nói về Z-28.

Y là điệp viên số một của miền Nam

Việt Nam, từ bao năm nay chưa thất bại trong công tác nào. Y có thể được coi là chuyên viên phản gián ưu tú nhất của Đông nam Á. Khi y tới Vạn Tượng, tôi đã phái tướng Sulivông đến gặp y tại khách sạn Settha Palace. Việc mời nhân viên Sài Gòn lên giúp ta đã được giữ kín, rất kín. Tôi không hiểu vì lẽ gì đối phương đã khám phá ra.

Bộ trưởng Giao thông nói:

– Sự kiện này chứng tỏ Quốc tế Đặc vụ không phải là một tổ chức bắt người chuộc tiền tầm thường. Nếu tôi không lầm, nó đã có tai mắt trong các cơ quan tình báo châu Á. Bằng chứng cụ thể: đa số nhân viên Nội các hoàng gia chưa biết tin Z-28 hoạt động tại Vạn Tượng mà Quốc tế Đặc vụ đã biết và biết một cách tỉ mỉ

Vì vậy, để tiết kiệm những sinh mạng vô ích, tôi trân trọng đề nghị: chính phủ hoàng gia hoàn toàn chấp nhận các yêu sách của Quốc tế Đặc vụ.

Chủ tọa đảo mắt một vòng:

– Còn các bạn khác nghĩ sao?

Mọi người đồng thanh:

– Chấp nhận.

Chủ tọa hỏi một người ngồi ở cuối bàn tóc hớt ngắn, râu mép tía kỹ lưỡng, mặc áo chim cò sặc sỡ. Đó là thiếu tướng Sulivông, chỉ huy trưởng điệp báo trong quân đội hoàng gia.

– Còn ý kiến của thiếu tướng nữa. Nếu thiếu tướng bác bỏ, Hội đồng Nội các sẽ thảo luận lại. Vì ý kiến của thiếu tướng là ý kiến của nhân vật chuyên môn hữu quyền.

Sulivông đáp ngay:

– Tôi đến đây với tư cách quan sát viên, vì là một Hội đồng Nội các. Vả lại, tôi là quân nhân mà bốn phận là tuân lệnh chính phủ. Chính phủ bảo làm gì, tôi sẽ làm nấy.

Chủ tọa ngắt lời:

– Dầu sao thiếu tướng cũng ở trong nghề, lại am tường những hoạt động của đối phương. Chúng tôi là nhân viên Nội các quen các vấn đề chính trị hơn là chuyên môn điệp báo. Giả sử thiếu tướng được chính phủ trao cho trọng trách giải quyết vụ này thì thiếu tướng tính sao?

Sulivông ngồi trầm ngâm. Mọi người đều hướng về phía ông. Một phút sau, Sulivông chậm rãi nói:

– Tôi sẽ chấp thuận vì tôi nghĩ rằng

địch có thể thực hiện những lời đe dọa một cách dễ dàng. Họ chỉ cần phái một đứa trẻ, hoặc một bà già bỏ thuốc độc vào giếng nước là hàng ngàn người thiệt mạng. Họ có thể bỏ thuốc độc vào giếng nước ở Vạn Tượng, Vọng các, Nam Vang, Tân gia Ba, Sài Gòn, hoặc bất cứ nơi vào trên thế giới. Hai triệu đô la tuy nhiều thật, nhưng tôi tin Hoa Kỳ sẽ viện trợ cho ta, vì thà mất hai triệu đô la còn hơn gánh trách nhiệm tinh thần của một cuộc tàn sát rộng lớn.

Chủ tọa nói:

– Thế là xong. Hội đồng Nội các đã đồng thanh chấp thuận. Ông bộ trưởng Tài chính sẽ liên lạc với tướng Sulivông để chuyển ngân qua Thụy Sĩ cho Quốc tế Đặc vụ. Trưa nay, tướng Sulivông sẽ nhân danh chính phủ hoàng gia trả lời cho họ biết.

Ngừng một giây, chủ tọa tiếp:

– Nhưng còn vụ Z-28.

Bộ trưởng Giao thông góp ý kiến:

– Tôi đề nghị tướng Sulivông gặp thẳng y và nói cho y biết là Hội đồng Nội các không cần đến y nữa.

Sulivông hỏi:

– Nếu y từ chối?

Chủ tọa nói:

– Ta sẽ ra lệnh trục xuất. Vả lại, tôi không tin y đại dột ở lại. Y lên đây do lời ta khẩn khoản yêu cầu. Nay ta không yêu cầu y nữa, y không còn lý do ở lại, nhất là ở lại để rước lấy cái chết.

Sulivông nói:

– Tôi biết Z-28 đã lâu. Y là kẻ lì lẫm.

Công việc càng hiểm nghèo, y càng đâm đầu vào.

Chủ tọa xua tay:

– Các chi tiết, thiếu tướng sẽ lo liệu lấy. Thiếu tướng được chính phủ ủy thác nói cho Z-28 biết là chính phủ không cần đến y nữa. Nếu y ngoan cố, tôi hoàn toàn để thiếu tướng định liệu.

Bộ trưởng Kinh tế phản đối:

– Dầu sao y cũng có lòng giúp chúng ta. Không lẽ chính phủ hoàng gia lại bắt y, giải ra trường bay, tống về Sài gòn. Tôi xin đề nghị tìm giải pháp nào êm đẹp hơn.

Chủ tọa nghiêm nét mặt:

– Đành về lịch sử tối thiểu với bè bạn ta cần giữ cảm tình. Nhưng trong vụ

này, quyền lợi vật chất và tinh thần của chính phủ ta, và của ba triệu nhân dân ta có thể bị phương hại nặng nề. Không lẽ vì muốn lấy lòng một người, một cơ quan bạn, mà ta phải hy sinh cả nước Lào. Một lần nữa, tôi xác nhận là giao mọi việc cho thiếu tướng Sulivông. Nếu Z-28 không chịu về Sài Gòn, thiếu tướng có thể cho Quốc tế Đặc vụ biết là chính phủ hoàng gia không bảo đảm tính mạng cho y nữa. Toàn thể các ban trong Hội đồng Nội các đồng ý không?

Tiếng “đồng ý” vang lên. Chủ tọa đứng dậy, đơn đả bắt tay các bộ trưởng. Mọi người lục tục ra ngoài. Riêng thiếu tướng Sulivông ở lại trong phòng với ông bộ trưởng phủ Thủ tướng.

Giương mặt trầm ngâm, Sulivông châm thuốc lá hút. Đoạn nhắc điện thoại, ra lệnh:

– Cho tôi nói chuyện với khách sạn Settha Palace.

*

Trước phiên họp khẩn cấp của Hội đồng Nội các hoàng gia ba giờ đồng hồ, một phiên họp khác diễn ra tại vùng phụ cận Vạn Tượng.

Hội nghị chỉ gồm hai người.

Phòng nhóm ở tầng nhì của một tòa biệt thự bí mật trên đường Thái Luông về phía Nam.

Biệt thự được xây trên một khu đất rộng năm ngàn thước vuông, giữa cái hồ rộng mênh mông, đi vào bằng con đường độc đạo trái đá dăm trắng. Trong vườn, không có cây cối nào hết. Những luống

hoa tươi hoặc thảm cỏ non – đặc điểm của những tòa nhà sang trọng - cũng không có. Tường được quét vôi xám ảm đạm, cửa sổ cũng sơn xám.

Cửa nhà xe đóng kín mít. Nhà bếp sạch như chùi, không có một vệt khói, chúng tỏ chủ nhân không có thói bếp núc nướng trong biệt thự.

Toàn thể cửa sổ trên lầu đều đóng chặt, che bằng rèm nhung đỏ dày cộm, ánh sáng mặt trời không thể lọt vào. Một cái máy điện lớn tối tân ban phát hơi lạnh cho khu nhà to lớn.

Cuộc hội nghị lạ lùng diễn ra trong một phòng hình vuông như cái hộp, trần thấp lè tè, cũng quét vôi xám như bên ngoài

Đồ đạc gồm vền vện một cái bàn sắt lớn kê chễm chệ giữa nhà trên nền gạch men trắng toát và 8 cái ghế sắt lùn tịt, lót đệm xanh. Ngoài ra, không còn gì nữa hết.

Một trong hai người đối thoại là Simun.

Hắn ngồi yên trên ghế nét mặt dăm chiêu, lông mày nhíu lại. Điều thuốc lá trên môi hắn đã cháy quá nửa mà hắn quên chưa gạt tàn. Cuộc bàn luận đang lên tới mức độ gay cấn, khiến Sumun có cảm giác là một lò sưởi lớn được đặt trong phòng.

Kẻ nói chuyện với Simun đeo mặt nạ. Hắn ngồi xa Simun, hai tay đặt trên mặt bàn, tia lửa sáng quắc bốc ra khỏi mắt. Tiếng nói của hắn oang oang như chuông đồng:

– Tôi kêu anh đến đây để giải thích thái độ của anh đối với thằng Z-28. Lệnh của tôi, anh nhớ không?

– Thưa nhớ. Lệnh ông là hạ sát Z-28 nếu hắn tỏ ra ngoan cố, còn nếu hắn chịu nhượng bộ, thì chỉ tổng xuất ra phi trường, mua vé hãng Air Laos cho hắn về Sài Gòn lập tức.

– Vậy hắn ngoan cố hay chịu nhượng bộ?

– Thưa, hắn không như người khác đâu. Tính gan lì của hắn đã khét tiếng Đông nam Á. Thà chết, hắn không bao giờ đầu hàng.

– Tôi không cần hắn đầu hàng.

– Nhượng bộ với đầu hàng cũng thế. Tôi tìm cách khuyên nhủ hắn, song hắn nhất định không nhượng bộ, dầu là

nhượng bộ một bước nhỏ.

– Rồi sau cùng anh phải giết hắn.

– Tôi đã báo cáo với ông là hắn đang còn sống.

– Đang còn sống nghĩa là thế nào? Anh giết hắn nhưng hắn đã thoát chết, hay anh bị hắn đánh bại?

– Thưa không. Tự tôi đã tha cho hắn.

– Tha cho hắn. Tha chết cho Z-28. Anh mất trí đến nơi rồi. Anh thừa hiểu rằng thủ cấp của hắn cũng đáng một triệu đô la Mỹ. Một triệu cũng còn rẻ. Bắt sống hắn, đem bán lại cho Bắc Việt, ta có thể kiếm được hai triệu đô la là ít. Trong khi đó, chiến dịch Hoa Phong Lan của ta mất bao tâm cơ và tổn phí mà chỉ thu hoạch được hai triệu đô la.

– Thưa ông, tôi biết rõ lắm. Nhưng tôi không thể nào giết hắn.

– Anh sợ ư?

– Thằng Simun này dọc ngang từ lâu tại Đông dương chưa từng biết sợ là gì.

– Nếu không sợ, tại sao anh không giết hắn, như tôi đã hạ lệnh.

– Vì hắn là ân nhân của tôi.

– Hừ, có lẽ anh sắp bào chữa rằng trước kia hắn đã cứu anh thoát chết.

– Sự thật là thế. Sự thật là cách đây gần 20 năm, hắn đã cứu tôi khỏi tay lính đoan dọc biên giới.

– Tôi không tin. Hồi ấy, hắn chỉ là một thiếu niên măng sữa.

– Ông không tin là quyền của ông.

Hắn chỉ 10, 12 tuổi là cùng. Nhưng nhờ cây ná kỳ dị của hắn, tôi còn sống đến ngày nay. Tôi đã thể sẽ trả ơn. Định mạng đã run rủi cho tôi gặp hắn, và hắn lại là Z-28, kẻ thù của Quốc tế Đặc vụ.

– Trời ơi, một ông già như Simun, giết người không gớm tay mà cũng biết tình cảm vụn.

– Dầu sao tôi cũng là con người. Kẻ giang hồ như tôi không thể vong ân bội nghĩa. Nếu tôi vong ân bội nghĩa, anh em tứ chiếng sẽ khinh bỉ tôi.

– À, anh đã phản bội.

– Kẻ giang hồ như Simun không khi nào phản bội. Tôi đã tuyên thệ, tôi quyết giữ lời thề ấy đến phút cuối cùng. Tôi không khi nào phản bội Quốc tế Đặc vụ. Song ông cũng đừng bắt tôi phải phản bội ân nhân.

Người đeo mặt nạ đập bàn, sáng tiếng:

– Dầu sao, anh cũng đã trái lệnh tôi. Trái lệnh, tất anh phải chết.

Simun cười nhạt:

– Ông đừng buộc tôi phải cạy tàu ráo máng. Trước khi vào đây, tôi đã để phòng chu đáo rồi. Vệ sĩ của tôi đang đợi ở ngoài. Nếu tôi không ra, họ sẽ không để ông yên. Ông đừng quên tôi là ông vua anh chị ở Vạn Tượng.

Người đeo mặt nạ nghiêng răng tức tối:

– Anh đã để phòng chu đáo song còn quên cái này.

Khẩu súng còn của hắn được rút ra khỏi vỏ, chĩa về phía Simun, Song Simun

cũng rút súng nhanh như chớp. Hai người găm gù nhìn nhau.

Simun vẫn cười nhạt:

– Nếu ông bắn trước, tôi sẽ nổ súng liền. Hắn ông đã nghe tài thiện xạ của tôi từ lâu. Tôi bắn không đến nỗi dở. Phien ông cất súng vào túi. Tôi vẫn muốn làm việc dưới quyền ông, song tôi không muốn ông coi thường tôi.

Người đeo mặt nạ lẳng lặng cất súng vào túi. Simun nói, giọng bình thản:

– Thôi, chúng mình hòa với nhau. Nếu ông còn muốn tôi tiếp tục trung thành, xin ông tôn trọng nghĩa khí giang hồ của thẳng cụt chân Simun. Thật vậy, Simun sẵn sàng vâng lệnh ông để giết tất cả mọi người trên trái đất này, kể cả thủ tướng Lào, hoặc người đàn bà đẹp nhất

thế gian nếu ông muốn, xong xin trừ ân nhân.

Người đeo mặt nạ đứng dậy, thở dài ảo não:

– Thái độ của anh làm tôi vô cùng ngạc nhiên. Sau nhiều năm hoạt động, chưa bao giờ anh trái lệnh tôi. Và đây là lần đầu tiên. Tôi xin lỗi anh đã dùng súng lục hăm dọa. Lẽ ra đối với một người bạn thân tín, một thuộc viên trung thành, tôi không nên làm như vậy. Chẳng qua tôi quá giận anh nên mất bình tĩnh.

Simun cung đứng dậy:

– Kính chào ông. Bây giờ, ông quyết định ra sao?

Người đeo mặt nạ đáp:

– Tôi sẽ liên lạc ngay với ông Sam

Phoun. Và trước khi trời sáng rõ, ta sẽ gửi cho ông bộ trưởng Phủ Thủ tướng đặt điều kiện. Để anh khỏi mất lòng, ta buộc chính phủ hoàng gia trả Văn Bình về Sài gòn nội ngày nay bằng phi cơ Air Laos.

Người đeo mặt nạ đặt bầy tay lên vai Simun:

– Văn Bình là đứa cứng đầu nổi tiếng. Hẳn chịu rời Vạn Tượng hay không, tôi chưa dám chắc. Nhưng nếu hấn ở lại, và xía vào công việc của ta, nhất định ta phải trừ khử hấn. Tôi xin thành thành thật hỏi anh câu này: nếu Văn Bình ở lại, anh còn cứu hấn nữa không?

– Tôi đã nói rõ cho hấn biết rồi. Ngày xưa, hấn cứu tôi một lần, giờ đây tôi đã trả ơn. Nếu hấn tiếp tục phá phách, miễn cưỡng tôi phải có thái độ.

Người đeo mặt nạ cười:

– Anh Simun là con người lạ lùng!
Cũng may chúng ta chưa đến nỗi bắn
nhau.

Simun cũng cười:

– Tôi không tin lúc này ông chủ tâm
bắn tôi. Ông muốn dọa tôi đấy thôi.

Người đeo mặt nạ rút súng, ném
lông chông trên bàn, giọng thân mật:

– Anh nhìn xem khẩu côn có viên
đạn nào không? Nếu muốn giết anh, tôi
đã bỏ đạn vào súng. Anh thấy chưa?

Simun cũng đặt súng lên bàn, bấm
nút cho bì đạn tuột ra:

– Xạc giờ của tôi cũng không có đạn.
Xạc giờ trống không, chắc ông đã thấy.

Người đeo mặt nạ ôm chầm lấy Si-
mun:

– Chú Simun, chú làm tôi cảm động
rất nhiều.

Simun cho bì đạn vào súng. Được
người đeo mặt nạ hôn vào má, hấn rợn
người. Phải, Simun cố tình dùng xạc giờ
không đạn, nhưng một viên duy nhất đã
nhảy vào nòng sẵn sàng, Simun lấy cò,
viên đạn kinh khủng này sẽ có thể giết
người trong vòng 5 thước. Simun chỉ cần
bắn 1 viên đạn. Hấn cũng không lạ gì
người đeo mặt nạ. Khẩu súng côn trống
rỗng vừa đặt lên bàn không phải là khẩu
súng hồi nãy.

Thật vậy, người đeo mặt nạ có 2
khẩu, khẩu có đạn, khẩu không đạn. Si-
mun muốn phá lên cười khi nghĩ đến
thủ đoạn của người đeo mặt nạ.

Hơn ai hết, hắn biết là người đeo mặt nạ không thể giết hắn. Vì hắn là cộng sự viên thân cận và đắc lực từ nhiều năm nay. Từ nhiều năm nay, hắn đã mang lại hàng triệu đô la cho người đeo mặt nạ.

Người đeo mặt nạ có một thế lực ghê gớm, giết người dễ dàng như giết ruồi muỗi, nhưng Simun cũng có hàng chục đàn em trung thành và tài ba dưới quyền. Hắn chết, bọn đàn em sẽ báo thù. Người đeo mặt nạ thắng thiên, hoặc độn thổ mới hy vọng thoát khỏi viên đạn phục hận.

Vả lại trong lúc này, người đeo mặt nạ đang cần hắn. Hắn cũng đang cần người đeo mặt nạ.

Simun nhường người đeo mặt nạ ra trước. Hắn vẫn có thói quen như vậy. Thói quen đi sau, sợ viên đạn hoặc mũi

dao vào gáy. Gần bạc đầu trong nghề súng đạn quốc tế, Simun đã mất hẳn lòng tin vào giá trị của cái bắt tay, hoặc nụ hôn thân thiện.

Dường như không quan tâm đến thái độ dè dặt cố hữu của Simun, người đeo mặt nạ khoan thai bước ra hành lang. Rồi hắn thân mật vỗ vai gã cụt chân:

– Chú Simun còn giận anh nữa không?

Simun lắc đầu:

– Tôi đâu dám. Thật ra, tôi có lỗi với ông rất nhiều.

Người đeo mặt nạ cười hà hà:

– Phải tôi xin lỗi chú mới đúng. Nào ta bắt tay nhau thân thiết một lần nữa.

Simun cười theo. Trong thâm tâm,

hắn cũng không biết là cười thật, hay cười giả nữa. Đóng kịch liên tục trong mấy chục năm, hắn đã lằm lằm giữa thật và giả.

Tuy mang chân gỗ, Simun đi thoăn thoắt, Người đeo mặt nạ hỏi:

– Chú đậu xe ở đâu:?

Simun uốn ngực đáp:

– Thưa, tuân lệnh ông. Tôi đậu xe . .

– Ủ, chú thận trọng rất đúng. Nhân viên của địch đông như kiến cỏ, mình sơ hở một giây là chết không kịp ngáp.

Simun từ từ xuống thang gác. Người đeo mặt nạ lặng lẽ nhìn theo rồi trở vào phòng khóa trái cửa.

Ra đến vườn, Simun vươn vai hít mạnh

khí trời vào lồng ngực. Những đám mây trắng xóa kéo nhau chạy nhanh trên nền trời hồng nhạt.

Một ngày nắng gắt bắt đầu.

Tiếng kèn xe hơi réo vang, Simun nhắm nha hút thuốc lá, đếm bước một trên con đường đất đỏ.

*

Tiếng kèn xe hơi dưới đường cũng đập vào nhĩ tai Văn Bình. Song trong không khí trong trẻo ban mai, tiếng chuông điện thoại leng keng trên bàn bồng có một âm thanh róng rã, mãnh liệt hơn.

Tuy nhiên, Văn Bình không kinh ngạc.

Chàng biết sớm muộn sẽ có người gọi chàng. Có thể là Quỳnh Lan, nàng tiên của Ban Biệt vụ. Vừa được ông Hoàng đặc phái lên Vạn Tượng, đội lột tùy viên văn hóa trong tòa đại sứ Việt Nam. Lên đến nơi, nàng sẽ đợi chàng tiếp xúc. Song có lẽ vì nhớ chàng quá nên nàng gọi điện cho chàng, để than thở nỗi niềm cô đơn của một đêm không ngủ trong gian phòng quá rộng và quá lạnh.

Người gọi có thể là Simun. Hẳn tha chàng không giết vì trót mang ơn cứu tử. Song hẳn không thể trả ơn hai lần. Vả lại, hẳn đã yêu cầu chàng lên máy bay Air-Laos về Sài Gòn từ sáng sớm. Trời đã sáng rõ từ lâu. Chắc Simun đã liên lạc với phi trường, và nhân viên công ty hàng không dân sự Air-Laos đã trả lời là không có tên Văn Bình trong danh sách hành khách.

Văn Bình không ngờ được người gọi điện thoại cho chàng lại là thiếu tướng Sulivong, phụ trách điệp báo hoàng gia. Sulivong, con người hòa nhã và tháo vát đã tiếp xúc với chàng tại khách sạn Settha Palace, sau khi chàng đặt chân xuống thành phố thăm lạng.

Chàng áp ống nghe vào tai. Tiếng Sulivong vẫn ngọt ngào và thân mật:

– Alo, ông Văn Bình đấy phải không? Sulivong, thiếu tướng Sulivong đây.

Văn Bình giật mình đánh thót. Trong một phần trăm tích tắc đồng hồ, chàng đã nhìn thấy sự việc sắp sửa xảy ra. Theo thỏa thuận chung Sulivong không gọi chàng bằng tên thật Văn Bình mà là bằng tên giả: hoàng thân Sariket. Sulivong cũng xưng là chủ hăng gỗ bạch đàn. Lần đầu gặp nhau, hai người đã dùng danh

từ “hoàng thân Sariket” và “chủ hăng gõ bạch đàn”. Không lẽ chưa đầy một ngày mà Sulivong quên hết. Phương chi Sulivong lại là một lãnh tụ tình báo ở Lào quốc.

Mặt khác, cũng theo thỏa thuận chung, Sulivong sẽ không liên lạc điện thoại với chàng, sợ bại lộ. Văn Bình mỉm cười đáp:

– Vâng, tôi là Văn Bình. Kính chào thiếu tướng Sulivong. Thiếu tướng điện thoại cho tôi để mời tôi về Sài Gòn phải không?

Giọng Sulivong chứa đầy kinh ngạc:

- Phải. Tại sao ông biết?
- Thiếu tướng quên tôi là Z-28.
- Ông Z28 giỏi thật. Tôi xin bái phục.

Song việc này không thuộc quyền tôi. Tôi cố gắng thuyết phục họ mà không được.

– Họ là ai?

– Là chính phủ hoàng gia. Rạng sáng, một hội đồng Nội các thu hẹp được triệu tập tại dinh thủ tướng dưới sự chủ tọa của hoàng thân bộ trưởng tại phủ thủ tướng. Hội đồng đã quyết định dứt khoát như trên và ra lệnh cho tôi thông báo ông biết.

– Xin thiếu tướng nói rõ tại sao chính phủ hoàng gia lại thay đổi ý kiến nhanh chóng như thế.

– Tôi không thể nói được.

– Vậy, tôi cũng không thể tuân lời được.

– Xin ông nghĩ lại. Chúng tôi đạt giấy

mời nên ông lên đây, giúp chúng tôi. Giờ đây, chúng tôi cảm thấy có đủ khả năng giải quyết nội vụ một mình, không cần sự giúp đỡ của các bạn đồng minh. Nên chúng tôi không dám phiền ông nữa.

– Tôi muốn yết kiến hoàng thân Thủ tướng.

– Hoàng thân còn bận ở Luang Prabang. Có lẽ tối nay hoàng thân mới về.

– Xin thiếu tướng bố trí cho tôi được gặp hoàng thân tối nay. Gặp xong, tôi rời Vạn Tượng liền.

– Khoảng 9, 10 giờ tối, phi cơ của hoàng thân mới đáp xuống sân bay Wattay. Sau đó, hoàng thân còn chủ tọa một hội đồng Nội các cho đến khuya. Nghĩa là ít ra đến một, hai giờ sáng mới xong.

– Còn sáng mai?

– Sáng mai, hoàng thân thủ tướng đi kinh lý miền nam vương quốc trong hai ngày.

– Tôi sẽ đợi hoàng thân.

– Không được đâu. Tôi xin nói thẳng cho ông biết rằng thủ tướng quá bận, không có thời giờ tiếp ông. Dầu sao Hội đồng Nội các cũng đã quyết định dứt khoát rồi.

– Thật là nhục nhã, vì một chính phủ độc lập, có quân đội hùng mạnh phải đầu hàng một tổ chức còn đồ tư nhân.

– Ông không được quyền phê bình một cách khiếm nhã và gay gắt.

– Xin lỗi thiếu tướng

– Không dám. Mời ông sửa soạn hành lý.

- Trời! Tôi phải đi ngay ư?
- Vâng.
- Làm gì có máy bay vào giờ này. Nếu tôi không lầm, chuyến phi cơ thường lệ Air-Laos đã cất cánh từ nãy.
- Chúng tôi dành riêng một chuyến cho ông.
- Hân hạnh quá! Này, thiếu tướng Sulivong, tôi xin hỏi thật, Quốc tế Đặc vụ bắt buộc tôi rời Vạn Tượng mấy giờ hôm nay?
- Trong vòng 12 giờ đồng hồ, kể từ 8 giờ sáng.
- Nghĩa là tôi phải về Sài Gòn trước 8 giờ tối nay?
- Phải. Ông nên nghe tôi mà về là hơn. Đối với ông, chúng tôi vẫn là bạn,

song chúng tôi bị du vào một tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Vì sinh mạng của hàng triệu con người, chúng tôi đành phải trả tiền, điều đình với Quốc tế Đặc vụ để lấy lại số hàng đã mất.

- Vâng tôi hiểu.
- Nếu ông cho phép, tôi xin đưa ra đề nghị như sau: để bồi thường thiệt hại, chính phủ hoàng gia xin biếu ông một số tiền nhỏ là năm chục ngàn đô la.
- Chà, năm chục ngàn đô la Mỹ, số tiền này đâu có nhỏ.
- Đó là biếu riêng ông. Còn nếu sở Giám điệp của ông Hoàng cần được bồi thường thiệt hại, chúng tôi xin tính sau.
- Cảm ơn thiếu tướng. Nhân danh ông Hoàng, tôi có thể nói trước là Sở chúng tôi không đòi bồi thường.

– Nhưng còn cá nhân ông?

– Cũng không. Tiền lương hàng tháng của tôi cũng đủ ăn. Vả lại, tôi không thích chính sách hối lộ.

Sulivong thở dài:

– Ông hiểu lắm tôi rồi.

Văn Bình cũng thở dài:

– Thiếu tướng cũng hiểu lắm tôi.

– Tuần tới, tôi sẽ xuống Sài Gòn công cán. Tôi sẽ gặp ông Hoàng và gặp ông. Khi ấy chúng ta sẽ nói chuyện nhiều. Thôi, chào ông và kính chúc ông thượng lộ bình an.

– Máy giờ phi cơ cất cánh?

– Ông ra Wattay giờ nào, phi cơ cất cánh giờ nấy. Một chiếc công xa Mercedes

sơn đen, mang bảng số... đang chờ ông trước cửa khách sạn Settha Palace. Ngoài ra, còn có một xe díp bố trí súng đại liên, và hai binh sĩ của tôi đi theo ông.

– Gớm, tôi trở thành một nhân vật quan trọng.

– Chính phủ hoàng gia hoàn toàn chịu trách nhiệm về an ninh cá nhân của ông, bắt đầu từ phút này.

– Thiếu tướng đã thông báo cho Sài Gòn biết chưa?

– Chưa. Hội đồng Nội các xong, tôi nhắc điện thoại gọi cho ông ngay.

– Vậy, xin phép thiếu tướng cho tôi được tới tòa đại sứ Việt Nam.

– Ông Z28 khách sáo quá! Ông muốn đi đâu trong thành phố, tùy ông,

tôi đâu dám ngăn cấm. Miễn hồ là trong phạm vi thành phố, và miễn hồ ông từ già Vạn Tượng nội chiều nay.

– Nội chiều nay?

– Vâng. Nhân viên ở phi trường đã nhận được lệnh của tôi. Họ chờ ông ngoài đó. Khi nào ông tới, họ sẽ cất cánh liền.

– Cảm ơn thiếu tướng.

– Không dám, cảm ơn ông.

Thiếu tướng Sulivong gác máy.

Văn Bình bàng khuâng một hồi với ống nghe đã nín bật. Chàng thầm khen tổ chức của địch đã phản công nhanh chóng. Tuy vậy, chàng không sửng sốt. Chính phủ hoàng gia không thể giữ chàng ở lại để làm liên lụy đến hàng triệu người.

Quốc tế Đặc vụ đe dọa bỏ thuốc độc vào giếng nước trên khắp Đông nam Á, bọn sát nhân quốc tế này đã nói là làm. Ở vào hoàn cảnh khó xử này, bất cứ chính phủ nào cũng sẵn sàng bỏ ra hai triệu đô la. Hai triệu, chứ hai chục triệu cũng phải ưng thuận. Mặt khác, công việc của Văn Bình chỉ có kết quả nếu được giữ hoàn toàn bí mật. Chàng vừa đặt chân xuống Vạn Tượng thì hàng loạt biến cố xảy ra. Rồi Quốc tế Đặc vụ bắt cóc chàng.

Tại sao Quốc tế Đặc vụ biết Z28 có mặt tại Vạn Tượng? Đó là điều chàng phải tìm ra. Vì đó là đầu mối của nội vụ.

Văn Bình ném điều Salem qua cửa sổ. Có tiếng gõ cửa, chàng hất hàm:

– Ai đó, cứ vào.

Chàng không cần giữ gìn nữa: kể từ

phút này, tính mạng của chàng sẽ không bị Quốc tế Đặc vụ đụng tới. Quản lý khách sạn bước vào, nghiêng đầu cung kính:

– Thưa, quý ông đi ngay à?

Văn Bình biết là Sulivong đã ra lệnh cho khách sạn. Chàng đáp:

– Vâng. Phiền ông tính giùm tiền phòng.

Viên quản lý lắc đầu:

– Thưa, phủ thủ tướng đã thanh toán rồi. Nếu ông cho phép, tôi sẽ bảo bồi mang hành lý xuống xe.

Hừ, Văn Bình bị tổng xuất khỏi lũy quán Settha Palace! Tổng khứ một cách êm ái và nhã nhặn! Chẳng nói chẳng rằng, Văn Bình chỉ cái va-li của chàng

đặt trên bàn, rồi lững thững thọc tay vào túi quần, ra ngoài hành lang.

Chiếc Mercedes 220 SE tối tân đậu ngay trước cửa. Văn Bình dựa lưng vào nệm xe trắng toát. Tài xế, một trung sĩ, hỏi chàng bằng tiếng Pháp:

– Thưa ra sứ quán.

Văn Bình giơ một ngón tay, tỏ dấu đồng ý. Thì ra Sulivong đã lo liệu chu đáo. Chiếc Mercedes vừa dứt ra khỏi vỉa hè, một xe díp nhà binh với họng súng đại liên chĩa lên trời, phóng theo.

Văn Bình nhìn hai bên đường. Dân chúng Vạn Tượng vẫn đi lại tíu tít như thường lệ. Máy ký giả ngoại quốc vẫn gác chân lên bàn trong lũy quán Constellation uống cà phê đá. Một cô gái giang hồ từ nhà sầm hấp tấp bước ra, vấp gốc

cây suýt ngã, mặt ngẩng lên, son phấn bạc phếch, làm Văn Bình lợm mửa.

Thành phố Vạn Tượng vẫn là thành phố quen thuộc đối với chàng, từ nhiều tháng nay không hề thay đổi. Riêng những màn kịch trong bóng tối dày đặc đã thay đổi nhiều.

Tài xế lái xe lên con đường đê, dọc bờ sông Cửu long. Gió mát luồng vào trong xe. Văn Bình ra lệnh cho xe đậu lại. Tài xế hỏi chàng.

– Thưa, chúng tôi đậu xe bên ngoài đợi ông?

Chàng xua tay:

– Các anh về đi. Lát nữa, tôi có xe riêng.

Tài xế đáp:

– Chúng tôi được lệnh đưa ông lên Wattay.

Chàng gật:

– Tôi đã bảo có xe riêng mà lại.

Tài xế giọng bình thản:

– Thưa, lệnh của thiếu tướng Suli-vong. Chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ an ninh cho ông.

– Được, nếu các anh muốn chờ bên ngoài tùy ý. Nhưng các anh đừng quên tòa đại sứ là nơi bất khả xâm phạm.

– Thưa vâng. Và xin ông cũng đừng quên là phi cơ đang chờ ông ở Wattay.

Văn Bình trèo lên thêm sứ quán. Xa Vạn Tượng một năm, chàng thấy sứ quán Việt Nam không đổi khác mấy may. Thấy chàng, mấy nhân viên reo mừng.

Chàng cười trả, xách va-li lên lầu.

Quỳnh Loan đang quay lưng lại phía chàng, nhìn qua cửa sổ. Nàng mặc áo đầm hở nửa lưng trên trắng nõn, khiến Văn Bình đứng sững. Thân thể cân đối và kiều diễm của Quỳnh Loan đã mê hoặc hàng ngàn chàng trai ở Sài Gòn, trong số có Văn Bình. Nàng là nhân viên xuất sắc của ban Biệt vụ, và là bạn thân của Nguyên Hương. Không biết vì nàng đã có ý trung nhân, hay nàng nghĩ đến bạn mà hơn một lần Quỳnh Loan cự tuyệt chàng.

Đối với nàng, Văn Bình còn giữ nhiều kỷ niệm đậm đà. Nhất là kỷ niệm một đêm nằm khám. Nàng giả vờ hẹn hò với chàng, rồi vào giây phút thần tiên nhất, giàn xếp cho nhân viên cảnh sát bắt chàng, đưa về giam một đêm trong bót quận ba, trước khi chàng lên đường ra

Hà nội, trong một công tác hiểm nghèo.

Thấy động, Quỳnh Loan quay lại.

– Chào anh

– Chào cô

– Anh lầm rồi. Em là bà, không còn là cô nữa.

Văn Bình tái mặt:

– Em đã...

Nàng cười giòn dã:

– Mời anh vào phòng em. Xin giới thiệu: em là tùy viên văn hóa của tòa đại sứ.

– Vâng, tôi biết. Trân trọng kính chào bà tùy viên văn hóa một ngày.

Sự thật là nàng mới lên hôm qua.

Nàng được cử làm tùy viên văn hóa để tiếp tay cho Văn Bình. Chức vụ tùy viên và đệ nhị bí thư sứ quán thường được dành sẵn cho sở Mật vụ.

Chàng hỏi:

- Ông Đại sứ đâu?
- Về Sài Gòn sáng nay rồi.
- Chuyện công hay tư?
- Bộ ngoại giao đánh điện mời về, theo đề nghị của ông Hoàng. Ông Hoàng kiểm soát cần gặp ông đại sứ để thảo luận về vụ Pathet - Lào sửa sang con đường mòn Hồ Chí Minh cho cộng sản Bắc Việt tải quân cụ. Chẳng qua, ông Hoàng muốn ông Đại sứ vắng mặt để khỏi chịu trách nhiệm về việc làm của anh em mình.

Tiếng “anh em mình”, Quỳnh Loan

nói bằng giọng tha thiết. Chàng nắm tay nàng:

- Em lấy chồng bao giờ thế?

Nàng phá lên cười:

- Ai bảo anh là em lấy chồng?
- Chính em. Em đã bắt anh gọi là bà.

– Không phải lỗi của em, anh đừng giận, oan em lắm. Trong giấy tờ bổ nhiệm, em được gọi là bà. Trước khi em lên đường, chị Nguyễn Hương đã mời em vào phòng, nói chuyện riêng.

- Lại Nguyễn Hương!

– Vâng, chị ấy dặn em lên Lào phải thận trọng vì đàn ông trên này có ngải. Bị ngải yêu, phụ nữ đâm ra bê bối, chết mê chết mệt người đàn ông, không thể

nào gỡ ra. Tuy nhiên, ngải yêu lại ky vợ chồng. Phụ nữ chưa chồng, nhưng đã hứa hôn rồi, cũng không sợ bị ngải yêu mê hoặc.

– Em tin không?

– Không biết nữa. Chị Nguyên Hương dặn em lên trên này thuật lại anh nghe.

– Hừ, em đáo để lắm.

– Lại giận oan em rồi.

– Giận còn là ít. Em còn đáng bị đánh đòn nữa. Trước kia, em nghe lời Nguyên Hương, rủ anh đi chơi rồi lừa anh một vỏ chết điếng, suốt đêm nằm trong sà lim quận ba... Lần này, em lại nhẩy vọt lên chúc bà. Ở đây, chẳng ai nghe nói đến ngải. Nguyên Hương ra lệnh cho em kèm giữ anh như tù phải không?

– Không. Chị ấy chỉ yêu cầu em thôi.

– Yêu cầu ra sao?

– Yêu cầu em chăm sóc anh với tư cách em gái đối với anh ruột. Ngoài ra, không được làm gì hết. Thôi, chuyến này ở Lào về, anh cưới chị Nguyên Hương đi cho chúng em ăn cỗ. Mỗi ngày, chị mỗi ghen thêm kinh khủng. Em có cảm tưởng chị ấy sẵn sàng ăn tươi, nuốt sống cô gái nào dám léo hánh đến anh.

Văn Bình cười

– Anh tu rồi. Nào, cô em gái của anh, săn sóc cho anh ruột đi.

– Em rót huyết ky nhé?

– Không, anh chưa muốn uống. Lệ thường, anh em ruột ở phương Tây hôn nhau lên trán, hoặc trên má, mỗi khi gặp

nhau. Em gái anh còn đợi gì mà chưa hôn?

Quỳnh Loan kiễng chân, chúm môi hôn nhẹ vào trán chàng. Chờ nàng ngửa cổ ra, mắt lim dim, miệng mở hé, mùi da thịt thanh tân tỏa ra ngào ngạt. Quỳnh Loan là nữ điệp viên điệp viên Biệt vụ xinh đẹp và ngon lành nhất Sở.

Chàng cúi xuống hôn phớt vào cánh mũi phập phồng. Rồi chàng đưa tay vuốt xương sống nàng từ gáy xuống lưng. Nàng run lên như bị lạnh. Nàng mở một con mắt ra, giọng lè nhè như say rượu:

– Anh ơi! Hôn em đi?

Chàng cười:

– Hôn trán nhé!

Nàng lắc đầu lia lịa:

– Không, không.

Văn Bình hôn thật phũ phàng vào môi nàng. Chàng hiểu Quỳnh Loan hơn ai hết. Nàng là một thiếu nữ học thức, thông minh, thích sống ngang tàng, chưa hề yêu ai say đắm vì chưa gặp người đàn ông nào ngang tàng hơn nàng. Đối với nữ điệp viên lao đầu vào công tác nguy hiểm, luôn luôn gần kề cái chết, mảnh khóc tán tỉnh và gợi tình cổ điển không còn thích hợp nữa. Chinh phục loại phụ nữ ngang tàng như Quỳnh Loan, Văn Bình có ấn tượng như rình rập yếu điểm của đối phương võ nghệ siêu quần để đánh atemi.

Trong khi dính môi, suýt nữa chàng bật cười. Chàng vừa nghĩ đến thú săn voi trong rừng rậm Lào quốc. Hồi nhỏ, thân phụ chàng đã đưa chàng đến những vùng nhiều dã thú nhất, và dạy chàng

cách bắn. Ông không cho chàng bắn xa, mỗi lần gặp thú, đặc biệt là voi và hổ đi một mình - loại thú đi một mình thường rất dữ - ông bắt chàng tiến lại gần, và chỉ cho phép chàng dùng một mũi tên, hoặc một viên đạn mà thôi.

Lớn lên, Văn Bình mới khám phá ra nghệ thuật chinh phục đàn bà đẹp kiêu hãnh và khó tính không khác nghệ thuật bắn thú dữ. Chỉ có một phát đạn, bắn ra ngoài thì chết, con thú sẽ nhảy lại đâm chết nhà thiện xạ, người đàn bà đẹp sẽ không bao giờ mở lòng ra nữa nếu cuộc tỏ tình bị lạc hướng trong phút đầu tiên.

5 phút sau, chàng buông nàng ra. Nàng ngồi phịch xuống ghế, bùng mặt khóc. Văn Bình ngồi bên, vuốt tóc nàng:

– Tại sao em khóc?

Nàng khóc òa lên:

– Em không cưỡng lại được. Em yêu anh quá, anh ơi!

Từ lâu, Văn Bình vẫn đợi nàng nói câu ấy. Chàng đã thắng trận. Chàng đã quật ngã được con hổ dữ Quỳnh Loan. Con hổ dữ nhất của ban Biệt vụ.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, dáng điệu then thò:

– Khổ quá, em quên mất công việc phải làm. Anh đến gặp em có việc gì?

– Còn chán thời giờ. Quốc tế Đặc vụ gửi tối hậu thư đòi chính phủ hoàng gia tống anh về Sài gòn. Tối nay, anh phải lên máy bay.

Quỳnh Loan tái mặt:

– Thế à? Chương trình hành động của mình hỏng hết rồi.

Văn Bình cười :

– Đừng ngại. Anh đã có kế hoạch. À, em bận gì không?

Nàng đáp ngây thơ:

– Không.

– Vậy anh sẽ kể em nghe một câu chuyện.

– Chuyện gì? Quan trọng không?

– Quan trọng lắm.

– Anh kể đi

– Để anh đóng chặt cửa, sợ người ngoài nghe.

Quỳnh Loan nhìn chàng bằng cặp

mắt mơ màng. Văn Bình đóng cửa sổ, kéo rèm che kín, rồi mở máy điều hòa khí hậu. Nàng ngồi trên đi văng bọc nỉ màu xanh nhạt. Đến phút này, chàng mới nhận ra cái áo đầm kiểu mới hai mảnh của nàng.

Loại áo này đang thịnh hành ở Ba lê, phụ nữ đua nhau mặc trong khi các nhà đạo đức đua nhau công kích. Quan niệm chung của phe bảo cựu là loại áo này tăng vẻ khêu gợi của đàn bà lên tột độ, khiến mặc áo mà khêu gợi hơn khóa thân. Cái xiêm may chặt, ở trên đầu gối gần một tấc, trông như xiêm trẻ con, khiến cặp giò lộ ra toàn vẹn, còn áo trên thì chỉ là một biến thể của loại áo thun ngắn tay, hở nách, hở cổ, đàn ông thường mặc trong nhà, hoặc ngoài sân vận động. Nữ minh tinh màn bạc Pháp, BB, làm đàn ông Tây phương lác mắt, ngạt thở, vì cái

áo thun dính sát lấy eo và ngực, cái áo thun của Quỳnh Loan còn dính sát hơn, khiến chàng cảm tưởng là nàng không mặc gì hết.

Màu hồng của áo hòa hợp một cách tuyệt diệu với màu đỏ phượng vĩ của xiêm, làn da trắng của nàng trở nên trắng thêm, môi đỏ của nàng trở nên đỏ thêm, chứa đầy quyến rũ.

Văn Bình ngây người ngắm nàng. Nàng giang tay ra:

– Chuyện gì, anh kể em nghe.

Chàng hôn vào tóc nàng. Một lần nữa, hai cặp môi ân ái lại tìm nhau. Chàng không nhớ toán lính Lào của tướng Sulivong đang đợi ngoài đường, chốc chốc lại ngó vào sân tòa đại sứ, dáng điệu nôn nóng và bức bối. Nàng cũng quên băng

chức vụ tùy viên văn hóa, sợi dây liên lạc duy nhất giữa Văn Bình và ông Hoàng ở Sài Gòn.

Tất cả cho tình yêu. Tình yêu trên hết.

*

12 giờ trưa, giờ Sài Gòn - giờ Vạn Tượng chậm hơn giờ Sài Gòn một giờ - bức công điện tối khẩn của thiếu tướng Sulivong được gửi đến tổng hành doanh của ông Hoàng, trong Công ty Điện tử, đại lộ Nguyễn Huệ.

Ông Hoàng ngồi im rất lâu trước tập hồ sơ đầy chữ chỉ chít mở rộng trên bàn. Rồi ông mở anh-tét-phôn, ra lệnh cho Nguyên Hương:

– Đánh ngay bức điện này lên Lào cho tướng Sulivong. Nội dung: “Hân hạnh tiếp nhận công điện số 20.786. Rất tiếc. Tuy nhiên, sẵn sàng thể theo lời yêu cầu của thiếu tướng. Đã ra lệnh cho Z-28 bằng mật điện. Trân trọng.”

Nguyên Hương hỏi:

– Thưa, gửi trực tiếp, hay nhờ sứ quán của ta chuyển giao?

– Trực tiếp, qua bưu điện Vạn Tượng. Tối khẩn.

– Thưa, gửi bằng mật mã¹?

– Không. Bằng mật mã thương mại thông thường thôi.

– Thưa, ông nói trong điện là đã ra lệnh cho Z-28, song trên thực tế, ta chưa

¹ Điện mật mã có thể được dịch bằng tay, hoặc bằng máy. Có hai loại máy: máy xách tay và máy lớn để nguyên một chỗ.

đánh bức nào cho Z-28 cả.

– Lẽ ra, cô để Sulivong hỏi thì tiện hơn. Đây này, bức điện gửi cho Z-28 như sau: Về ngay, theo sự thu xếp của tướng Sulivong. Cũng gửi qua bưu điện như cái trước.

– Thưa, Quỳnh Loan đã mang theo một máy phát và nhận tin cực mạnh, có thể liên lạc thẳng với ta. Sao ông không báo tin cho Quỳnh Loan?

– Thời khóa biểu liên lạc ra sao?

– Thưa, cách 2 giờ gọi một lần.

– Từ sáng đến giờ cô Loan đã gọi về chưa?

– Thưa chưa. Hôm qua, chỉ báo tin là đến bình yên.

– Mấy giờ sẽ gọi lại?

– Thưa, đúng 1 giờ.

– Được. Cô gọi đây nói cho phòng Mật mã đợi tôi. Lê Diệp đâu? Bảo Lê Diệp lên ngay phòng tôi.

– Thưa, anh ấy đi Cấp chưa về.

– Thế à?

– Thưa, có cần gọi Lê Diệp không ạ?

– Thôi.

Ông Hoàng trầm ngâm hút xì gà. Đoạn, ông hí hoáy viết. Viết xong, ông lại xé. Rồi ông gọi Nguyên Hương qua anh-tét-phone lần nữa:

– Máy giờ ta có liên lạc với Vọng Các?

Nguyên Hương đáp:

– Trừ trường hợp quan trọng, thường lệ mỗi ngày 2 lần. Ba giờ chiều và 10 giờ tối.

– Cô chuẩn bị để tôi liên lạc với họ.

– Thưa vâng.

Ông Hoàng bâng khuâng nhìn lên tường. Bốn bức tường trắng toát, không treo một tấm ảnh. Sau lưng ông là một bức bản đồ Đông nam Á rộng bằng cái chiếu, bên ngoài phủ tấm riềm, đóng mở bằng điện. Ông Hoàng xoay ghế lại, và bấm nút trên bàn giấy.

Tấm riềm bằng nhung xanh dạt sang hai bên. Những ngọn đèn nhỏ bằng đầu kim le lói chạy, màu xanh lẫn màu đỏ. Màu xanh là trụ sở hoạt động của Sở Mật vụ. Màu đỏ là địch. Nơi nào có bóng đỏ cũng có bóng xanh. Trên đất Lào, đặc

biệt dọc con sông Cửu long dài ngoằng, bóng đỏ át cả bóng xanh.

Ông tổng giám đốc Mật vụ lăm bắm một mình:

– Không thể được... Văn Bình không thể về được. Bị thua lần này là mất hết... mất hết.

*

Đang nằm trên đi văng, Quỳnh Loan vùng ngồi dậy, giọng nói hoảng hốt:

– Chết, đến giờ liên lạc với Sài Gòn rồi. Mãi vui với anh, em quên khuấy.

Văn Bình cười:

– Cho ông Cụ bực mình một lần để lần sau không còn ti toe nữa.

Quỳnh Loan đưa ngón tay lên miệng:

– Suyt, Đừng nói bậy. Em sẽ báo cáo về là anh nói xấu ông Tổng giám đốc.

– Em cứ trình về đi.

– Hứ, anh tưởng em là con bé lên 10 đấy sao? Anh là con cứng, ông Hoàng không bao giờ giận anh cả. Sở dĩ em phải đúng hẹn là vì em sợ chị Nguyễn Hương.

– Sợ Nguyễn Hương?

– Vâng. Không riêng em, mà anh cũng sợ chị ấy nữa. Có lẽ anh còn sợ nhiều hơn em. Lệ thường, em chưa bao giờ quên liên lạc với Sài Gòn. Nếu lần này em quên, chị Nguyễn Hương sẽ suy luận ra là em bị anh cấm dỗ. Em về Sài Gòn, chị ấy sẽ ăn thịt em đi. Còn anh, anh sẽ bị chị ấy nhổ hết tóc, rồi biến thành đầu hói.

Gài xong khuy áo, Quỳnh Loan mở ra lấy điện đài đặt lên bàn. Nàng nhìn đồng hồ tay:

– Đến giờ rồi, xin lỗi anh một phút.

Nàng ngồi xuống, đeo mũ nghe vào tai, đàn điệu nhanh nhẹn và thành thạo. Đứng sau, chàng thầm khen phục nàng.

Ba phút sau, nàng mang bức mặt điện lại bàn nhấn, rồi bỏ vào cái máy dịch điện tử 1. Trong nháy mắt, bức mặt điện được dịch ra. Mí mắt nàng chớp liên hồi.

Văn Bình thản nhiên thở khói Salem lên trần nhà:

– Ông Hoàng ra lệnh cho anh tìm cách quay lại Vạn Tượng phải không?

Nàng giật mình quay lưng lại:

– Vâng, Tại sao anh biết?

– Đặt vào địa vị ông Hoàng, anh cũng ra lệnh cho nhân viên ở lại. Đâu, em đưa bản dịch cho anh.

Lông mày Văn Bình hơi nhíu lại. Khi ấy chuông điện thoại trong phòng reo lên. Chàng bảo nàng:

– Chắc Sulivông gọi lại. Em nói với hắn là trong nửa giờ nữa anh sẽ có mặt ở phi trường.

*

Trong cuộc đời phiêu bạt, Văn Bình đã tới trường bay Wattay không biết mấy chục lần rồi. Song lần nào chàng cũng có cảm tưởng mới lần đầu. Có lẽ vì chàng không chịu nổi bầu không khí tiêu sơ và quạnh quẽ của cái trường bay nhỏ xíu như cái khăn hỉ mũi, hành khách toàn là

thiếu phụ người Việt buôn hàng chuyển, trên người đeo toàn vàng, vàng kéo thành kiềng, xuyên nặng trĩu, hoặc vàng để nguyên lá giấy trước bụng và buộc ở đùi.

Dọc đường từ tòa đại sứ đến phi trường, chàng hút thuốc lá luôn miệng, không nói với người sĩ quan hộ tống nửa lời. Được lệnh trước, nhân viên phi cảng không hỏi giấy và vé. Chàng được đưa thẳng ra chiếc máy bay Air - Laos đã mở máy sẵn.

Chàng sắp trèo lên thang thì một xe díp từ cửa hông phi trường, phóng nhanh lại, đậu xích một bên.

Thiếu tướng Sulivông bước xuống. Thấy chàng, Sulivông bước xuống. Thấy chàng, Sulivông cười thân mật:

– Chào ông Văn Bình.

Chàng nhún vai:

– Chào thiếu tướng. Cảm ơn lòng tốt của thiếu tướng.

– Xin ông nể tình cho. Hoàn cảnh bắt buộc.

– Rất tiếc là thiếu tướng bắt tôi về ngay. Giá thiếu tướng cho tôi ở lại một đêm thì hay biết mấy.

– Xin lỗi ông lần nữa. Hội đồng Nội các đã quyết định.

– Không, tôi có xin ở lại để phiên nhiều Quốc tế Đặc vụ đâu. Tôi chỉ xin được xóm một đêm cho thích. Vì thưa thiếu tướng, cái khoản ấy Sài Gòn cấm ngặt lắm.

Sulivông há hốc miệng:

– Tôi phục ông thật. Đến lúc này mà ông vẫn sính nói đùa.

Văn Bình bắt tay Sulivông

– Tôi nói thật đấy.

Sulivông nhìn thẳng vào mắt chàng:

– Là nhân viên tình báo chuyên nghiệp, tôi biết tài ông đã lâu. Ông không phải là người đặt thú vui lên trên nhiệm vụ. Sỡ dĩ tôi đích thân tới đây là vì...

– Là vì thiếu tướng sợ tôi hiểu lắm mà sinh lòng giận chứ gì?

– Vâng, ông nói đúng.

– Thiếu tướng đừng ngại. Tôi bị đuổi như thế này là thường.

– Ông dùng chữ đuổi nặng quá. Chúng tôi không dám có ý nghĩ khiếm

nhĩa này. Chúng tôi chỉ mời ông về, thế thôi. Và, nhân tiện, tôi xin yêu cầu ông đừng tìm cách trở lại nữa.

– Nghĩa là chính phủ hoàng gia sẽ không cấp chiếu khán cho tôi vào Vạn Tượng từ nay trở đi.

– Không, ông đã hiểu lầm ý kiến của tôi. Một vài tuần nữa, khi vụ này hoàn tất, ông sẽ được tự do lên đây. Riêng cá nhân tôi xin mời ông lưu lại một thời gian để giải trí. Vả lại, tôi đang còn nhiều việc cần đến tài điều tra và hướng dẫn của ông. Thôi, trân trọng chúc ông thượng lộ bình an. Chúng ta sẽ tái ngộ.

Văn Bình dần từng tiếng:

– Tôi cũng tin như vậy. Chúng ta sẽ tái ngộ. Và là tái ngộ trong tương lai gần. Khi ấy, tôi sẽ nói nhiều chuyện với thiếu tướng.

Chàng nhận thấy Sulivông hơi tái mặt. Thản nhiên, chàng trèo lên phi cơ. 5 phút sau, phi cơ cất cách.

*

Văn Bình ngủ một giấc từ Vạn Tượng đến Sài Gòn. Như chàng tiên đoán, Lê Diệp đón chàng tại Tân sơn Nhất, và lái xe cho chàng về tổng hành doanh ở đường Nguyễn Huệ.

Về trụ sở, chàng không lên thẳng phòng ông Hoàng mà xuống thang máy bí mật. Con đường hầm² thấp đèn nê ông mát mắt này, chàng đã đi qua một lần với ông Hoàng.

Nguyên Hương đợi chàng trong gara ở cuối đường hầm, ăn thông ra đường

2 Căn hầm đặc biệt này đã được mô tả tỉ mỉ trong tiểu thuyết Bản Án Tử Hình, sắp xuất bản.

Hồ Huấn Nghiệp. Nàng mở cửa xe cho chàng vào rồi lái ra đường.

Thành phố Sài Gòn lên đèn từ lâu.

Nguyên Hương phóng thật nhanh trên những con đường nhựa lênh láng nước mưa. Không thấy nàng ân cần hỏi han như thường lệ, chàng bèn gợi chuyện.

– Trời mới mưa à em?

Nàng buông thông:

– Vâng.

– Dạo này, trời hay mưa quá nhỉ?

– Vâng.

– Chúng mình lên Biên Hòa, phải không em?

– Vâng.

Văn Bình chột dạ:

– Sao anh hỏi em cứ đáp một tiếng cộc lốc như vậy? Em giận anh phải không? Anh làm gì đâu mà em giận?

Nguyên Hương dề môi:

– Anh lại sắp đặt một bàn tay trước tim thề rồi đấy. Thề nữa đi. Em đã chán những lời thề cá trê chui ống của anh rồi.

Vẻ mặt Văn chứa đầy sự sống:

– Em lạ kỳ quá! Giận anh mà không cho anh biết lý do. Thú thật với em là trước kia anh có thói la cà, nhưng từ ít lâu nay anh đã chừa rồi. Chừa thật rồi. Lên đến Vạn Tượng, anh đã chúi đầu vào công tác ngay, không có thời giờ đi mua gói thuốc lá, chứ đừng nói là đi giải trí nữa. không tin em hỏi Quỳnh Loan xem.

– Cám ơn. Nếu có kỳ thi sở Khanh, em dám chắc anh đậu đầu. Đậu đầu trên toàn thế giới.

– Em có sẵn thành kiến đối với anh nên hể anh nói gì là em không tin.

– Vì trong quá khứ anh đã nói dối nhiều rồi.

– Lần này, anh nói thật, hoàn toàn nói thật. Vả lại, em đã gài sẵn Quỳnh Loan bên cạnh anh. Anh làm gì cô Loan biết ngay, và sẽ báo cáo về cho em. Muốn biết anh thật hay dối, em đánh điện hỏi Quỳnh Loan xem.

– Hừ, Quỳnh Loan! Cá mè một lứa hết!

Văn Bình lặng thinh. Nàng đọc được ý nghĩ trong óc chàng chăng? Nếu không, nàng không tài nào biết được câu

chuyện giữa chàng và Quỳnh Loan trưa nay ở Vạn Tượng. Những phút thần tiên giữa hai người diễn ra trong phòng kín, và chàng biết rõ là không ai chứng kiến cảnh này.

Nguyên Hương lái xe một cái, chiếc xe thấp lè tè phóng như bay trên xa lộ. Gió mát bay vào làm tóc nàng lòa xòa. Trong cơn ghen, nàng đẹp dội lên.

Đến ngã tư có đèn giao thông, nàng ngừng lại, ngoảnh sang phía chàng giọng ngọt ngào - nhưng là thứ ngọt ngào đau thấu tới xương:

– Anh chịu nhận tội chưa?

Văn Bình cố gắng biện hộ:

– Tội gì hả em?

Nàng cười khanh khách:

– Tội lăng nhăng với bà tùy viên văn hóa xã hội của tòa đại sứ, chứ còn tội gì nữa.

Nghe nàng nói, Văn Bình lạnh người. Quả Nguyên Hương có tài nghệ phi thường! Tài nghệ nhìn rõ những chuyện xảy ra ở xa hàng trăm cây số? Tài nghệ nhìn xuyên qua tường vào phòng kín!

Chàng nói:

– Em lầm rồi. Anh chẳng làm gì cô Loan cả. Vả lại, hẳn em đã biết, cô Loan là đồng minh của em. Nếu anh đụng vào, cô ấy sẽ làm âm lên, không tha anh đâu.

Nàng thở dài chua chát:

– Trước kia, em cũng nghĩ thế. Em ngây thơ thật. Mang mồi ra để miệng mèo rồi ân cần dẫn mèo nhìn thôi, đừng ăn, trong khi mèo bị đói từ lâu. Tin Quỳnh

Loan đứng đắn, em mới đưa cô ta lên Vạn Tượng, làm phụ tá cho anh. Nếu biết sự thể như vậy, em đã vận động cho Lê Diệp hoặc Triệu Dung rồi. Từ nay, em chẳng tin bạn gái của em nữa.

– Nguyên Hương ơi?

– Anh đừng đóng trò nữa. Nhiều lần, em đã bỏ qua cho anh. Lần này em quyết không nhân nhượng nữa. Anh đã làm những gì? Phải thú tội cho em biết.

– Giữa anh và cô Loan chẳng có gì cả. Anh xin thể...

– Lại thể rồi. Em đã bảo là không tin lời thể của anh nữa rồi mà. Từ 6 năm nay, anh thể cả thảy 34 lần.

– Trời ơi, em làm như bà vợ ghi tiền chợ.

– Anh nói đúng. Mỗi lần anh thể, em đều ghi vào sổ. Nếu anh quên, để em nhắc. Không những để ngày, em còn chép cả lời thể của anh nữa. Pháp luật của Trời công bằng hơn nữa. anh đã chết đúng 34 lần.

– Văn Bình nín lặng, Nguyên Hương nguyệt chàng:

– Anh còn sống để tiếp tục lẳng nhăng với đàn bà là nhờ em. Ngày nào em cũng cầu nguyện cho anh. Lần nào, anh thể độc, em cũng phải lẳng lẳng xin ngài xá tội. Được tin anh về, em đã mua sẵn bó huệ trắng và thẻ nhang. Yêu anh, thương anh, em lại bỏ qua cho anh lần nữa. Song em quyết không tha Quỳnh Loan.

– Em sẽ làm gì nàng?

– Hừ, nữ nhân viên ban Biệt vụ vừa thành lập một hội kín, anh biết không? Mệnh danh là HBVCB, nghĩa là hội Bảo vệ Công bằng. Nhân viên Biệt vụ toàn là người đẹp chinh phục đàn ông dễ dàng, nên chúng em sợ mất người yêu một cách khờ dại và oan uổng. Chúng em cam kết với nhau, không được léo hánh đến cấm địa. Hề đoàn viên nào phạm tội...

Nguyên Hương ngừng bật. Văn Bình hỏi gặng:

– Hội sẽ làm gì?

– Em không nói. Vì nói ra, anh sẽ báo cáo lại với Quỳnh Loan. Em chỉ nhờ anh bảo cho nàng biết là sửa soạn về Sài Gòn để chịu tội.

Chàng thở dài:

– Chung quy anh gây ra cả. Nàng

không có tội gì hết. Hội trừng phạt nặng lắm, anh xin chịu. Và từ nay...

– Hừ, lại sắp thể rồi.

Xe hơi lái vào phi trường quân sự Biên Hòa. Nhìn chiếc máy bay sơn trắng nằm dài trên phi đạo dưới ánh đèn sáng rực, Nguyên Hương nôn nao trong dạ. Văn Bình là chàng trai hoang toàng yêu lung tung, yêu không mà cả, song là ý trung nhân đắm thắm của nàng từ nhiều năm nay. Công tác nguy hiểm đã lôi kéo chàng vào nếp sống bữa bãi, thật ra trong tiềm thức chàng vẫn dành thiện cảm cho nàng. Chàng sắp lên đường, lao đầu vào nanh vuốt tử thần. Không biết chàng sẽ trở về, hay chàng đi mãi, để nàng một mình vò vố.

Đột nhiên, một giọt nước mắt từ từ lăn trên gò má. Nàng khóc, tuy nàng

không muốn khóc. Tuy nàng không muốn Văn Bình biết nàng mềm yếu.

Trong bóng tối mờ mờ, giọt lệ của người vợ không bao giờ cười làm kẻ gi-ang hồ xao xuyến.

– Em ơi!

Hai người hôn nhau rất lâu.

Cửa phi cơ mở rộng. Trước khi trèo lên, chàng hỏi nàng, giọng âu yếm.

– Em tài thật. Tại sao em khám phá ra vụ... anh và Quỳnh Loan?

Nàng mỉm cười:

– Tại cái đồng hồ của Quỳnh Loan.

– Sao?

– Em gắn trong đồng hồ của Quỳnh Loan một dụng cụ ghi âm đặc biệt. Hẳn

anh đã biết khoa học ngày nay đã đo được nhiệt lượng của cái hôn giữa đàn ông và đàn bà. Nhiệt lượng được chia làm ba trình độ: tối thiểu, trung bình và tối đa.

Ngoài ra còn trình độ đặc biệt nữa. Khi Quỳnh Loan hôn ai, nhiệt lượng trong người nàng được ghi vào máy, và chuyển bằng vô tuyến tới một trạm điện tín ở ngoài. Một nhân viên ở Vạn Tượng đánh điện về báo cáo với em. Cái hôn của anh rất dễ biết. Vì anh là người đàn ông duy nhất ở Việt Nam, và có lẽ duy nhất trên thế giới, thuộc vào loại tối đặc biệt.

– Nhân viên của em là ai?

– Anh đừng gặng hỏi vô ích. Từ nay, anh nên chùa là hơn. Nếu không, miễn cưỡng em phải gặng dụng cụ ghi âm vào

rằng anh, và em sẽ công bố cho toàn thể nhân viên trong Sở biết.

– Anh xin em.

Nàng nép vào người chàng. Giây phút từ biệt đã tới. Phi trường Biên hòa ồn ào trong tiếng máy bay lên xuống, đột nhiên câm lặng. Dường như tọa hóa thu hết tiếng động để hai người được tự do tình tự với nhau.

Ở chân trời, một làn chớp xẹt lên.

Đứng một mình trên phi đạo, Nguyên Hương lẩm bẩm:

– Mưa to rồi. Không khéo chàng ướt hết. Lạy Trời, phù hộ cho chàng.

✱

Trời mưa như trút nước.

Trong một ngày, hai lần lên phi cơ, một lần trực thăng, Văn Bình mệt nhoài, tuy chàng đã quen với đời sống trên không phận. Chân ướt, chân ráo tới phi trường Đồn Mường, gần Vọng Các, chàng phải lên trực thăng do ông Hoàng mượn của không quân hoàng gia, cưỡi mây lên vùng đông bắc giáp giới Ai Lao.

Trực thăng hạ xuống một vùng đất trống, bên sông Cửu long, đối diện thành phố Vạn Tượng. Theo chỉ thị, nhân viên Sở chỉ tháp tùng chàng đến bờ sông rồi quay lại.

Chàng lùi lũi đi dọc bờ sông, dưới trời mưa tầm tã. Những trận gió phũ phàng từ rừng sâu thổi lại làm chàng rét run. Trong lúc vội vàng, chàng quên mang áo tơi. Ông Hoàng ra lệnh cho chàng trở lại

Vạn Tượng nội đêm nay để tiếp tục công tác.

Đến một miếu cổ hoang tàn, chàng dừng lại, cúi xuống la bàn để nhận phương hướng. Tia đèn bấm xanh lè của chàng chiếu vào bản đồ tham mưu bằng ni lông không thấm nước, trải rộng trên cỏ. Chàng đã tới đúng vị trí định trước.

Bên phải, cánh rừng đen sì chạy dài bất tận. Bên trái, sông Cửu Long nổi dậy, gầm thét dữ dội trong tiếng mưa rơi và gió cuốn triền miên. Lệ thường, trước khi lên đường, chàng đều nhờ ban Kỹ thuật tiên đoán thời tiết. Lần này, không ai để ý đến chàng. Có lẽ vì ông Hoàng muốn giữ kín chuyến trở lại Vạn Tượng của chàng. Có lẽ vì Nguyên Hương lấy gần hết thời giờ ghen bóng, ghen gió, nên không kịp lo liệu cho chàng.

Kim đồng hồ đã chỉ giờ hẹn.

Văn Bình bấm ba tia đèn xanh xuống mặt sông đen kịt. Đúng gần 2 phút, chàng bấm hai tia nữa. Ngọn đèn của chàng được chế tạo riêng cho công tác liên lạc điệp báo. Nó chỉ nhỏ bằng cái bút chì đen học trò, song chứa sức sáng lạ lùng. Nó có thể xuyên thủng màn đêm dày đặc. Đặc biệt là xuyên thủng màn sương mù.

Trong sương mù rừng núi, đèn pin thông thường chỉ chiếu được 5, 10 thước là xa nhất. Ngọn đèn liên lạc của Văn Bình phóng ra một tia biêng biếc như laser, dài trên 100 thước.

Văn Bình mỉm cười khoan khoái khi thấy tia đèn đỏ hấp hoáy trước mặt.

Quỳnh Loan đã tới. Tạo hóa phú cho Văn Bình một nhĩ tai độc đáo, nên qua

tiếng gió vù vù, tiếng mưa tuôn xối xả, chàng vẫn nhận ra tiếng chân bì bõm của nàng.

Làn chớp lại xẹt lên, Quỳnh Loan còn cách chàng hai thước. Nàng nhẩy bổ vào người chàng. Quên bằng lời dặn của Nguyên Hương, chàng ôm nàng, hôn lung tung vào khuôn mặt ướt át.

Quỳnh Loan dẫn chàng xuống ca nô, đậu dưới một cây si lớn. Nàng bấm đèn cho chàng trèo lên. Hai người chui vào khoang. Nàng kéo riềm đen, mở đèn sáng, rồi nhìn chàng bằng cặp mắt ngạc nhiên:

– Khổ quá, anh ướt như chuột lột.

Nàng cởi áo treo lên mắc, quần áo nàng khô rang, không bám một giọt mưa. Nàng vút đôi ủng trắng vào góc, rồi mở va-li lấy sơ-mi cho chàng.

Trong khi chàng thay áo, Quỳnh Loan âu yếm lau sạch nước mưa trên lưng. Cái đồng hồ Bulova bằng vàng đắt tiền của nàng chạm vào da thịt chàng. Chợt nhớ ra, chàng quay lại:

– Này em!

Nàng tát yêu chàng.

– Anh tham quá. Thay quần áo xong đã, kéo cảm chết.

Chàng lắc đầu:

– Không phải đâu. Anh muốn xem cái Bulova của em.

– Ô, loại đồng hồ này được bán trên khắp thế giới. Nó tối tân thật đấy, song người du lịch nhiều như anh phải biết.

Chàng vẫn lắc đầu:

– Anh muốn tháo nắp để coi máy.

Mắt nàng mở rộng, ngạc nhiên:

– Đừng sợ, Em không chụp hình, không thu tiếng của anh đâu.

Chàng thở dài:

– Anh xin lỗi em. Nguyên Hương... đã biết. Nàng biết vì trong đồng hồ của em có...

Nàng cướp lời:

– Hừ, em hiểu rồi. Chị Hương bảo rằng đồng hồ của em có cái máy ghi nhiệt ân ái phải không?

Chàng liếm mép, giọng thiếu nã:

– Phải

Quỳnh Loan phá lên cười:

– Khổ quá, Nguyên Hương phỉnh phờ mà anh không biết. Em không ngờ một đại tá điệp báo, già dặn trong nghề như anh, lại bị đàn bà đánh lừa dễ dàng như nhân viên mắng sữa. Anh ơi, trong đồng hồ của em chẳng có gì hết, ngoại trừ lò so, và bánh xe chỉ giờ.

– Anh không tin. Tại sao Nguyên Hương biết chúng mình ... hôn nhau?

– Giả dịnh lắm. Chị ấy bắt nọn anh vì thấy anh ấp úng. Bắt nọn là tài riêng của phái yếu. Lẽ ra anh phải khôn ngoan hơn. Khi gặp Nguyên Hương anh lơ là hay vốn vã?

– Vốn vã. Em hỏi như thế làm gì?

– Để tìm hiểu sự ngây thơ và đại dột của anh chứ còn gì nữa! Có lẽ sau vụ này anh phải đi học khoa tâm lý đàn bà một

thời gian nữa. Đàn bà chúng em đánh hơi tài lắm. Tâm lý chung của đàn ông khi gặp vợ, hoặc vị hôn thê, có điều gì giấu diếm, là hết sức vồn vã. Thái độ vồn vã là một sự thú tội vô tình. Đúng lý, anh phải giả vờ mệt mỏi, và nếu cần anh phải lãnh đạm.

Chàng lại thở dài sườn sượt:

– Anh chịu thua rồi. Em nói đúng. Có lẽ anh cần đi học khóa tâm lý phụ nữ. Riêng anh, bị Nguyên Hương “bố” là chuyện thường. Nàng đã “bố” anh hàng chục lần trong hai năm nay. Dầu sao, nàng cũng là vị hôn thê của anh. Tuy nhiên, anh không thể cưới nàng làm vợ. Hẳn em đã biết tính anh: anh là người không thích bị ràng buộc. Anh cũng không muốn trọn đời phải trung thành với một người đàn bà. Gặp em, cũng như gặp một số phụ nữ khác, anh cảm thấy

tâm hồn rung động. Chỉ có thể thôi, anh không dám đòi hỏi. Chiều chuộng hay không là tùy sự ưng thuận. Em trẻ tuổi, còn nhiều triển vọng tương lai, em có thể lấy người chống xứng đáng. Em nghe lời anh quyến rũ là bậy.

Quỳnh Loan bịt miệng chàng:

– Nghe anh than thở, em tưởng anh là thầy tu.

– Cách đây không lâu, anh đã khoát áo cà sa. Hồi ấy, em chưa gia nhập Sở. Anh tu ở ngôi chùa đổ nát gần Thát Luông vì hối hận sau công tác thê thảm ở Hồng Kông làm ba nữ đồng nghiệp thiệt mạng đau đớn. Anh định không về nữa, ngờ đâu định mạng đã bắt anh trở lại với nghiệp nghiệp bạc bẽo.

Lần đầu tiên, Quỳnh Loan thở dài:

– Có. Em được nghe chị Thu Thu kể lại. Hồi ấy, anh bỏ chùa, lao đầu vào công tác là vì Thu Thu. Anh không thể điềm nhiên tọa thị khi nghe tin Thu Thu bị nguy hiểm tính mạng³. Em hiểu tâm trạng của anh lắm. Em biết anh không phải là người yêu chung thủy. Tuy nhiên, em không liệt anh vào loại sở Khanh. Trong nghề điệp báo hành động, chung thủy với phụ nữ là điều cấm kỵ. Em lại biết anh có nhiều người yêu. Cũng như anh, em không dám đòi hỏi nhiều. Thoạt đầu, em cố lãnh đạm với anh. Nhưng em không dần lòng được. Định mạng, định mạng an bài mọi việc, anh ạ.... Cũng như định mạng đã bắt anh trở lại với nghề nghiệp bạc bẽo..

– Về Sài Gòn, em phải ra trước Hội Bảo vệ Công bằng. Em biện hộ cách nào?

3 Xin đọc bí mật Hồng Kông, đã xuất bản, và Tia Sáng Giết Người, sắp xuất bản.

– Em cũng không biết nữa. Hội bắt em chịu hình phạt nào, em không phản kháng. Dầu sao em đã được sống những giờ phút thần tiên bên anh.

– Lệ thường, hình phạt của Hội ra sao?

– Hình phạt tối đa là xuất ngoại. Chị Thúy Liễu bị đưa sang Nam Mỹ 2 năm vì đi nghỉ hè với anh. Rôsitá phải qua Phi luật Tân. Còn Katy phải về Mỹ. Nếu em không lầm, Thu Thu cũng sắp phải lên đường, tuy là trưởng ban Biệt vụ. Hội nghiêm lắm, anh ạ. Chúng em đã long trọng cam kết với nhau, ăn thề đàn tràng. Hình phạt được quyết định theo lối đầu phiếu. Lần trước, Thu Thu ra trước vành móng ngựa, song chưa bị phạt vì hai số phiếu thuận nghịch bằng nhau. Vì anh rủ Thu Thu lên Đà Lạt nên

Hội không nhân nhượng nữa⁴.

– Còn em?

– Chắc em phải ở Lào rồi. Biết thân phận, em sẽ tình nguyện ở lại Vạn Tượng, làm tùy viên văn hóa một thời gian. Chừng nào xuất ngoại, anh tạt qua đây, đi nhảy với em cho vui. Như vậy là em đủ mãn nguyện.

– Tội nghiệp. Em nên lấy chồng thì hơn.

– Tại sao anh không chịu lấy vợ lại bắt em lấy chồng?

– Rồi có lẽ anh phải lấy vợ.

⁴ Thúy Liễu, Rôsit, Katy và Thu-Thu là người đẹp sánh đôi với Văn Bình trong cuộc sống điệp báo, và đã được thuật lại trong những bộ truyện Z.28 Vượt Tuyến, Phù Tang Nổi Sóng, Z.28 Buồn Súng Lậu đã xuất bản, Tử Chiến Ngoài Khơi sắp xuất bản.

– Lát nữa, em sẽ điện tin mừng về cho Nguyên Hương.

– Đừng em. Nếu lấy vợ, anh sẽ chọn bà vợ giỏi nội trợ, quanh năm ru rú ở xó nhà, chẳng đi đâu hết. Vợ anh sẽ không biết võ thuật, và nhất là không biết bắn súng, biết lái xe hơi, biết uống rượu ulyt-ky.

– Hừ, ngày ấy chúng em sẽ góp tiền nhau mua tặng anh một món quà cưới đặc biệt. Riêng em sẽ dành nửa năm lương để tặng riêng.

– Em định tặng anh cái gì?

– Một cái xích sắt, kèm theo mơ nốt bằng vàng.

– Ha ha, em muốn nói rằng hôn nhân là nhà tù phải không?

– Nóng nẩy quá, anh hãy khoan cho em nói nốt. Một tuần sau khi gửi cái xích, em sẽ biếu anh một tá chìa khóa.

– Một tá chìa khóa?

– Vâng, nếu có thể em sẽ biếu nhiều hơn. Ít ra là một tá. Anh cần chìa khóa để mở mớ nốt... Song sợ gửi một chìa khóa, anh bỏ mất, nên em phải gửi thật nhiều. Mỗi cái chìa khóa tượng trưng cho một người yêu của anh đang chờ đỏ mắt.

– Em ghê thật.

– Vậy, anh phải hối lộ em đi

Cười giòn tan. Văn Bình ôm nàng vào lòng. Chiếc ca nô nổ máy xình xịch, rẽ xóng đỏ ngầu tiến vào đêm khuya mù mịt.

CHƯƠNG 7

ĐÒN HẸN

– 542 gọi 319 542 gọi 319

Người tự xưng là 542 trạc ngũ tuần, râu mép lún phún, cặp kiếng đen sì che nửa mặt mặc dầu bên ngoài trời tối om như hũ nút. Một giọng nói khàn khàn từ máy siêu tần số VHF [Tức là Very High Frequency.] vẳng ra:

– 319 nghe đây. Xin 542 ra chỉ thị.

Người đàn ông ngũ tuần nói luôn một hơi:

- Đến ngay.
- Thưa...
- Đến ngay... Tôi đợi

Máy vô tuyết tẩn. Người đàn ông ngũ tuần trịnh trọng lục túi, lấy ra một cái hộp tròn như hộp đựng thuốc ho bạc hà. Mở ra, bên trong chứa đầy thuốc lá sợi nâu thái lớn. Dáng điệu chậm rãi, hắn bốc một dúm, bỏ vào miệng nhai ngẫu nhiên. Hương vị cay sè của chất Hashish⁵ ngấm vào giây thần kinh làm hắn tê mê.

Ngoài vườn, mưa bắt đầu rơi. Hắn càu nhàu:

⁵ Ma túy này từ một thứ cây gai Ấn độ tên là cannabis indica mà ra. Hashinh theo tiếng ả rập là cỏ phơi khô. Dân nghiện có thể nhai, hút hoặc uống hashish.

– Đêm nào cũng mưa, phiền chết đi được.

Chất ma túy chạy rần rần trong máu, khiến hắn thêm được ngủ với đàn bà. Song hắn lắc đầu, xua đuổi tư tưởng xác thịt. Địa vị của hắn trong Tổ chức buộc hắn phải treo gương sáng cho cộng sự viên noi theo.

Trèo lên xe hơi, hắn kiểm soát một phút trước khi mở máy. Trong thời gian hoạt động ở Âu châu, hắn đã học được mảnh khỏe khôn ngoan của giới buôn súng lậu quan trọng: để phòng bị đối phương gắn chất nổ trong xe, hắn đã giấu dưới vô lăng một dụng cụ tầm thường mà hữu hiệu. Đó là một ngọn đèn một von rưỡi. Nhìn qua ai cung tưởng đèn báo hiệu đã kéo thẳng tay trong khi xe đậu. Thật ra, đèn này được nối liền với nắp ca pô. Đối phương muốn gài lát-tích

phải mở ca pô, ngọn đèn bí mật vô lăng sẽ bật sáng.

Chiếc Dauphine nhỏ bé chạy từ từ ra cổng. Trong đời, hắn đã mua hàng trăm cái xe, toàn là xe Mỹ dài ngoằng và xe Anh đắt tiền, hàng 5, 10 ngàn đô la trở lên. Tuy nhiên, hắn phải dùng loại xe Pháp nhỏ bé vì sợ lộ diện. Hắn cũng không dám mò đến xóm dọ lạc, tuy hắn là đệ tử trung thành của thoát y vũ, và tiệm nhảy Vieng Ratry vừa mới được một vũ nữ thoát y Hung gia Lợi nổi tiếng đến trình diễn.

Hắn bấm nút trong xe, cánh cổng sắt nặng gần một tấn mở ra. Cũng như cánh cổng, mọi cửa chính trong tòa nhà rộng mênh mông này đều đóng mở bằng điện tử. Ngồi trong phòng, chủ nhân được vô tuyến truyền hình thông báo mọi việc xảy ra bên ngoài, và khi cần chỉ đặt tay

vào cái nút nhỏ – tất cả đều là nút bí mật - là đạn thuốc mê bắn ra, hơi ngạt ghê gớm tràn đầy, hoặc nhanh chóng hơn, và đặc lực hơn là truyền điện cao thế ba ngàn vôn. Người lạ đụng vào quả nắm, chấn song, sẽ cháy ra than trong chớp mắt.

Tòa biệt thự kinh khủng này là trụ sở Quốc tế Đặc vụ ở Vạn Tượng.

Và người lái xe Dauphine là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ. Theo thông lệ, hắn không trực tiếp gặp gỡ 319, một nhân viên dưới quyền. Song hắn không thể chờ đến mai. Hắn cũng không thể đưa 319 đến trụ sở. Vì lẽ giản dị 319 không biết trụ sở ở đâu.

Xe hơi phóng nhanh trên con đường đất đỏ lầy lội. Theo thói quen, hắn văng tục rồi lẩm bẩm:

– Chả bù với xa lộ ở Âu Châu. Phen này, mình đến bỏ xó rừng phải gió này sang bên ấy mà làm ăn mất thôi.

Đến con đường tối om gần bờ đê, cách vũ trường Vieng Ratry một trăm thước, hấn lái xe vào bụi rậm, đậu lại. Hai phút sau, một bóng đen tiến lại trèo lên xe. Trong khi ấy, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ đã đeo mặt nạ đen lên.

Không để ý đến lời chào của 319, hấn đi thẳng vào đề:

– Z. 28 về chưa?

– Thưa rồi.

– Dĩ nhiên hấn đã lên máy bay. Song rồi phi trường Wattay không có nghĩa là hấn đã về Sài Gòn. Tôi cần tin tức rõ rệt và chính xác. Vì lẽ này, tôi phải đích thân gặp bạn.

– Tùy viên quân sự của sứ quán Lào ở Sài Gòn vừa gửi khẩn về là Z.28 đã đáp xuống Tân sơn Nhất.

– Từ Tân sơn Nhất, hấn đi đâu?

– Hấn về thẳng tổng hành doanh. Tối mịt hấn lái xe đi chơi. Thưa hấn có tất xấu ham ăn và ham gái. Ở Sài Gòn, đêm nào hấn cũng phải đi ăn thật ngon, và sau đó la cà suốt sáng. Vì vậy, tùy viên quân sự Lào đã theo dõi hấn quá dễ dàng.

– Đêm nay, hấn còn ở Sài Gòn không?

– Còn.

– Ở đâu. Tôi cần biết đầy đủ để cho người kiểm soát lại.

– Trong bệnh viện

– ?

– Thừa bệnh viện riêng ở sở Mật vụ. Nhân viên mật vụ Việt Nam bị bệnh hoặc bị thương không được điều trị ở ngoài. Vì lý do an ninh. Đúng 8 giờ 25 phút, giờ Sài Gòn, hấn lái chiếc Ferrari GT vào chợ lớn thì gặp nạn.

– Xe đụng?

– Vâng, hấn có thói quen chạy trên 100 cây số một giờ. Thừa ông, đường sá Sài Gòn chật chội, xe cộ lại nhiều, nên bị đụng là chuyện dĩ nhiên.

– Tôi không thích nghe bạn giải thích. Nhiệm vụ của bạn là tường trình. Tường trình mọi sự việc khách quan. Phần giải thích dành cho luật sư, hoặc cho nhà văn trinh thám. Hấn gặp nạn ở đâu?

– Trước tiệm ăn Arc en Ciel, trên đường Đồng Khánh. Trong phút say sưa,

hấn lái xe ngược chiều, và tông vào quân xa.

– Có ai chứng kiến tai nạn không?

– Nhân viên của phòng tùy viên quân sự đã theo sau hấn từng giây, từng phút. Hấn bị ngắt xiủ trên vô lăng, máu me đầm đìa. Hấn được vục lên quân xa, và chở vào bệnh viện Grall.

– Bệnh viện Grall?

– Vâng. Hấn được chở vào Grall lúc 9 giờ 38 phút, giờ Sài Gòn.

– Biết rồi. Biết rồi. Hơn ai hết, tôi đã biết giờ Sài Gòn sớm hơn giờ Vạn Tượng 60 phút. Bạn mất thời gian nhiều quá. Thương tích hấn ra sao?

– Hấn vừa được đưa vào phòng thì xe hơi riêng của sở Mật vụ tới, chở hấn tới bệnh viện Z.005.

– Bạn chắc chắn hẳn vào Z.005 không?

– Chắc chắn. Nhân viên của ông tùy viên quân sự vẫn bám sát. Tuy nhiên, từ khi Z.28 vào bệnh viện Z.005 chúng ta không được biết gì thêm nữa.

– Nghĩa là....

– Không. Tôi không tin là có sự dàn xếp phỉnh gạt. Nhân viên của ta đã hỏi phòng thường trực ở Grall. Họ đã ghi tên và căn cước bệnh nhân. Hẳn đúng là Tống Văn Bình.

– Căn cước của hẳn không phải là Tống Văn Bình.

– Vâng. Hẳn mang tên Phạm Thành. Vả lại, y sĩ thường trực tại Grall cho biết là hẳn bị thương khá nặng. Tuy nhiên, không nguy đến tính mạng. Tôi vừa nhận

được tin viễn ký của thông tấn xã AP.

– Nội dung?

– Thưa, tôi đã mang theo để ông đọc.

– Trời tối quá. Bạn chỉ cần tóm lược là đủ.

– Theo tin viễn ký, nạn nhân đúng là Văn Bình, yếu nhân điệp báo của Việt Nam. Tin này nói rõ hẳn bị gãy hai xương sườn, phải điều trị ít ra là nửa tháng.

– Nghi ngờ lắm. Theo tôi, lão Hoàng không đầu hàng dễ dàng đâu. Lão là nhà phù thủy cao tay. Lần này gặp lão, ta cũng thất điên, bát đảo. Lần này, ta phải thận trọng gấp năm, gấp mười. Có thể Z-28 gặp nạn thật sự. Trong đời điệp báo, gặp rủi ro là thường. Song cũng có thể là tai nạn giả vờ. Nếu lão Hoàng dàn kịch, chúng ta sẽ nguy to. Trong tối hậu thư

gởi sáng nay cho hoàng thân Thủ tướng, ta đưa ra 3 điều kiện. Trên nguyên tắc, chính phủ đã tôn trọng đúng điều kiện 2 và 3. Nghĩa là chấm dứt mọi hoạt động chống lại Quốc tế Đặc vụ, và tổng xuất tên Văn Bình về Sài Gòn. Hiện chính phủ đang xúc tiến thi hành điều kiện thứ nhất. Nếu lão Hoàng dính vào, ta khó thể nuốt trôi số tiền hai triệu đô la. Nếu tên đao phủ Văn Bình leo hánh được đến Vạn Tượng, ta sẽ bị khốn đốn vào phút chót. Ta có thể mất tiền, và mất cả mạng nữa.

Mạng tôi, dĩ nhiên tôi không lo, vì tôi có thể rời Lào bất cứ lúc nào tôi muốn. Còn mạng của bạn... Nội vụ vỡ lở, bạn là người đứng mũi chịu sào. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào bạn. Bây giờ, bạn tính sao?

– Theo tối hậu thư, chính phủ được quyền quyết định trong vòng 72 giờ đồng

hồ. Vì vậy, tôi đề nghị chờ đợi nội ngày mai. Tôi sẽ cho nhân viên nghe ngóng. Nếu quả lão Hoàng chơi xỏ, ta tỏ thái độ chưa muộn.

– Phòng bệnh bao giờ cũng lợi hơn chữa bệnh. Ở vào địa vị bạn, tôi sẽ tăng cường biện pháp an ninh.

– Vâng. Ông tin ở tôi.

– Không, phải lần đầu tôi hợp tác với bạn. Trong quá khứ, bạn đã giúp tôi đắc lực, nên tôi mới về Ai Lao hoạt động. Song lẽ lần này tôi có cảm tưởng là đối phương đang lừa chúng ta vào bẫy. Thôi, tôi chào bạn. Nếu cần, ta sẽ gặp nhau lại. À, khi nào bạn sang Pháp?

– Tuần tới. Trương mục tôi ở Ba Lê chỉ còn rất ít. Nếu có thể...

– Không sao. Ngày mai, tôi sẽ chuyển

100.000 đô la vào ngân hàng cho bạn. Còn thiếu bao nhiêu, khi bạn về, ta sẽ tính sau. Thế nào, cô bạn gái của tôi làm bạn bằng lòng không? Nếu không, tôi sẽ kiếm người khác.

– Khá lắm. Cám ơn ông, nàng rất hợp với sở thích của tôi. Tôi định mang nàng qua Pháp hưởng tuần trăng mật.

– Nàng tiêu tiền như phá, bạn coi chừng.

– Vì thế, chúng ta cần hợp tác chặt chẽ. Ông cần tin tức, cần nội tuyến. Tôi cần tiền bạc, cần hạnh phúc.

Hai người bắt tay nhau. Chiếc Dau-phine phóng qua vũ trường Vieng Ratty. Ánh đèn nê-ông dịu dàng bắt vào xe hơi. Trong một giây đồng hồ ngây ngất, gã chủ tịch Quốc tế Đặc vụ cất chân ra khỏi

bàn đạp đạp tốc độ. Hắn muốn đậu xe lại, tạt vào hưởng lạc. Nhưng rồi nhiệm vụ nghề nghiệp đã thắng. Hắn chắt lưỡi. ấn lút ga xăng, để thoát khỏi lùm ánh sáng quỳnh rũ của vũ trường.

Trong lúc lái qua, hắn đã để ý đến những tấm ảnh treo la liệt. Toàn là đàn bà đẹp. Và là đàn bà đang cởi quần áo.

Mưa vẫn tuôn xối xả. Như mây, hắn lấy hộp ma túy ra lần nữa. Và như máy, hắn bỏ một dùm vào miệng. Bên tay phải, sông Cửu Long cuốn sóng đỏ ngầu...

*

Trên sông Cửu Long cuộn sóng đỏ ngầu, ca nô vẫn lướt êm như trượt tuyết. Văn Bình tắt hết đèn, chỉ còn để lại ánh sáng xanh nhạt trong ca bin hoa

tiêu. Ngồi bên, Quỳnh Loan ngả đầu vào vai chàng, mắt lim dim, cánh mũi phập phồng.

Đột nhiên, chàng hỏi nàng:

– Khu vực này yên không?

Nàng đáp:

– Yên. Trong giờ giới nghiêm, quân đội không canh gác bờ sông. Vả lại, em đã có sẵn giấy tờ. Chúng mình được tự do di chuyển suốt đêm. Vì chúng mình là nhân viên tòa đại sứ Trung hoa Nhân dân.

– Nghĩa là chúng mình phục vụ cho Trung cộng.

– Vâng. Bắt đầu từ phút này, anh chính thức là phụ tá tùy viên quân sự tòa đại sứ Trung Cộng. Còn em là bí thư của anh.

– Còn chức tùy viên văn hóa tại sứ quán Việt Nam?

– Ô, ban ngày em là tùy viên văn hóa. Ban đêm làm bí thư. Ông Hoàng căn dặn anh phải thận trọng, tuyệt đối thận trọng. Bằng mọi cách, anh phải tỏ cho địch biết là Z-28 đã bị thương,.. bị trọng thương trong tai nạn xe hơi ở Sài Gòn. Bản tin viễn ký của các thông tấn xã đã tọc mạch chuyển tin này đi khắp thế giới. Và sau đó một giờ, bộ Thông tin Sài Gòn đã chính thức cải chính.

– Vì lẽ gì?

– Nếu không cải chính, địch sẽ cho là chúng ta cố tình gây tai nạn. Cải chính, địch sẽ đinh ninh là chúng ta không muốn thế giới biết tin Văn Bình bị nạn. Anh nổi tiếng thật. Nhiều khi em đâm ra ghen với anh.

- Ghen tài hay ghen tình?
- Cả hai. Ghen tài nhiều hơn.
- Em nói dối.

– Vậy thì ghen tình. Anh đừng khinh thường em. Tuy em chưa là vị hôn thê như Nguyên Hương, em ghen cũng khùng kiếp không kém

– Em quên rồi. Em vừa tâm sự là không đòi hỏi gì hết.

– Trí dị, hành nan. Bản chất nữ nhân viên Biệt vụ không đòi hỏi, song bản chất người đàn bà thêm yêu, và thêm độc quyền lại đòi hỏi ghê gớm.

Hai người lặng thinh. Văn Bình không muốn hỏi thêm để được nuôi mãi ảo vọng là nàng nói đùa. Vì nếu nàng nói thật, chàng sẽ quản thêm ách thứ nhì

vào cổ, và ách thần tiên này sẽ làm chàng điều đứng quanh năm ngày tháng.

Khôn ngoan, chàng chuyển sang đề tài khác.

- Đồng hồ em mấy giờ
- 2 giờ sáng.

– Nghĩa là chúng ta còn gần 50 giờ nữa. 50 giờ để khám phá một công việc bí mật và tối hệ. Gấp rút thật. Anh không biết sẽ thành công hay thất bại. Tuy nhiên, có em ở bên anh hy vọng thành công. À, Sulivông điện cho Quốc tế Đặc vụ ra sao?

– Như anh tiên đoán. Chính phủ Lào thỏa thuận chuyển hai triệu đô là vào một trương mục ghi sổ ở Thụy Sĩ, trong thời hạn đã định. Theo chỗ em biết. Thủ tướng chưa quyết định dứt khoát. Còn

đội lệnh Thủ tướng nữa, bộ Tài chính mới liên lạc với ngân hàng. Tuy nhiên, em tin là Thủ tướng ưng thuận. Chúng mình chỉ còn hai đêm một ngày nữa.

Ca-nô từ từ ghé bờ.

Trận mưa bắt đầu ngớt hột. Quỳnh Loan đeo kính hồng ngoại tuyến, quan sát tứ phía. Một phút sau, nàng ngoắt tay:

– Lên được rồi.

Bờ sông trơn như mỡ nên Quỳnh Loan suýt ngã. Không hiểu vô tình hay cố ý, nàng ngã vào lòng chàng. Được thể, chàng ôm nàng hôn. Nàng véo chàng một cái nên thân:

– Anh này chỉ lợi dụng.

Chàng cười vui vẻ:

– Em véo anh nữa đi.

Nàng nghiêm mặt:

– Đùa mãi. Hồng việc phen này, em sẽ gánh hết trách nhiệm. Chắc chắn Nguyên Hương sẽ đổ tội cho em quyến rũ anh làm anh sao lãng và bê bối.

– Ái chà, Quỳnh Loan quyến rũ vị thành niên!

Nàng suyt khế. Một tiếng động vừa nổi lên. Tiếng giầy lội bùn lỏi bồm, rồi tiếng hô:

– Đứng lại.

– Chết rồi, binh sĩ tuần tiễu. Tuy có chứng minh thư, Văn Bình vẫn lo ngay ngáy. Chung quy cũng vì bệnh la cà của chàng. Nếu chàng không mất thời giờ tán tỉnh, phút này hai người đã an vị trong xe hơi.

Chàng cầm tay nàng đứng lại. Một quân nhân đội mũ sắt từ trong bóng tối nhô ra, giọng chua lòn:

– Ông bà đi đâu?

Quỳnh Loan đáp:

– Chúng tôi có giấy tờ lưu thông đặc biệt trong giờ giới nghiêm.

Người lính hỏi:

– Ông bà làm gì?

Dĩ nhiên, Văn Bình không thể khai là nhân viên thượng thặng của ông Hoàng. Phe khuynh tả đang làm mưa, làm gió trong thành phố, thượng sách là phô trương lá bùa Trung cộng. Quỳnh Loan nhanh nhẩu.

– Chúng tôi là tùy viên sứ quán. Đại sứ quán Cộng hòa Nhân dân Trung hoa.

Người lính ngần ngừ một giây rồi nói:

– Mời ông bà theo tôi.

Văn Bình hỏi gặng:

– Đi đâu?

Người lính không đáp, chìa khẩu tiểu liên vào ngực chàng, giọng chát chúa:

– Ông bà lầm rồi. Chúng tôi không ưa tòa đại sứ Trung cộng.

Văn Bình có cảm tưởng như mặt đất nứt đôi, kéo chàng ngã xuống. Chẳng may, chàng gặp một đôi tuần phòng khuynh hữu. Vạn Tượng đang sống trong cơn sốt rét chính trị. Trên nguyên tắc, tình hình tạm yên, nhưng ở hậu trường cuộc tranh giữa be phe, nhất là giữa phe thân Cộng và phe chống Cộng vẫn tiếp diễn ráo riết.

Văn Bình không được quyền suy nghĩ nữa. Chàng phải hành động tức khắc, mặc dầu người quân nhân tuần tiểu là đồng minh. Tuy nhiên, Quỳnh Loan đã ra tay trước chàng một phần mười giây đồng hồ.

Ngón đòn tuyệt vời của nàng giáng xuống tay người lính, khẩu tiểu liên rơi tõm xuống nước. Đối phương còn ngất ngư thì phát atemi thoăn thoắt phóng tới. Nạn nhân ngã theo khẩu súng, không kịp kêu lên. Không chậm trễ, Văn Bình cúi xuống, gia ân bằng cú đánh chí tử vào yếu huyệt. Nạn nhân thở hắt ra rồi nằm lịm trên vũng bùn.

Tứ phía vẫn vắng lặng. Văn Bình kéo Quỳnh Loan vào bụi rậm, ngồi núp. Hai phút sau, có tiếng người gọi rồi tiếng giấy bì bõm. Rồi im lìm.

Hú hồn, hai người tiến ra đường lớn. Xe hơi riêng của Quỳnh Loan đậu sau một ngôi nhà bỏ hoang, tường gạch đen sì. Ngồi bên chàng, Quỳnh Loan lăm lăm như pho tượng. Chàng ngoảnh mặt hỏi:

– Em hồi hận ư?

Chàng định ninh là nàng lắc đầu. Hồi hận là danh từ không được ghi trong tự điển giản dịệp. Kinh ngạc xiết bao, nàng lại gật đầu, giọng chua xót.

– Vâng. Trước khi lái ca nô đón anh, em đã cầu nguyện đêm nay không giết người. Vì em muốn được thanh thoi sống bên anh. Ngồi đâu vì mãi trò chuyện, chúng ta bị lộ.

– Gần em, anh thấy em có một tính tình độc đáo. Bè bạn nói em là nữ nhân viên ít tình cảm nhất, giờ đây, anh biết là sai.

– Vì em là đàn bà. Đàn bà là vật khó hiểu nhất của vũ trụ. Không khéo em điên mất, anh ạ. Nhiều khi em tàn nhẫn lạ thường. Nhưng nhiều khi em lại mềm yếu như không có nghị lực.

Rồi nàng thở dài:

– Có lẽ em bắt đầu hỏng rồi. Ngày em tốt nghiệp, ông Hoàng mời riêng lên văn phòng dặn dò thật lâu. Ông Hoàng nhìn người tài thật. Theo lời ông, em dễ bị rung động. Sỡ dĩ em có trái tim khô khan, rần rỏi. nên được chị em mệnh danh là Tượng đá, là vì chưa gặp bạn đồng tâm. Ông Hoàng khen em, rồi chê, khen về tài, về lòng can đảm, về sắc đẹp, song chê về đa tình, đa cảm. Trước khi cho em về, ông Hoàng còn dặn thêm: “Khi nào gặp rắc rối, cô cứ gõ cửa văn phòng tôi. Từ 30 năm nay, tôi chưa gặp nữ cộng sự viên nào gồm nhiều đức tính

nghề nghiệp như cô.” Anh ơi, có lẽ em phải gõ cửa văn phòng ông tổng giám đốc mất rồi. Em muốn xin thôi, anh ạ.

– Em vừa nói xin ở lại Vạn Tượng. Bây giờ, em đòi xin thôi. Thú thật, người sắp điên là anh, không phải em.

Nàng thở dài nào nùng hơn:

– Không, em điên đúng hơn. Anh không thể điên được, vì trong đời, anh đã gặp, đã yêu nhiều. Người anh yêu đều đẹp nghiêng nước, nghiêng thành, em chỉ là hạt bụi. Tuy vậy, anh yêu nhiều để rồi chẳng yêu ai. Rốt cuộc, anh vẫn đặt công việc lên trên. Còn em, em là gái lớn lên, em chưa bao giờ rung động. Những phút gần anh đối với em là những tuần lễ rung động lạ thường. Anh ơi...

Quỳnh Loan nín lặng. Thấp thoáng trong tối, chàng thấy một giọng lệ long lanh trong khóe mắt đen láy của nàng. Chàng bàng hoàng như bị cảm lạnh. Chàng không ngời thói quen đùa rỡn với ái tình của chàng đã mang lại kết quả tai hại. Dĩ nhiên, chàng yêu Quỳnh Loan, song chàng chỉ coi nàng như dưỡng khí, thiếu dưỡng khí chàng phải chết, nhưng dưỡng khí ở nơi nào cũng có, nơi nào dưỡng khí cũng giống nhau. Một nhà văn đã dặn không nên đùa rỡn với ái tình. Ông Hoàng lại dặn chàng đình ninh đàn bà thường gặp chỉ là người vợ một đêm, sáng sớm trả tiền rồi quên, hoặc là nữ điệp viên của địch, sau giờ ái ân rồi đâm lưỡi dao vào ngực, hoặc là nữ nhân viên Biệt vụ - những người không ngoan không đại yêu chàng mà không lấy được chàng.

Giờ đây, chàng biết là lầm. Tính tình bừa bãi và khinh bạc đã dụ chàng vào mê hồn trận, vào rồi không ra được nữa. Quỳnh Loan không giống hàng chục, hàng trăm người đàn bà chàng gặp trong đời gián điệp. Trái tim của nàng rắn như sỏi đá, nhưng đến khi yêu ai, lại mềm nhũn như bún. Nàng yêu một cách si mê và độc đoán. Khi cần, nàng có thể giết người.

Một nỗi lo sợ mệnh mang dâng lên trong lòng Văn Bình. Chàng vội lảng sang chuyện khác, chuyện làm ăn nguy hiểm:

– Em đã vẽ tọa độ cho anh chưa?

Giật mình, Quỳnh Loan ôm lấy vai chàng:

– Rồi. Em đã lo liệu đầy đủ. Anh lái

xe thẳng ra đường lớn, rồi sẽ sang bên phải. Đi hai cây số thì đến nơi.

Văn Bình rú ga, chiếc xe Đức phóng nhanh trên con đường đầy lầy lội, bắn nước tung tóe. Mắt chàng dán vào hai lùm pha sáng quắc. Đột nhiên, nàng gọi:

– Anh Văn Bình?

Chàng có cảm giác như bão tố vừa nổi trên sông Cửu Long. Chàng nhún vai:

– Gì em?

Quỳnh Loan cân nhắc từng chữ:

– Em muốn hỏi anh một việc quan trọng, và mong anh thẳng thắn trả lời.

– Sẵn sàng.

– Em không đùa đâu. Anh phải hứa

danh dự là không được nói dối. Nếu không...

– Khổ quá, em bắt anh thể thốt làm gì. Nguyên Hương thường bảo anh là cá trê chui ống. Từ xưa đến nay, chưa người đàn bà nào tin lời thể của anh.

– Em là con gái, chưa phải đàn bà. Hơn ai hết, điều này anh đã biết. Trưa nay...

Văn Bình tái mặt. Chàng nhớ lại những phút cuồng dại với nàng. Chàng vừa phạm một lỗi lầm ghê gớm. Một tội ác không thể tha thứ. Ngồi bên, nàng nói tiếp, giọng đều đều như ông chánh thẩm tại tòa đại hình:

– Không ai tin lời thể của anh, nhưng riêng em, em tin một cách tuyệt đối. Anh thể đi.

– Ủ thì anh hứa danh dự là nói thật. Vả lại, em định hỏi anh chuyện gì?

– Chuyện tâm tình giữa anh và em, giữa anh và nhiều người khác. Anh đối với chị Nguyên Hương ra sao?

– Từ nhiều năm nay, chưa ai đặt câu hỏi nan giải này với anh. Cả Nguyên Hương cũng chưa khi nào hỏi anh. Vì anh rất sợ trả lời. Nhiều lần, vất tay lên trán, nghĩ lại những điều đã hứa, và nhìn tương lai đen tối trước mặt, anh vẫn không tìm ra giải đáp.

– Em muốn anh trả lời dứt khoát.

– Suốt đời, câu hỏi này vẫn lòng vòng, không thể nào dứt khoát được đâu. Nếu anh trả lời là yêu Nguyên Hương, em sẽ hỏi vặn anh tại sao chưa lấy nàng làm vợ. Em sẽ mắng nhiếc anh là gã đàn ông sở

khánh, một tay bẻ nát hàng chục cành phù dung khờ dại. Em tha lỗi cho anh. Cách đây một phút, anh vừa nghĩ trong óc rằng trưa nay anh phạm một tội ác kinh tởm.

Chàng đình ninh nàng xịu mặt. Nhưng không, nụ cười trên môi nàng đột nhiên nở rộng, và tươi tắn hơn bao giờ hết:

– Cái được anh gọi là tội ác kinh tởm em lại coi là hạnh phúc. Anh đã mang lại ánh sáng cho đời em. Lần đầu tiên, em tận hưởng hạnh phúc với đàn ông. Em đòi hỏi thật nhiều, nhưng thật ra, em chẳng đòi hỏi gì hết. Em chỉ yêu cầu anh điều này: nếu anh yêu Nguyên Hương tha thiết, anh nên thành hôn với nàng, em sẽ giúp anh toại nguyện. Vì anh có vợ, em sẽ không dám sàm sỡ, không dám hy vọng nữa. Ngược lại, em anh sẽ sống

một cuộc đời nghiêm chỉnh. Đằng này...
Đằng này, em vẫn hy vọng. Nhiều người
nữa hy vọng...

– Nghĩ cho cùng, anh chết là hơn.
Anh sống, nhiều người trong số đó có
em, sẽ khổ. Anh sống, anh sẽ phạm thêm
nhiều tội ác nữa.

– Đừng nói bậy. Anh chết, em cũng
tự vạ.

– Trời ơi!

– Em nói thật đấy. Nhiều khi em
muốn có con với anh. Nếu không làm
vợ anh. Ít ra em cũng có bên mình hình
bóng của anh. Em sẽ nuôi con khôn lớn
rồi vào tu viện. Tên con, em sẽ đặt là Văn
Bình. Lớn lên, nó sẽ nối nghiệp cha nó.
Nó cũng mang bí hiệu Z-28.

Văn Bình lại lặng thinh. Giọng

Quỳnh Loan vẫn đều đều, bình thản:

– Em đã nhất quyết rồi. Không sức
mạnh nào trên đời này có thể làm em
đổi ý kiến. Sau khi hoàn thành công tác,
em sẽ ở lại Vạn Tượng. Em sẽ viết thư
riêng cho ông Hoàng. Về phần anh, suốt
đời anh không được phép lấy vợ.

Văn Bình thở phào ra:

– Tưởng gì, nếu bị cấm lấy vợ anh
xin ký hai tay.

– Anh đừng tưởng bở. 3, 4 năm nữa,
anh có bốn phận phải dạy con nên người.

Chàng cười vui vẻ:

– Nghe em nói, ai cũng tưởng em là
vợ anh, hoặc ít ra đang có mang với anh.

– Hồi nhỏ, em là đứa lì nhất trường,
muốn gì là được. Em không vói vĩnh cha

mẹ như bọn trẻ cùng tuổi được nuông chiều, mà là tự lực cánh sinh. Thấy hàng xóm chơi diều, em quyết tâm diều bằng được. Buổi tối, em giả vờ lên giường ngủ nhưng chỉ một lát sau em bò dậy, lén xuống bếp, thắp đèn hi hục cả đêm. Gần sáng, em làm xong. Tội bạn phục em sát đất. Lớn lên, vào trường tình báo, em đứng bết về môn tác xạ. Nghề tình báo, bắn súng cũng cần như bơi lội đối với dân chài lưới. Em lại thức đêm, thức đứng một tuần lễ, nghiên cứu khuyết điểm, và tìm cách sửa chữa. Một tháng sau, từ hạng đèn đỏ em trèo lên hạng 10. Rồi em tốt nghiệp số một. Anh thấy chưa? Em muốn là được.

Xe hơi chạy lúi lũi trong bóng đêm dày đặc. Văn Bình đã tắt đèn pha. Chàng muốn đến nơi lập tức để khỏi phải trò chuyện với Quỳnh Loan. Nàng là người

đàn bà đầu tiên mà chàng sợ trong đời. May thay, một phát hỏa châu từ bờ sông bắn lên trời sang rục đã cứu chàng. Chàng giảm tốc độ, và quay sang phía nàng:

– Họ canh gác cẩn mật thế này, anh sợ không lọt vào được.

Nàng lắc đầu:

– Gần đồn binh Chinaimo, hỏa châu bắn lên là thường. Hồi tối, em đã qua đây một lần. Em nhận thấy sự bố phòng có vẻ nghiêm ngặt hơn trước. Tuy nhiên, anh sẽ vào cửa trước nên chẳng có điều gì đáng ngại.

– Cửa trước.

– Vâng, mãi tâm tình vun với anh, em quên nói anh biết kế hoạch của ông Hoàng. Công ty Dược phẩm Thần Tiên tọa lạc trong một khu nhà lớn, cách đồn

binh Chinaimo nửa cây số. Tất cả những độc dược ghê gớm được chế tạo tại đây, theo một thỏa ước kinh tế giữa hai nước Lào - Mỹ. Như anh đã biết, công ty độc dược được thiết lập tại Lào là để chặn đứng âm mưu của Trung cộng định vơ vét hết ma túy ở Đông nam á để đầu độc dân nghiện trên toàn thế giới. Độc dược chế tạo ở đây được gửi sang Hoa Kỳ, dùng làm thuốc. Vì bên trong toàn là máy móc đắt tiền, và chứa thuốc độc nên xí nghiệp Thần Tiên được canh phòng chặt chẽ hơn nhà máy chế tạo bom nguyên tử của Mỹ. Từ trước đến nay, chưa ai lọt vào được, vì tường cao gần 5 thước, suốt ngày đêm truyền điện 250 vôn, bên ngoài còn một khu đất chôn mìn, đựng vào là tan xác. Công nhân trong nhà máy toàn là người ngoại quốc.

– Còn thiếu ta Sim Leng?

– Sim Leng thay mặt chính phủ Lào, phụ trách an ninh trong nhà máy. Lát nữa, anh sẽ vào văn phòng của Sim Leng. Trong vòng nửa giờ, phiên gác được thay đổi. Người chỉ huy phiên gác sắp tới của cộng sự viên của ông Hoàng. Nói là cộng sự viên không đúng lắm, vì hắn mới hợp tác với ông Hoàng một lần. Lần này là thứ hai. Hắn thêm tiền, ông Hoàng rút cho hắn 500 đô la, thế thôi.

– Trời ơi, chỉ dẫn anh vào nhà máy mà phải trả 500 đô la?

– Hắn còn chê ít. Hắn phân bì nếu là nhân viên RU, thì phải trả hàng vạn đô la cũng vị tất được vào. Em liền nói thẳng vào mặt hắn là RU là kẻ thù của hắn - vì hắn là người Việt, nhập Lào tịch, cha mẹ hắn bị giết ở Hà Nội, hắn phải tản cư qua Vạn Tượng - còn chúng ta là bạn. Vả lại, em còn cho hắn biết thêm nếu hắn chê

ông, chê ẻo em sẽ liên lạc với CIA, để vào nhà máy không thềm nhờ hấn nữa. Nghe nói CIA hấn giết mình thon thót. Vì hấn sợ em báo tin cho CIA về việc hấn lãnh tiền của ông Hoàng. Văn Bình đậu xe lại, tắt máy. Từ phía, trời tối như mực tàu. Quỳnh Loan nói tiếp :

– Em chờ anh ở ngoài. Anh nên thận trọng một chút. Hấn là người có thể phản bội vì tiền. Nếu Quốc tế Đặc vụ trả 1.000 đô la, hấn có thể giết anh như chơi. Thật ra, em không dám coi thường tài ba của anh, song hấn có thể giết anh rất dễ dàng. Chẳng hạn, đụng nhẹ vào người anh. Mũi kim thuốc độc chạm da là tắt thở.

Phía trước, một tia đèn bấm lóe lên.

Quỳnh Loan mở đèn cốt rồi tắt. Nàng đưa khẩu súng cho Văn Bình:

– Đêm nay, em có nhiều linh tính lạ lùng. Anh nên mang súng theo người để phòng bất trắc.

Văn Bình mỉm cười :

– Anh dùng hai tay quen rồi.

– Không, đây là súng bắn thuốc mê.

Chàng vẫn lắc đầu :

– Cảm ơn em, anh không thích dùng súng.

Chàng vén ống quần, đưa cho nàng xem một lưỡi dao nhỏ xíu :

– Cái này tiện lợi hơn.

Nàng chưa chịu bằng lòng :

– Anh nên nghe lời em. Em sợ...

Chàng vỗ vai nàng, giọng âu yếm :

– Tình yêu lợi nhiều mà hại cũng nhiều. Nếu không yêu anh. hoặc chỉ yêu anh thoáng qua - yêu mỗi tình của người đồng nghiệp cần an ủi mỗi khi lạnh lẽo - em không thể sẵn sóc anh đến thế. Tình yêu chu đáo của em sẽ làm em mất nghị lực, luôn luôn sợ sệt và lo lắng. Ông Hoàng tiên đoán đúng thật. Em nên viết thư thú tội đi.

Tiếng chân người rõ dần. Rồi một bóng đen hiện ra bên cửa xe. Thấp thoáng trong đêm tối, Văn Bình nhận ra một thanh niên dong dỏng cao, đeo kính cận thị. Cách cửa xe một thước, hắn đứng lại, lên tiếng :

– Thu Vông đây.

Quỳnh Loan đáp :

– Chào anh. Anh đến rất đúng giờ.

Đã vào được chưa?

Văn Bình mở cửa xe, nhảy xuống. Quỳnh Loan giới thiệu :

– Đây là phụ tá tùy viên văn hóa. Còn đây, thiếu úy Thu Vông.

Thu Vông bắt tay Văn Bình một cách éo lá như con gái. Bàn tay mềm nhão và lạnh lẽo của hắn làm Văn Bình lo ngại. Hắn là người không có tình cảm, sẵn sàng phản bội, và chuyên nghề nói dối. Hắn nói với Quỳnh Loan :

– Đề nghị cô hoãn một hai ngày nữa. Đêm nay, lực lượng canh phòng được tăng gấp đôi.

Văn Bình nhìn hắn bằng cặp mắt tóe lửa :

– Cả thầy bao nhiêu người gác?

– Một trăm.

– Một trăm càng tốt. Anh càng dễ đưa tôi vào. Tôi sẽ trá hình làm lính gác.

– Nguy hiểm lắm.

– Tôi trả thêm 500 đô la nữa. Vị chi một ngàn. Với ngàn đô la, anh có thể xài một tháng ở Chợ mới chưa hết.

– Tiền kíp vừa lên giá. Hai tháng trước, một ngàn đô la là nhiều. Giờ đây, chỉ bằng 6, 7 trăm thôi.

– Vậy tăng lên ngàn rưỡi. Phiền anh đưa tôi vào ngay. Tôi còn nhiều việc cần làm đêm nay, không có thời giờ mà cả và tán gẫu với anh mãi.

– Ngàn rưỡi, tôi bằng lòng. Tuy nhiên...

– Anh còn đòi hỏi gì nữa?

– Tôi không dám đòi hỏi. Sở dĩ tôi rụt rè vì thiếu tướng Sulivông vừa cử một tiểu đội đến gác ngoài cổng.

– Họ quen mặt anh không?

– Không.

– Vậy, tôi sẽ đợi lốt anh một lát. Anh ngồi chờ đây. Trong vòng 15 phút, anh sẽ có 1.500 đô la.

Thu vông hỏi Quỳnh Loan:

– Cô mang sẵn tiền không?

Nàng nhăn mặt:

– Rồi. Xong việc, anh sẽ lãnh tiền.

Hắn lắc đầu:

– Không, tôi phải lấy trước.

Văn Bình đáp lời hắn bằng cái tát sấm

sét vào má. Hấn ngã chúi xuống vũng nước. Hấn lồm cồm bò dậy, định la cầu cứu thì Văn Bình đổ vào giữa miệng. Hấn lại ngã xuống lần nữa.

Chàng dựng hẳn lên, đe dọa:

– Ngậm miệng, không rưng hết hàm răng.

Hấn run như cây sậy:

– Tôi có phỉnh gạt anh đâu. Khổ quá, tôi vẫn có thói quen lấy tiền trước. Nếu anh không chịu thì thôi, tôi sẽ lấy sau.

Chàng dí ngón tay vào mắt hẳn:

– Không phải vấn đề tiền. Thiếu tướng Sulivông dặn anh những gì, khai ra.

– Thưa...

– Đừng chối vô ích. Tôi đã đọc hết ruột gan anh.

Hấn lắp bắp:

– Thưa, thiếu tướng Sulivông ra lệnh cho toàn thể lính gác phải đề cao cảnh giác. Vì sợ... người lạ đột nhập...

Văn Bình tặng hẳn một cái tát nẩy đom đóm mắt:

– Còn gì nữa?

– Thưa... hết rồi.

Lần này, Văn Bình thẳng tay quạt cho hẳn một trái thôi sơn kinh khủng. Hấn bắn xa ba thước và nằm mọp xuống ruộng. Quỳnh Loan can chàng:

– Hấn nói thật đấy. Anh đừng nóng nẩy, lỡ hết việc.

Chàng gạt nàng ra, gần giọng:

– Hừ, em bảo với anh rằng linh tính đàn bà rất đúng. Trái lại, anh bảo là em linh tính sai, hoàn toàn sai.

Nước bùn lạnh ngắt làm Thu Vông tỉnh dậy. Chàng quỳ xuống hỏi gặng:

– Anh phải nói thật, nếu không bắt buộc tôi phải giết anh. Sulivông dặn anh những gì? Tôi không cần biết những lời dặn chung mọi người. Tôi chỉ cần biết những lời Sulivông dặn riêng anh. Sulivông cho anh bao nhiêu tiền?

– Thưa, không cho tiền. Chỉ hứa thăng cấp.

– Ủ, Sulivông dặn riêng anh những gì?

– Nói là đến chỗ bên, dẫn cô Quỳnh Loan tới.

– Nghĩa là anh đã báo cáo hết với Sulivông.

– Vâng.

– Anh làm cho Sulivông từ khi nào?

– Ba tháng nay.

– Lần trước ông Hoàng nhờ anh, Sulivông biết không?

– Lần ấy, tôi không báo cáo.

– Tại sao lần này anh báo cáo?

– Không hiểu sao Sulivông biết hết. Hồi tối, Sulivông gọi tôi lên văn phòng, bắt tôi cung khai. Tôi tìm cách chối cãi thì Sulivông trợn mắt đập bàn quát lớn là nhân viên Phản gián đã biết cô Quỳnh Loan liên lạc với tôi tại tiệm ăn Tứ Hải Xuân. Như anh đã biết, tôi gặp cô Quỳnh Loan hồi nhá nhem, sau đó, tôi về sở.

Thiếu tướng Sulivông sai người gọi tôi liền. Sulivông ra lệnh cho tôi giả vờ chân chừ, đòi thêm tiền, rồi dẫn cô Loan vào nhà máy.

– Sulivông có biết tôi đi với cô Quỳnh Loan không?

– Không.

Văn Bình đã biết đủ những điều cần biết. Chàng không thể ở lại nơi này thêm nữa. Chàng rút dao, cắm vào yết hầu Thu Vông. Hắn dây đàn đánh đập rồi tắt thở. Chàng thản nhiên lau máu vào áo nạn nhân rồi rảo bước ra xe.

Quỳnh Loan đi theo chàng như người mất hồn. Thấy chàng vận công tắc, nàng hỏi:

– Anh không vào nhà máy nữa à?

Chàng lắc đầu:

– Không, đủ rồi. Em đã nghe hẳn thú tội chưa?

– Rồi. Em không ngờ sự thể lại ghê gớm như vậy. Em đã theo đúng chỉ thị của ông Hoàng, không sai một li. Cả đến lộ trình, địa điểm và giờ giấc tiếp xúc với Thu Vông em cũng thi hành đúng.

Văn Bình cười:

– Em biết một mà không biết hai. Ông Hoàng muốn dùng em làm mồi để đánh lừa thú dữ. Sở dĩ ông Hoàng dặn em tiếp xúc với Thu Vông vì biết hẳn là nhân viên của thiếu tướng Sulivông.

– Trời ơi!

– Bây giờ không phải là lúc kêu trời. Lúc xuống ca-nô đón anh, em theo đúng chỉ thị không?

– Đúng. Nếu em không lầm, chúng ta đã bị Phản gián theo sát nút.

– Em đừng lo. Nếu em theo đúng chỉ thị thì không sao hết. Chiều nay, ông Hoàng ra lệnh em thực hiện hai công tác. Thứ nhất, tiếp xúc với Thu Vông, thứ hai đón anh trên bờ sông Cửu Long. Với công tác thứ nhất, ông Hoàng muốn em xuất đầu lộ diện cho Sulivông biết. Còn công tác thứ hai ông Hoàng lại giấu kín. Nhân viên Phản gián của Sulivông chưa đủ nghệ thuật già dặn để theo sau em nếu em cố tình lẩn tránh. Và em đã thành công.

– Tại sao anh dám cả quyết là Phản gián không theo sau?

– Giản dị lắm. Em mở va-li của anh thì biết.

Quỳnh Loan giật mình khi thấy một cái hộp vuông lớn bằng hai gói thuốc lá. Đó là một dụng cụ điện tử⁶ được chế tạo bên Mỹ, có tác dụng khám phá mọi tiếng động trong đường kính hai cây số. Đặc biệt là tiếng động cơ xe hơi. Nếu có xe hơi theo sau, máy sẽ kêu lên tiếng rè rè. Từ nãy đến giờ, anh không nghe tiếng gì hết. Điều này có nghĩa là Sulivông không biết.

Quỳnh Loan:

– Anh giết Thu Vông là để cướp thêm 5, 10 phút. Không thấy Thu Vông về, họ sẽ đổ đi tìm.

– Vậy chúng mình đi đâu?

⁶ Loại máy này do công ty Continental chế tạo, giá tiền trên 300 đôla. Mời bạn đọc đón mua cuốn Cẩm nang Gián điệp đã xuất bản của Người thứ Tám để làm quen với các dụng cụ điện tử thông dụng trong nghề gián điệp, nơi chế tạo, giá tiền...

– Chúng mình trở về Vạn Tượng.

– Anh điên ư? Sulivông sẽ tìm ra xe em trong chớp mắt.

Văn Bình cười:

– Đừng sợ.

Nàng giương cặp mắt đen láy nhìn chàng. Chàng lại vít đầu nàng xuống, hôn thật lâu. Nàng hốt hoảng gỡ ra:

– Khổ quá, anh cứ hôn em mãi, họ đuổi theo thì khốn.

Văn Bình lại đáp lại bằng cái hôn nữa. Quỳnh Loan lại gạt ra:

– Em van anh.

Văn Bình giơ ngón tay lên, phân vua:

– Tại em, không phải tại anh. Tại em từ chối không hôn anh, còn anh, bao

giờ anh cũng yêu em. Thôi, thế là chúng mình hòa. Từ nay, em sẽ không có quyền đòi hỏi anh nữa.

Giọng nàng bắt đầu lo sợ:

– Anh lạ thật. Chết đến nơi rồi còn thích đùa. Không hôn không phải là không yêu anh. Chính vì yêu anh nên em không dám hôn anh nữa. Vì hôn anh, Sulivông sẽ phóng xe bắt kịp chúng mình. Anh ơi, em lạy anh, anh phóng nhanh hơn nữa. Em sợ họ bắt anh lắm.

Văn Bình vẫn rên ràng không chịu đạp nút ga xăng. Quỳnh Loan phải khẩn khoản:

– Em lạy anh ngàn lần. Anh cứ phóng nhanh hơn nữa, rồi bảo gì em cũng chịu.

– Em thể đi.

– Anh buồn cười ghê. Em đã nói là giữ lời hứa. Chúng mình có phải trẻ con đâu mà bắt thề thốt.

– Tại sao hồi nãy em bắt anh thề?

– Em xin lỗi anh. Thôi, anh phóng nhanh lên.

– Anh chỉ phóng nhanh với một điều kiện dứt khoát. Điều kiện này là công tác xong xuôi, em phải về Sài Gòn, không được lưu luyến Vạn Tượng.

– Em chịu thua anh rồi.

– Đây không phải vấn đề thua hay thắng. Em chấp thuận điều kiện của anh không?

– Vâng. Em hoàn toàn đồng ý.

Văn Bình phá lên cười. Chiếc xe bé nhỏ vút như tên bắn. Quỳnh Loan

dựa lưng vào ghế, hai mắt lim dim. Đột nhiên, nàng ngồi nhồm dậy, đặt bàn tay lên vô lăng:

– Em đã hứa rồi, em xin tôn trọng. Tuy nhiên, anh cần giải thích cho em khỏi thắc mắc. Tại sao anh khệnh khệ không chịu lái xe về thành phố?

– Thú thật với em, anh chẳng tài giỏi gì hết. Anh không liều mạng đại đột như em tưởng đâu. Chẳng qua ông Hoàng giúp anh. Em lục túi anh thì biết.

Quỳnh Loan then đỏ mặt khi đụng tay vào cái bật lửa bằng vàng quen thuộc của chàng. Bên trong quẹt máy này được giấu một bộ phận điện tử⁷ cực mạnh, có thể khuyếch đại những tiếng thì thầm trong đường kính một cây số lên từ một

⁷ Máy điện tử tí hon này cũng do hãng Continental chế tạo, bán chừng 400 đô la. Xin đọc bạn muốn thành Gián Điệp đã xuất bản.

trăm đến một ngàn lần. Nhờ dụng cụ điện tử tối tân này, Văn Bình có thể khám phá ra những người núp lén, và tiếng thì thầm của họ. Quỳnh Loan giật mình khi nhận ra sợi giây nhỏ li ti từ túi áo chàng móc lên một bên tai.

Thì ra từ nãy giờ, chàng dành một tai để nghe nàng nói, và một tai nghe tiếng động bí mật. Chàng mỉm cười :

– Em yên tâm. Họ còn ở xa. Và họ chưa thể tìm ra chúng mình.

Quỳnh Loan giận tím ruột, song phải giữ thái độ thản nhiên. Văn Bình đã lừa nàng như lừa đứa trẻ. Vả lại, trong quá khứ, nàng đã xỏ ngọt chàng nhiều lần đưa chàng vào khám quận ba, làm bạn với rệp, muỗi, đói suốt đêm về tội sàm sỡ với nàng. Dầu sao, hồi ấy nàng chưa yêu chàng. Hoàn cảnh đã đổi khác. Giờ đây,

nàng yêu chàng tha thiết, chàng lại dừng dừng.

Xe hơi về gần đến Thát Luông. Văn Bình lái vào con đường nhỏ bên trái, rồi dừng lại. Nàng giả vờ ngạc nhiên:

– Anh đậu lại làm gì?

Văn Bình quan sát tứ phía một phút rồi đáp:

– Em còn giận anh nữa ư? Sở dĩ anh lái vào đây là nhân viên phản gián của tướng Sulivông sắp tới. Anh phải xuống ở đây. Em đậu xe Dauphine sẵn ở đâu?

Nàng nguyệt chàng:

– Té ra anh thông đồng với ông Hoàng. Được mật điện của ông Hoàng, dặn thuê một chiếc Dauphine đậu gần Thát Luông, em tưởng ông tổng giám

đốc lắm lắm. Ngờ đâu, em thuê xe cho anh. Bây giờ em phải đi đâu?

– Tiếp tục đóng trò con mồi, để đánh lừa thiếu tướng Sulivông và Quốc tế Đặc vụ. Từ đây, em lái xe đến khiêu vũ trường Yêu đương. Giờ này, tiệm nhảy đã đóng cửa. Em sẽ thay anh tiếp xúc với Simun.

– Còn anh?

– Em bỏ cái quẹt máy của anh vào xác da. Mọi tiếng động sẽ lọt vào tai anh. Anh sẽ tùy cơ đối phó. Thôi, chào em. Hy vọng em thành công mỹ mãn.

Chàng cúi sát môi nàng. Như bị thôi miên, nàng nhắm nghiền mắt lại. Cái hôn của chàng làm nàng tê tái.

Nhìn xe hơi của nàng khuất vào sương mù, Văn Bình nhoẻn nụ cười đắc chí. Ván cờ thí xe thần sầu đã được dàn

quân đầy đủ. Đêm nay, hoặc chậm lắm đêm mai, ván cờ sẽ kết thúc. Chàng tin tưởng sẽ lắm được phần thắng.

Chàng huýt sáo miệng một bài ca tình tứ.

*

Trước khi rẽ vào đường lớn, Quỳnh Loan nhìn kính chiếu hậu. Như Văn Bình tiên đoán, phía sau nàng thấy một chiếc Mercedes đen xì, tắt đèn, bám sát lấy nàng như bóng với hình.

Bỗng nhiên lòng nàng dào dạt một tình thương vô tận. Tài ba lỗi lạc của chàng làm nàng yêu chàng hơn, yêu tha thiết, yêu mù quáng.

Chiếc Mercedes còn cách nàng 50

thước. Nàng mỉm cười, tăng thêm tốc độ. Tài xế xe sau cũng mỉm cười, tăng thêm tốc độ. Tài xế xe sau cũng đạp nút ga xăng. Không còn nghi ngờ nữa, nhân viên Phản gián của Sulivông đang rượt theo nàng.

Nàng lái ngoằn ngoèo vào đường hiểm, rồi tắt máy. Nhanh nhẹn, nàng nhảy xuống, băng qua một hàng rào thấp, vào khu vườn trồng hoa. Sau vườn hoa là vũ trường Yêu đương, sào huyệt của Simun, gã cụt chân đáng gờm của Quốc tế Đặc vụ.

Simun là hiện thân của tử thần. Văn Bình muốn nàng nhắm mắt lao đầu vào lưỡi hái của tử thần.

Vũ trường đã đóng cửa. Dây đèn xanh đỏ lẳng lơ trước thềm đã tắt ngúm. Quỳnh Loan vòng ra cửa hông, mở cửa,

bước vào. Sàn nhảy rộng thênh thang đã vắng ngắt, bàn ghế được dồn vào góc. Bên quầy rượu, bức tranh thiếu nữ khỏa thân đứng tênh hênh dưới ánh sáng nhợt nhạt từ văn phòng của Simun hắt ra.

Văn Bình đã dẫn nàng kỹ lưỡng: phòng Simun hình chữ nhật, không cửa sổ, gắn máy điều hòa khí hậu, tường lót cao su hãm thanh. Simun thường ở lại rất khuya sau cái bàn bầu dục trên đế đầy sổ sách, bên cái tủ sắt sơn xanh.

Quỳnh Loan đặt tay vào nắm cửa. Cánh cửa mở ra nhẹ nhẹ. Simun đang ngồi hút xì gà, dáng điệu chờ đợi. Thấy nàng, hắn mỉm cười, nụ cười nham hiểm và đắc thắng:

– Chào cô.

Nàng giả vờ khựng người:

– Ông Simun.

Simun nhún vai:

– Vâng, tôi là Simun, chủ tiệm nhảy Yêu đương. Tôi chờ cô đã lâu. Mời cô ngồi. Nhân viên về hết chỉ còn tôi. Lẽ ra giờ này tôi đã về, song được tin cô tới thăm, tôi phải ở lại để tiếp rước cho xứng đáng.

– Té ra ông biết trước tôi đến.

– Việc gì xảy ra trong thành phố, Simun cũng biết. Thế nào, ông bạn Văn Bình nhờ cô tới đây làm gì?

Nàng lắc đầu:

– Văn Bình về Sài Gòn rồi. Trước khi lên phi cơ, anh ấy dặn tôi gặp ông.

– Để điều đình?

– Vâng, để điều đình. Và tôi tin chắc ông ưng thuận.

Simun ré lên cười:

– Văn Bình muốn gì?

Nàng nhìn vào cặp mắt dài lấp lánh sau làn kính cận thị dày cộm của Simun, giọng cân nhắc:

– Muốn ông hợp tác. Lời lãi chia đôi.

Simun gật gù:

– Nghĩa là thế nào?

– Đáng tiếc là tôi vào đề quá đột ngột. Nếu ông và tôi quen nhau từ trước thì công việc điều đình được dễ hơn và ông sẽ chấp thuận nhanh chóng. Thái độ đột ngột của tôi có thể làm ông ngần ngại.

Sợi râu mép mỏng dính rung rang trên miệng Simun:

– Mời cô cứ nói. Dầu sao Văn Bình và tôi là bạn. Chúng tôi quen nhau thân từ hồi xưa.

– Anh Bình có cảm tình đặc biệt với ông. Trong giới giang hồ, ông là người nặng nhân nghĩa và trọng chữ tín nhất.

– Ô, cô nhắc lại chuyện cũ làm gì. Tôi không thể cạy tào ráo máng đối với ân nhân. Vả lại, cô cũng biết Văn Bình là võ sĩ phi thường. Giá tôi không tha, Văn Bình cũng đánh ngã được đàn em của tôi và tẩu thoát. Văn Bình muốn tôi hợp tác với ông Hoàng chống lại Quốc tế Đặc vụ phải không, cô Quỳnh Loan?

– Vâng cũng gần như thế. Toàn thắng trong chiến dịch Hoa Phong Lan này, Quốc tế Đặc vụ sẽ được hai triệu đô la. Văn Bình không biết rõ phần ông là bao nhiêu, nhưng chắc chỉ độ một phần

mười là nhiều nhất, nghĩa là 200 ngàn đô la. Văn Bình thỏa thuận tăng lên 400 ngàn.

– Nếu tôi từ chối?

– Tôi không tin ông từ chối. Ông không phải là nhân vật cao cấp trong tổ chức. Là nhà buôn được lãi nhiều là được. Mặt khác, ông lại yên tâm về tình cảm, vì Văn Bình là bạn thân. Ông không thể từ chối, vì ông tuy là người tài giỏi, giàu mưu lược, có hàng trăm thuộc viên trung kiên, ông chỉ là châu chấu đá xe trước những tổ chức rộng lớn, hùng hậu như CIA, sở Mật vụ của ông Hoàng... Riêng ông Hoàng đủ làm ông thất điên, bát đảo... Trong trường hợp ông thỏa thuận, Văn Bình cho biết ông sẽ lãnh tiền ngay sau khi Sam Phoun - chủ tịch Quốc tế Đặc vụ bị bắt, và số được phẩm được thu hồi. Ngoài ra, ông được cử làm

đại diện của ông Hoàng tại Lào. Ông Hoàng chỉ quan tâm đến khía cạnh tình báo. Còn về đời tư, ông làm gì tùy ý. Ông Hoàng sẽ không can thiệp vào hoạt động thương mại đặc biệt của ông Simun, ông nghĩ sao?

Simun thừ người trên ghế, nếp nhăn in rõ trên vầng trán hói. Hắn khạc một tiếng khô khan, nhổ bẹt vào sọt giấy ở góc, đoạn đằng hắng:

– Hiện Văn Bình ở đâu?

Quỳnh Loan đáp:

– Sài Gòn. Tuy nhiên, nếu ông bằng lòng tôi sẽ điện ngay cho Văn Bình. Nội ngày mai Văn Bình sẽ có mặt tại Vạn Tượng. Tối mai chúng ta sẽ bắt tay vào việc.

Simun nhìn trần nhà, vẻ mặt băng khuâng:

– Việc này rất quan trọng, tôi cần thời gian suy nghĩ. Quốc tế Đặc vụ là một tổ chức ghê gớm, đặt chi nhánh khắp năm châu, có tai mắt trong mọi chính quyền trên thế giới. Tôi là một kẻ giang hồ. Bọn giang hồ coi cái chết nhẹ như lông hồng. Nếu là việc phải thì 10 Quốc tế Đặc vụ tôi cũng không sợ. Bọn giang hồ có thể giết người không gớm tay, song lại có nhiều yếu điểm, nhất là nhân nghĩa. Tôi mắc kẹt giữa hai hoàn cảnh: một bên là ân nhân và ông Hoàng, một bên là ông Hoàng và cuộc đời ngang dọc, coi trời bằng vung, đảng nào cũng lợi và đảng nào cũng thiệt. Một lần nữa, tôi khát đến tối mai. Tối mai mời cô lại đây.

– Tôi sẽ báo tin trước cho Sài Gòn là ông bằng lòng.

– Thong thả. hiện thời, tôi chưa thể trả lời là không hay có. Cô đã biết tính tôi: sau khi đã quyết định là làm việc hăng say, bất chấp hậu quả. Và tôi đã từ chối thì không sức mạnh nào bắt tôi thay đổi ý kiến. Nếu tôi bằng lòng, sự liên lạc giữa cô và tôi sẽ dễ dàng, không nói làm gì... Giả sử tôi từ chối...

– Ông sẽ bắt tôi?

– Không, Simun không hèn hạ như vậy. Giới giang hồ chúng tôi có những luật lệ dứt khoát: nếu tôi và cô không thể hợp tác với nhau tôi sẽ để cô tự do. Cô có 24 giờ để trở về Sài Gòn. Sau thời hạn đó, tôi sẽ không chịu trách nhiệm nữa.

– Tôi hiểu rồi. thành thật cảm ơn ông Simun.

Simun đứng dậy:

– Mời cô một ly rượu đặc biệt. Phụ nữ thường dùng mạt-ti-ni. Nếu cô cho phép, tôi xin pha một cốc tay thật ngon.

Quỳnh Loan xua tay:

– Tôi không uống rượu.

Simun mở cửa:

– Cô đậu xe ở đâu?

Nàng nhún vai:

– Cách đây hai trăm thước. Tôi vào bằng lối sau.

– Cô tài lắm

– Dầu sao, tôi cũng bằng phần trăm của ông. Bằng chứng là ông đã biết tôi đến mà đợi. Simun lặng thinh. Quỳnh Loan hỏi gặng:

– Tại sao ông biết tôi tới?

Simun cười nửa miệng:

– Tối mai, tôi sẽ nói hết.

Simun đưa nàng qua sàn nhảy vắng vẻ. Mùi nước hoa, mùi thuốc lá thơm còn phảng phất. Đột nhiên hấn hỏi nàng:

– Cô về đâu?

Nàng đáp:

– Về tòa đại sứ. Trong ngày mai, nếu cần liên lạc, xin ông gọi dây nói cho tôi ở sứ quán. Tôi sẽ chờ ông suốt ngày.

Ra đến thêm, Simun dừng lại, giọng lo âu:

– Yêu cầu cô thận trọng. Đạo này Van Tượng mất hết an ninh. Bọn cướp giết người như ngóe. Nếu cô cho phép tôi sẽ đưa cô về.

Nàng lắc đầu:

– Cảm ơn ông. tôi đã biết đường.

Simun gật gù:

– Thành thật ngợi khen cô. Tôi vào nghề từ nhiều năm nay, chưa gặp người đàn bà nhỏ tuổi nào cam đảm và bình tĩnh như cô. Cô lại đẹp nữa. Tôi tuy già nhưng vẫn thấy rung động.

– Cảm ơn ông.

Nàng quày quả ra xe. Simun thừ người trên cửa ngắm xe nàng khuất sau hàng rào bìm bịp.

Lúc hấn trở vào phòng thì một người đàn ông mặc sơ mi bỏ ngoài quần đã chờ sẵn. Hấn kéo ghế ngồi, giọng đặc thẳng:

– Ông bằng lòng chưa?

Người lạ mân mê trong tay cái bát lửa vàng:

– Khá lắm. Tuy nhiên, tôi muốn dẫn anh một điều quan trọng. Nội đêm mai, chiến dịch Hoa Phong Lan sẽ hoàn tất. Anh muốn xuất ngoại một thời gian, tùy ý. Tôi cần giữ bí mật đến phút cuối cùng. và đến phút cuối cùng tôi muốn anh tuyệt đối trung thành.

Simun nhún vai:

– Tôi chẳng dại gì đi hàng hai.

Người lạ cũng nhún vai:

– Chào anh.

Người lạ ra ngoài bằng một cánh cửa bí mật sau tủ sắt. Simun ở lại một mình trong phòng. Hắc không đứng dậy tiễn khách ra cửa. Hắc gác chân gổ lên bàn,

mắt nheo lại. Rồi hắc lăm bắm:

– Mèo vờn chuột... Không hiểu mèo thắng hay bại!

CHƯƠNG 8

MÈO VÒN CHUỘT

Mùi cà phê thơm phức làm Văn Bình tỉnh dậy. Chàng ngھn cổ nhìn ra ngoài. Giường ngủ buông mùng ni lông kín mít, tấm màn lớn bằng vải dầy in hoa xanh đỏ lớn như cái bát được kéo ra, ngăn đôi căn phòng, khiến Văn Bình không thấy gì hết.

Xen lẫn vào mùi cà phê phin đặc biệt là một mùi thơm lạ kỳ. Mùi tóc, mùi da

thịt đàn bà. Bên chàng, vết trũng vẫn còn nguyên. Có lẽ Quỳnh Loan mới dậy pha cà phê.

Tuy chàng gây ra tiếng động rất nhẹ, Quỳnh Loan vẫn nghe rõ. Nàng vén màn, đặt một ngón tay lên môi. Trong căn phòng tranh tối, tranh sáng, cặp mắt nhí nhánh của nàng lóe ra sáng quắc. Văn Bình sực nhớ ra những việc xảy ra từ hồi 3 giờ sáng.

Đúng 3 giờ sáng, chàng lái xe về con đường đất đỏ sau Chợ Mới. Chàng đậu xe trong tối, đoạn bách độ tới tòa nhà mới cất. Không bấm chuông, chàng vòng ra cửa sau, nhún mình nhảy qua tường, trèo cầu thang bê tông cấp cứu để lên phòng.

Phòng của Quỳnh Loan ở lầu ba. Phòng nàng gồm hai buồng nhỏ, xinh

xắn, nhìn xuống một bãi rộng. Thật ra, phòng nàng gồm 3 buồng, căn xép thứ ba được xây một cách kín đáo, người ngoài không biết. Chủ nhân của bin-đinh là một nhà doanh nghiệp Lào liên lạc mật thiết của ông Hoàng. Từ ngày sở Mật vụ có nhiều tiền, ông Hoàng sai người mua hoặc thuê dài hạn những căn phòng tiện nghi ở khắp Đông nam Á. Những căn phòng này được sửa chữa lại theo họa đồ đặc biệt, dành cho nhân viên Sở trú ngụ trong thời gian công tác.

Căn buồng xép của Quỳnh Loan rộng vuôn vắn, mỗi bề bốn thước, không cửa sổ, và cửa ra vào. Tiếng lóng của sở Mật vụ gọi là “tủ kết”. Từ buồng khách ở ngoài, muốn vào tủ kết phải mở cửa búyp-phê đựng rượu, và ấn nút. Một cánh cửa bí mật trong búyp phê mở ra, ăn thông với “tủ kết”. Tại Bắc Việt, nhiều

nhân viên của Sở bị địch lòng bắt đã sống hàng tháng trong “tủ kết” trước mũi địch. “Tủ kết” ở Vạn Tượng là một kỳ công kiến trúc của ngành điệp báo tân tiến.

Tường bê tông được lót cao su hãm thanh, súng liên thanh nổ luôn xac-giơ, bên ngoài cũng không nghe. Tấm thảm trải chân cũng bằng cao su hãm thanh, dày 5 phân. Đồ bạc bằng sắt được gắn vào tường để khỏi choán chỗ: một cái tủ dài sơn xanh nhạt, chia làm nhiều ngăn, đựng đủ đồ hộp cho hai người dùng trong 6 tháng, một hệ thống điện nước và vô tuyến điện siêu tần số liên lạc với Trung ương Sài Gòn, một bộ sa lông tí hon, và vật cần thiết nhất, cái giường.

Chàng dùng chìa khóa riêng mở cửa lên vào. Rồi chàng để nguyên quần áo trèo lên giường, tắt đèn chờ Quỳnh Loan.

Gần sáng, nàng trở về. Gặp chàng, nàng mừng rỡ như bắt được của. Bằng giọng vui vẻ, nàng thuật lại cuộc đối thoại với Simun. Chàng lặng lẽ nghe nàng nói. Rồi chàng nhún vai:

– Chúng mình sẽ ở luôn đây đến tối mai.

Như đứa trẻ làm nũng sà vào lòng mẹ, Quỳnh Loan ôm ghì lấy chàng. Trong phút say sưa, nàng quên hết những lời nàng nói trên đường từ bờ sông Cửu Long tới xí nghiệp dược phẩm Thần Tiên. Văn Bình kéo một giấc ngủ li bì

*

Quỳnh Loan ngồi xuống giường, cầm tay chàng âu yếm. Chàng nhìn cặp mắt đen láy của nàng:

– Em dậy sớm ghê!

Nàng mỉm cười:

– Còn sớm gì nữa. Đã 1 giờ trưa rồi. Em dậy trước anh nửa giờ.

Nghe nói 1 giờ trưa. Văn Bình lồm cồm bò dậy. Từ nhiều năm nay, chàng sống như vạc ăn sương, đêm thức đến sáng, lao đầu vào công tác hiểm nghèo hoặc la cà trong xóm ăn chơi trác táng, ngày thì vui đầu trong mên ngủ mê mệt, thường thường chỉ ăn một bữa. Tuy nhiên, hôm nay chàng cần dậy sớm để sắp xếp công việc.

Chàng hỏi nàng:

– Em liên lạc với sứ quán chưa?

Nàng đáp:

– Thưa rồi. Theo lời anh dặn, em gọi

điện thoại cho sứ quán, nói là hôm nay em mệt, không đến được.

– Điện thoại bị nghe không?

– Có. Kim đồng hồ chạy loạn xạ⁸. Có lẽ họ gắn dụng cụ nghe trộm hồi gần sáng.

– Chung quanh nhà, có người rình chưa?

– Rồi. Sau khi thức dậy, em mở cửa sổ nhìn xuống bãi trống. Một cái xe hơi đen sì đã đậu sẵn. Ăng-ten phía sau dài quá khổ nên em biết là xe hơi vô tuyến điện.

– Còn ngoài hành lang?

⁸ Trên thị trường, loại máy phòng ngừa nghe trộm điện thoại này được bày bán tự do. Máy của công ty Continental (Hoa kỳ) bán từ 250 đến 400 đô la một cái. Nguyên tắc sử dụng của máy này như sau: máy như cái hộp, bên trên có đồng hồ, kim màu đỏ. Lắp vào điện thoại, máy này sẽ báo cho chủ nhân biết là bị nghe trộm bằng cây kim đỏ chạy loạn xạ.

– Như anh đã biết, ông Hoàng chôn sẵn trong tường một hệ thống ghi âm đặc biệt, có thể nghe mọi tiếng động ngoài hành lang. Cuộn băng thu xong, em đã cất kỹ vào hộp. Nếu anh cần nghe, để em mở lại.

– Khởi cần. Họ gồm mấy người?

– Bốn người, chia làm hai kíp. Kíp thứ nhì đang lảng vảng bên ngoài, đến chập tối mới đổi. Họ nói với nhau những chuyện vớ vẩn em không muốn nhắc anh nghe sợ nhảm tai.

– Chẳng hạn?

– Họ khen em đẹp.

– Đúng rồi. Lời khen thành thực ấy không làm anh nhảm tai, trái lại, anh còn hãnh diện nữa.

– Tình hình nguy ngập lắm, không phải là lúc đùa giỡn nữa. Lần thứ nhất làm việc dưới quyền anh, em rất lo sợ. Dĩ nhiên, em hoàn toàn tin vào tài ba lỗi lạc của anh, song em vẫn lo sợ. Vì thú thật, anh có một lối hoạt động kỳ lạ. Em có cảm giác là anh bỏ nắm kim nhọn vào lòng bàn tay rồi nắm lại.

– Em sợ kim đâm vào thịt phải không?

– Vâng. Nhất là kim tẩm thuốc độc. Chỉ một vết sây sát nhỏ là thiệt mạng. Em cần nhắc lại với anh là em không muốn em thiệt mạng vô ích. Anh cũng không thể thiệt mạng vô ích.

– Trong đời, anh đã điều khiển hàng trăm nhân viên. Lần thứ nhất anh cảm thấy lo sợ.

– Anh lại đùa giỡn rồi.

– Nói thật đấy, anh không đùa giỡn đâu. Lần thứ nhất, anh cảm thấy lo sợ vì nhân viên dưới quyền là em. Làm nghề này, người dưới phải tuân lệnh người trên. Tuân lệnh một cách tuyệt đối. Em đặt ra quá nhiều câu hỏi, đòi anh trả lời. Chúng mình yêu nhau là một chuyện, hợp tác với nhau trong công tác là chuyện khác. Em yên tâm, anh tin chắc thành công.

– Em xin lỗi anh.

– Thôi, em cho anh uống cà phê đi.

Quỳnh Loan giật mình đứng dậy:

– Chết chưa, mãi trò chuyện em quên bằng là anh chưa ăn sáng. Đủ thức ăn, anh dùng gì cũng có.

Văn Bình xoa tay:

– Anh chỉ xin ly cà phê thôi. Sau đó, xin em chai huyết ky.

Quỳnh Loan ngạc nhiên, suýt đánh rơi muống cà phê:

– Trời ơi, uống rượu mạnh điểm tâm! Nghe Nguyên Hương phản nản, em không tin, giờ đây em mới biết lời đồn là đúng. Em không muốn anh tự sát.

– Em lảm to rồi. Đàn ông thường uống rượu vì phiền muộn. Anh uống rượu vì thấy rượu cũng cần như nước lạnh thế thôi. Kẻ uống rượu sáng sớm thường được coi là điên. Tuy nhiên, anh không điên chút nào. Theo thói quen, anh phải uống phần ba chai bước-bông khi mở mắt.

– Từ nay, anh phải mở mắt bằng cà

phê. Y sĩ nói là uống rượu sáng sớm dễ đau gan.

Văn Bình phá lên cười:

– Không khéo anh đau gan thật rồi.

Bộ mặt Quỳnh Loan vẫn nghiêm nghị:

– Y sĩ của Sở đã dặn dò cẩn thận. Anh giận thì em phải chịu. Song em không thể cho anh uống rượu.

– Ủ, thì thôi. Em là người đàn bà bướng bỉnh nhất thế gian. Lần thứ nhất, anh chịu thua đàn bà về chuyện rượu.

– Lần thứ nhất em chịu thua đàn ông.

Quỳnh Loan đặt lên bàn khay cà phê nóng hổi, giọng chuyển sang thân mật:

– Anh bằng lòng vậy. Cà phê em pha rất ngon. Nếu anh chê dở, em xin lấy rượu.

Văn Bình ôm nàng vào lòng, vuốt ve làn tóc lòa xòa trên má trắng nõn:

– Thôi, anh xin em. Dĩ nhiên em pha cà phê rất ngon. Toàn thể nhân viên ban Biệt Vụ đều nổi tiếng về nghệ thuật pha cà phê tuyệt diệu. Vả lại, nếu em pha dở, anh cũng không dám chê bai.

– Tại sao?

– Vì em sẽ cấm anh uống rượu suốt ngày. Dầu sao. Anh còn bị giam trong “tủ kết” này đến tối mịt. Một ngày không được hớp rượu, anh chết mất.

Bỗng nàng gỡ tay chàng:

– Tối nay, mấy giờ em phải đi?

Chàng đáp:

– 9 giờ. Như em đã hẹn với Simun.

– Anh sẽ ra bằng lối nào?

– Chưa biết. Nhưng có lẽ em ra trước, lòi bọng gác ở hành lang xuống nhà, để anh lên ra. Đêm nay, nội vụ sẽ kết thúc. Anh sẽ theo em sát nút. Em phải cố giữ cho kế hoạch khỏi tiết lộ.

– Liệu đối phương có bị lừa không?

– Anh hy vọng là có. Dầu sao cũng phải đợi đến phút chót. Làm nghề này khó thể đoán trước một trăm phần trăm.

Văn Bình nâng ly cà phê lên miệng. Thấy chàng bỏ viên thuốc trắng vào cà phê, nàng giật mình:

– Anh uống thuốc gì thế?

Chàng cười:

– Thuốc ngủ.

Quỳnh Loan định giằng ly cà phê, song chàng đã uống cạn. Nàng nhìn chàng, vẻ mặt sững sốt.

– Khổ quá, em không ngờ anh mắc bệnh mất ngủ. Lần này, em sẽ trình với ông Hoàng để anh vào bệnh viện điều trị một thời gian. Anh mất ngủ lâu chưa?

Chàng nói dối:

– Lâu rồi. Từ 6 tháng nay. Đêm nào, anh cũng uống thuốc.

Trên mặt nàng, long lanh một giọt lệ. Văn Bình muốn phá lên cười, song phải ngậm miệng. Chàng không thể tiết lộ cho nàng biết chàng phải uống thuốc ngủ để khỏi trò chuyện với nàng. Chàng

nhận thấy tình yêu say mê đã làm nàng mù quáng. Nàng muốn giữ chàng làm vật sở hữu độc quyền. Nàng muốn ở lì với chàng trong “tủ kết” đến tối. Theo kế hoạch, nàng phải ra ngoài sa-lông.

Văn Bình che miệng ngáp. Thật ra, chàng chưa buồn ngủ. Viên thuốc chàng vừa uống cũng không phải là thuốc ngủ. Mà chỉ là thuốc nhức đầu as-pi-rin. Chàng giả vờ ngủ để đuổi khéo Quỳnh Loan. Chàng yêu nàng tha thiết, song không thể phá hỏng công tác.

Chàng từ từ nhắm mắt. Cử chỉ thân mật, Quỳnh Loan kéo mền lên ngực cho chàng. Nàng đứng ngắm chàng một lát, rồi thở dài.

Bên ngoài, trời bắt đầu chuyển mưa.

*

Lúc những giọt mưa xế trưa bắt đầu rơi xuống đường phố đầy bụi đỏ của thủ đô Vạn Tượng cũng là lúc phiên nhóm quan trọng của Hội đồng Nội các khai mạc.

Chiếc Mercedes sơn đen 220SE nhả xuống sân tòa nhà sơn trắng bệ vệ một người đàn ông tóc hớt ngắn, râu mép gọt tỉa kỹ lưỡng, mặc quân phục kaki thẳng nếp.

Thiếu tướng Sulivông chỉ huy điệp báo trong quân đội hoàng gia.

Ngày thường, Sulivông sính mặc quần áo thể thao. Chỉ trong trường hợp nghiêm trọng mới chịu bó mình trong bộ quần áo cứng nhắc.

Xuống xe, Sulivông không để ý đến

hai sĩ quan đứng nghiêm chào. Thái độ lo âu, ông vút điếu xì-gà xuống đất, rồi bước rảo qua sân trải đá sỏi trắng. Những giọt mưa lạnh lạnh và nóng hổi rót vào mặt, ông cũng không quan tâm. Tâm trí ông còn băn khoăn về một chuyện tối hệ.

Chuyện 2 triệu đô la và hòm thuốc độc. Thiếu tướng Sulivông được chính phủ giao nhiệm vụ giải quyết cấp tốc với Quốc tế Đặc vụ.

Cửa phòng họp mở ra rồi đóng lại. Bên ngoài một tiểu đội đặc biệt cầm tiểu liên canh phòng, cấm nhân viên lên lầu. Như thường lệ, căn phòng rộng thênh thang được khóa chặt, cửa sổ che kín bằng rèm nhưng ánh sáng bên ngoài không lọt vào. Người ngồi trong phòng cũng không nghe tiếng mưa rơi rào rào trên mái ngói.

Nhân viên Nội các đã tề tựu đông đủ. Vị chủ tọa mặc bộ sản tung màu mỡ gà may ở Ba lê, da ngăm ngăm đen, đã ngồi từ lâu trong cái ghế bành bọc nhung đỏ ở đầu bàn.

Thiếu tướng Sulivông hấp tấp kéo ghế. Buổi họp bắt đầu. Chủ tọa nhìn khắp một lượt, rồi nói giọng đều đều:

– Hội đồng Nội các được triệu tập theo thủ tục khẩn cấp để nghe thiếu tướng Sulivông phúc trình về vụ Hoa Phong Lan. Như quý vị đã biết, Hoa Phong Lan là một chiến dịch do Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức điệp báo tư nhân quốc tế, phát động với mục đích đòi chính phủ hoàng gia hai triệu đô la để chuộc hơn 100kg độc dược bị mất trên phi cơ cách đây 4 ngày.

Cử tọa hoàn toàn im lặng. Thiếu tướng Sulivông mở cặp da đen, cúi xuống hồ sơ, đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Các chỉ thị của chính phủ đều được thi hành xong xuôi. Hai triệu mỹ kim đã được chuyển vào trương mục riêng của Quốc tế Đặc vụ tại Thụy Sĩ. Trưa nay, tôi liên lạc vô tuyến trên tần số 9 kiloxích như thường lệ với Quốc tế Đặc vụ. Họ cho biết là còn đợi sự xác nhận của chi nhánh Thụy Sĩ. Tuy nhiên, phần quan trọng nhất có thể được coi là hoàn tất. Nửa đêm nay, họ sẽ giao trả cho chính phủ 100kg độc dược.

Có tiếng hỏi

– Yêu cầu thiếu tướng cho biết rõ giờ tiếp nhận thùng độc dược?

Sulivông lắc đầu:

– Hiện tôi chưa biết. Tối nay, Quốc tế Đặc vụ sẽ thông báo.

– Còn địa điểm?

– Có lẽ tại ngoại ô Vạn Tượng. Như tôi đã trình bày, tối nay tôi mới biết rõ giờ giắc và địa điểm.

– Tại sao chúng ta không bố trí vây bắt Quốc tế Đặc vụ nhân lúc tiếp nhận độc dược?

Sulivông nhún vai, giọng khô khan;

– Là một tổ chức tư nhân, chuyên nghề đánh cắp tài liệu đem bán, Quốc tế Đặc vụ còn tôn trọng lời hứa, một chính phủ nghiêm chỉnh, có uy tín trên thế giới, không thể không tôn trọng lời hứa. Vả lại, hoàng thân Thủ tướng đã ra chỉ thị dứt khoát: thương thuyết đúng đắn với Quốc tế Đặc vụ, để lấy lại thùng độc

được bằng phương tiện hòa bình, không một viên đạn nào được sử dụng.

– Tôi sẽ can thiệp để hoàng thân xét lại.

Thiếu tướng Sulivông ngẩng đầu lên:

– Vâng, nếu ngài can thiệp, tôi tin là hoàng thân sẽ nghe lời. Tuy nhiên, tôi xin thưa rằng chúng ta không hy vọng thành công. Đối phương đã nắm đăng cán. Thưa ngài... một nhúm nhỏ thuốc độc có thể giết hàng vạn người vô tội. Quốc tế Đặc vụ dọa bỏ thuốc độc vào giếng nước nếu chúng ta không thành thật.

– Quân đội, công an và phản gián của thiếu tướng để làm gì?

Sulivông thở dài, ngao ngán:

– Vô ích. Từ xưa đến nay, chưa nước nào chống lại được Quốc tế Đặc vụ. Tôi xin nhường chức vụ của tôi cho ngài.

– Đây không phải là vấn đề tranh giành ảnh hưởng, mà là vấn đề trách nhiệm. Tại sao Quốc tế Đặc vụ không hoành hành ở Sài Gòn? Tại sao họ lại gây áp lực với chính phủ hoàng gia? Vì lẽ giản dị, Sài Gòn có một tổ chức an ninh đặc lực, đặt dưới quyền ông Hoàng. Theo tôi, chấp nhận điều kiện của Quốc tế đặc vụ là chấp nhận tội ác. Tôi quyết chống lại tội ác đến cùng.

Sulivông đứng dậy, giọng gay gắt:

– Tôi xin đệ đơn từ chức.

– Cái đó là tùy thiếu tướng. Tuy nhiên, tôi thiên nghĩ thiếu tướng từ chức là hơn.

Buổi họp đang phảng lảng trở nên sôi nổi. Vị chủ tọa đóng tập hồ sơ trên bàn, giọng nói run run:

– Duy hoàng thân Thủ tướng mới quyết định được vấn đề chức vụ của thiếu tướng Sulivông. Buổi họp đến đây là bế mạc.

Thiếu tướng Sulivông hăm hăm xách cặp da tài liệu ra xe Mercedes. Ngoài sân, những giọt mưa nóng hổi vẫn rơi lác đác. Người vừa lớn tiếng với Sulivông, và được gọi là “ngài” là một quân nhân mặc kaki xoàng xĩnh, không đeo cấp hiệu. Dựa lưng vào ghế, người ấy lơ đãng nhìn ra trời mưa, lẩm bẩm như mất trí:

– Hừ, đêm nay... đêm nay...

*

Đêm ấy, trời vẫn mưa. Trời mưa từ trưa đến chiều, rồi từ chiều đến tối, không ngừng phút nào, song cung không nặng hột. Trời mưa lạ lùng, dấm dăn, như chưa đầy uất ức.

Giấc ngủ giả vờ của Văn Bình trở thành giấc ngủ thật sự, và chàng ngủ một mạch đến tối mịt. Tỉnh dậy, chàng cảm thấy tâm thần sảng khoái. Trước giờ hành động, giấc ngủ đối với chàng cũng cần thiết như thuốc bổ. Chàng ăn ngẫu nhiên đĩa bánh xăng-uych, chiêu ngụm cà phê lạnh, rồi nhảy xuống giường.

Chàng có cảm tưởng đêm nay là đêm cuối cùng của chiến dịch Hoa Phong Lan. Quỳnh Loan mở cửa bước vào. Dưới ánh đèn nê- ông, nàng đẹp quyến rũ như mỹ nhân trong tạp chí Play-boy.

Chàng ngậy người ngắm nàng. Nàng

ngã vào vòng tay rắn chắc của chàng, miệng thì thầm:

– Em đi đây.

Văn Bình vuốt ve mái tóc mềm mại, giọng khích lệ:

– Anh cần dặn em một điều quan trọng: đêm nay, địch phải xuất đầu lộ diện, anh luôn đi sau em và bố trí sẵn sàng để can thiệp. Tuy nhiên, tình hình có thể biến chuyển bất ngờ, em cần bình tĩnh...

Quỳnh Loan hôn trán chàng, từ biệt:

– Em đi đây.

Nàng trở ra phòng khách, tần ngần trước tấm gương lớn đặt ở góc. Nàng đã bỏ cái áo dài tha thướt để mặc bộ đồ din chên ống để dễ hành động.

Quần áo đều may bằng hàng tẹt-gan màu xám, màu thích hợp với ban đêm. Đối với đàn ông, áo len của nàng là món thời trang, làm tôn làn da trắng muốt. Song đối với nàng, nó là dụng cụ nghề nghiệp cần thiết.

Sợi len được trộn với kim khí, một loại kim khí riêng có tác dụng dẫn làn sóng điện, như giây ăng-ten của điện đài. Vì thân thể nàng đã biến thành một điện đài cực mạnh.

Cái xu-chiêng màu đen của nàng được chế tạo tại Tây Đức bề ngoài trông như yếm che ngực thông thường của phụ nữ làm đóm, bằng ni-lông co giãn, và hai cái núm tròn căng cứng. Kỳ thật mỗi núm tròn là một cái loa ghi âm tinh vi. Mọi tiếng động trong đường kính 8 thước, tai người nghe được đều truyền vào loa.

Tuy nhiên, dụng cụ ghi âm ở trong xu-chiêng cũng chưa tối tân bằng cái máy nghe nhỏ xíu nằm gọn trong lỗ tai bên trái của nàng. Mái tóc óng ả thường ngày được kéo ra sau đã được nàng chải lại, theo kiểu mới Ba Lê, che hết mang tai. Trừ phi địch nghi ngờ, xõa tóc nàng ra, và nhìn vào tai mới khám phá ra cái máy nhỏ bằng viên thuốc át-pi-rin.

Những bộ phận đặc biệt này giúp nàng liên lạc thường xuyên với Văn Bình. Khi cần, nàng chỉ nói nhỏ, tiếng nói của nàng được thu vào loa ghi âm trong xu chiêng, và chuyển đi trong đường kính 20 cây số. Tiếng nói của Văn Bình sẽ nổi lên rõ ràng trong tai trái.

Quỳnh Loan kiểm soát lại xác tay lần cuối: nàng không mang theo giấy tờ cần thiết, đồ đạc chỉ gồm hai thỏi son pha bạc Silver Geranium và Silver Jon-

quil, thứ son thông dụng của phụ nữ quý phái, và một bình nước hoa nhỏ, cổ chai có cái nút nhỏ để xịt tóc.

Nàng khoan thai tắt đèn, mở cửa sổ nhìn xuống đường. Trên lề đối diện, chiếc Citroen đen sì, cũ kĩ, vẫn nằm yên lặng. Gã nhân viên của Simun hút xì gà suốt ngày như ống khói tàu hỏa. Simun muốn tỏ cho nàng biết là nhân viên của hãn túc trực dưới đường.

Nàng đeo xác lên vai, mở cửa ra hành lang. Đèn hành lang lập lờ như ma trời. Quỳnh Loan thoáng thấy một gã người Lào, da như đồng hun, đứng dựa vào tường hút thuốc. Thấy nàng, hãn giả vờ cúi xuống, buộc dây giày. Qua mặt hãn, nàng dừng lại:

– Chào anh

Mặt hần tái mét như bị bắt quả tang ăn trộm:

– Chào...

– Anh đứng lâu ngoài này, tội nghiệp. Bây giờ tôi đến gặp Simun. Anh có xe dưới đường không?

– Thưa...

– Mất thời giờ nhiều quá. Nào, ta cùng đi cho vui.

Hần tiu ngửu như mèo cắt tai, lầm lì theo Quỳnh Loan xuống thang. Ánh điện nê ông sáng xanh chiếu vào cặp mắt linh động của nàng. Nàng cảm thấy thoải mái và tự tin hơn bao giờ hết.

Thấy nàng, gã tài xế ngồi trong xe Citroen giật nảy người. nàng cười với hần:

– Phiền anh lái tôi đến gặp Simun.

Phút ngạc nhiên trôi qua, hần đặt tay lên vô-lăng:

– Simun không bằng lòng. Cô đi xe riêng, tiện hơn.

– Xe tôi hỏng rồi. Nếu anh từ chối, bắt buộc tôi phải cầm lái một mình, và đuổi các anh xuống.

– Cô không có quyền.

– Nhưng khẩu súng của tôi có quyền.

Khẩu súng 6,35 xinh xắn, cán vàng tây, chạm trổ rồng phượng tinh vi lộ ra trong tay nàng. Gã tài xế há miệng:

– Cẩn thận. Lạc đạn thì chết.

Quỳnh Loan gằn giọng:

– Tôi bắn rất giỏi. Đạn không lạc

đầu. Mà nó sẽ bắn vào tim anh. Nào, anh chịu chưa?

Hắn thở dài nảo nuốt:

– Vâng, mời cô.

Nàng ung dung trèo lên xe, mở xác lấy thuốc hút. Nàng có thái độ thản nhiên và tươi tỉnh như người đàn bà ngồi uống rượu một mình trong vũ trường quen thuộc, không quan tâm đến tia mắt tóe lửa khao khát của đàn ông.

Simun chờ nàng trong căn phòng nhỏ, sau sàn nhảy, gần máy điều hòa khí hậu. Hắn mặc com-lê đen, thắt cà vạt trắng, tóc chải lật, trịnh trọng như dự dạ hội. Thấy nàng xô cửa, hắn nghiêng đầu chào:

– Cô đúng hẹn quá. Nhân viên của tôi làm cô vừa ý không?

Chột dạ, nàng ngồi xuống ghế:

– Cám ơn ông. Tôi đe dọa, họ mới chịu lái cho tôi đi.

Hắn mỉm cười - cái cười thâm hiểm và ngạo nghễ quen thuộc:

– Đàn em của tôi thường máy móc một cách ngu xuẩn. Cô yên tâm, tôi sẽ trừng trị chúng. Tôi dẫn chúng đến nhà, đợi cô, và đưa cô tới, không phải để canh gác. Vả lại, tôi cần bảo vệ tính mạng cho cô. Vì, không giấu giếm gì cô, đối phương có thể giết cô.

– Đối phương là ai? Nếu tôi không lầm, là Quốc tế đặc vụ. Tôi không có kẻ thù nào hết, trừ ông.

– Cô hiểu lầm. Tôi luôn luôn đối với cô và Văn Bình như bát nước đầy.

– Nghĩa là ông chấp thuận đề nghị của tôi đêm qua?

– Vâng.

– Vậy, ông cho biết địa điểm giấu thùng độc dược. Và, luôn thể, chỗ ở của Sam Phoun.

– Nội đêm nay, tôi mới biết.

– Ồ, ông chưa tin tôi.

– Tôi rất tin cô, song làm nghề này, tin hay không tin chưa phải là vấn đề cần thiết. Cốt làm được việc là đủ, phải không cô?

– Ông đòi thêm điều kiện nào nữa?

– Tiền...

– Như tôi đã nói đêm qua, số tiền 400 ngàn đô la sẽ được giao cho ông sau

khi Sam Phoun bị bắt, và thùng độc dược được thu hồi.

– Tiền trao, cháo múc là thông lệ của nghề buôn lậu. Nghề điệp báo không khác buôn lậu là bao. Chưa có tiền, tôi chưa thể làm cô vừa lòng.

– Hiện tôi không có tiền. Tại đêm qua ông chưa thỏa thuận, nếu không tôi đã yêu cầu Sài Gòn gửi tiền lên cấp tốc.

– Tôi vừa suy nghĩ lại. Vì thừa cô, nếu ông Hoàng không giữ lời hứa, tôi sẽ mất cả chì lẫn chài. Quốc tế Đặc vụ lên án tử hình, tôi không thể ở lại đất Lào. Hoạt động ở đây, tôi kiếm hàng năm trên nửa triệu đô la. Nể cô, nể tình bạn lâu năm giữa tôi với Văn Bình, tôi phải nhận lời. Tuy nhiên, tôi không thể hy sinh quá mức. Nhất là tôi không thể thả mỗi bắt bóng.

– Nếu ông muốn, tôi sẽ liên lạc tức thời với ông Hoàng.

Simun cười nửa miệng:

– Dĩ nhiên, ông Hoàng sẽ bằng lòng. Nhưng bằng lòng suông chưa đủ. Tôi cần tiền mặt.

Quỳnh Loan cắn môi, thái độ ưu tư:

– Ông đẩy tôi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Tôi có cảm tưởng là ông lập kế lừa tôi.

– Ô, cô lại hiểu lầm thiện chí của tôi lần nữa. Đặt vào địa vị tôi, cô cũng đòi năm ngàn đồng. Tại sao cô cứ bắt tôi năm đầu lưỡi?

Quỳnh Loan ngồi yên, đôi mắt băng khuâng. Lát sau, nàng nói:

– Như vậy, cuộc điều đình này kể

như tạm bỏ. Thôi, chào ông.

Simun khoát tay:

– Tôi xin đưa ra đề nghị khác. Vì trong thâm tâm tôi rất muốn hợp tác với ông Hoàng. Nếu trong quá khứ, tôi đã liên lạc thường xuyên với ông Hoàng, tôi sẽ không đòi hỏi điều kiện khó khăn nào cả. Xin cô hiểu cho tình cảnh khó khăn của tôi. Nếu cô không mang tiền theo tôi đành phải gặp mặt Văn Bình để thảo luận lại.

– Văn Bình?

– Vâng, Văn Bình Z28.

– Z28 không có mặt ở đây.

– Hừ, tôi đã già đời trong nghề, không phải trẻ con. Tấn trò tai nạn xe hơi ở Sài Gòn chỉ phỉnh phờ được bọn chưa ráo

máu đầu. Tôi được tin Z28 đang ở Vạn Tượng. Từ xưa đến nay, tôi chỉ tin cây Z28. Nếu chúng tôi gặp nhau, vấn đề tiền nong sẽ không đặt ra nữa.

Quỳnh Loan cười nhạt:

– Ông đưa ra một đề nghị không thể chấp thuận được. Vì hơn ai hết, ông dư biết Văn Bình đang được điều trị trong bệnh viện ở Sài Gòn. Tôi rất tiếc phải chấm dứt cuộc đối thoại với ông ở đây.

Nàng đứng dậy, đeo xác da lên vai. Simun cản lại.

– Cô chưa thể về được.

Nàng quắc mắt:

– Ông định bắt tôi ư?

– Cô muốn hiểu sao tùy ý. Miễn cưỡng tôi phải giữ cô lại đêm nay. Sáng

mai, chiến dịch Hoa Phong Lan kết thúc, cô sẽ được tự do.

– Hừ, ông đừng y vọng hảo huyền. Trong 5 phút nữa, nếu tôi không ra xe, người của tôi sẽ ập vào. Và ông đừng quên tôi là nhân viên sứ quán, được hưởng quyền bất khả xâm phạm ngoại giao. Chính phủ Lào sẽ nghiền ông nát như tương đến ông đụng chạm đến tôi. Ngoài ra, còn sở mật vụ của ông Hoàng nữa. Trừ phi ông có tài tàng hình và phân thân huyền ảo như Tể thiên đại thánh.

Simun cười hô hố:

– Tôi hoạt động nguy hiểm quen rồi, nên không biết sợ nữa. Tôi xin nhắc lại là chỉ giữ cô một đêm. Sáng mai, tài xế của tôi sẽ đưa cô về tòa đại sứ.

Quỳnh Loan tiến lên một bước, khẩu

súng cán vàng sáng rực lăm lăm trong tay:

– Ông đừng nhiều lời vô ích. Mời ông ra trước, tôi sẽ theo chân ông. Nếu ông có cử chỉ khả nghi, bắt buộc tôi phải lảy cò. Và xin cảnh báo ông trước, tài bắn của tôi không kém ông bao nhiêu.

Simun nhún vai:

– Hân hạnh.

Hắn thản nhiên đứng dậy, bước ra cửa. Tuy một chân gỗ, dáng đi của hắn vẫn mềm mại như người thường. Quỳnh Loan nói:

– Mời ông.

Để phòng bị lừa, nàng đi sát người Simun. Song nàng không thể ngờ được phòng giấy của Simun là sào huyệt bí

mật, được gắn máy móc điện tử. Nàng vừa đặt chân lên ngưỡng cửa thì nền đất lún xuống, làm nàng lão đảo suýt ngã.

Simun quay lại nhẹ nhàng giáng atemi vào cườm tay nàng. Khẩu súng 6,35 rớt xuống đất. Simun lượm lên, tháo bì đạn ra rồi trả cho Quỳnh Loan giọng kẻ cả:

– Phiền cô cất vào xác. Cô nên dùng đồ chơi trẻ con này để dọa người khác.

Quỳnh Loan trân trân nhìn hắn. Hắn vỗ tay hai cái. Một thuộc viên người Lào, mặt mũi gớm ghiếc như người mắc bệnh cùi, hiện ra, tay thủ khẩu tiểu liên. Hắn hất hàm:

– Mang người này xuống hầm.

Ngoảnh về phía Quỳnh Loan, hắn tiếp, giọng ngọt ngào như mía lùi:

– Phiền cô nằm tạm đêm nay. Tuy là hầm, tiện nghi vẫn đầy đủ, như trong khách sạn. Phòng ngủ của cô được gắn máy điều hòa khí hậu. Có cả tủ lạnh đựng thức ăn nguội và nước nóng để tắm. Chúc cô ngủ ngon. Đúng 8 giờ sáng mai, ta sẽ nói chuyện lại.

Mặt Quỳnh Loan hơi tái trước lời nói của Simun. Kế hoạch của Văn Bình đã bị đảo lộn hoàn toàn. Văn Bình tiên liệu Simun bắt nàng rồi giải đến trụ sở Quốc tế Đặc vụ. Dùng nàng làm mồi, chàng có thể phăng ra sào huyệt của địch. Song đêm nay, nàng lại bị giam trong vũ trường của Simun.

Như cái máy, nàng đi theo gã người Lào dữ tợn xuống cầu thang xoáy ốc. Tâm thần nàng hướng về Văn Bình.

*

Khi ấy Văn Bình đang ngồi trong xe hơi, đậu trong hẻm tối, cách vũ trường 200 thước. Nơi chàng núp là một vườn chuối um tùm, đứng gần cũng không nhìn thấy.

Phút sau khi Quỳnh Loan xuống đường, chàng lén ra bao lớn, lợi dụng trời tối trèo lên sân thượng, rồi đổ xuống mái nhà bên. Chàng rượt theo Quỳnh Hoa dễ dàng, dọc đường không bị ai theo. Đến nơi, chàng tìm chỗ đậu xe, rồi đeo ống nghe vào tai, theo dõi cuộc đối thoại giữa Quỳnh Loan và Simun.

Quỳnh Loan bị giam dưới hầm, chàng không còn cách nào khám phá ra địa điểm gặp gỡ đêm nay của Quốc tế Đặc vụ. Chàng đành áp dụng biện pháp bất đắc dĩ: gõ cửa phòng Simun, nhờ hắc

cộng tác. Nếu không, chàng phải cưỡng bách hấn bằng võ lực.

Chàng lên kính xe, khóa cửa lại cẩn thận, rồi luồn qua bụi chuối xum xuê chạy về phía sau vũ trường. Lối vào nhà Simun đối với chàng quá quen thuộc nên chàng không bị vấp vấp.

Phía trước, vũ trường rực rỡ ánh đèn, xe hơi đậu thành hàng dài. Âm nhạc kích động rót vào tai chàng. Nếu là ngày thường chàng đã tạt vào ôm lưng một vũ nữ nhỏ xíu, nhảy một bài tươi trẻ. Đêm nay, chàng không được quyền nghĩ đến du hí nữa...

Nhẹ nhàng chàng nhảy vào sân sau. Căn phòng bí mật của Simun khuất sau hành lang thấp thoáng ánh đèn. Lệ thường, một nhân viên thân tín của Simun, đeo súng, đứng gác dọc hành

lang.. Không gặp ai chàng bắt đầu chột dạ. Chàng có cảm tưởng Simun đang bày chờ chàng đến. Dầu sao chàng cũng phải đến.

Chàng đã đánh giá lầm gã buôn lậu một chân. Chàng tưởng hấn là kẻ hữu dũng vô mưu, ngờ đâu thủ đoạn của hấn còn tinh vi hơn chàng. Có thể hấn biết chàng theo sau Quỳnh Loan nên lập kế giam nàng xuống hầm, buộc chàng phải xuất đầu lộ diện. Chàng lầm bầm một mình:

– Hấn gớm thật.

Một chuỗi cười khanh khách nổi lên. Văn Bình vội nằm rạp xuống nền gạch.

Muộn rồi, đèn hành lang được vặn sáng đồng loạt. Ba ngọn đèn 200 nến chiếu xuống hành lang chật hẹp. Đèn

ngoài sân cũng sáng trưng, như tuân theo một mệnh lệnh vô hình.

Simun tựa lưng vào ngưỡng cửa không biết từ lúc nào, tay phì phèo điều xì gà Havan đắt tiền. Mùi xì gà quạt vào mũi Văn Bình. Chàng nhồm dậy. Simun cúi đầu:

– Chào ông bạn Z.28

Văn Bình định vung atemi để khuất phục Simun song hẳn đã xua tay giọng đắc thắng:

– Ấy chớ, ông bạn không nên biểu diễn quyền thuật này, thiên hạ nhìn thấy chúng mình mất hết thể thống. Trân trọng mời bạn vào phòng tôi. Tôi đã để sẵn chai bước-bông thượng hạng

Văn Bình đảo mắt tứ phía: mỗi góc, một tên hộ pháp tay thọc túi quần lừ lừ

tiến tới, vây chàng vào giữa. Dĩ nhiên, ngón tay chúng đều đặt vào cò súng, sẵn sàng khạc đạn.

Simun lại nói:

– Bạn đã thấy chưa? Nhân viên của tôi đã bố trí chu đáo. Trừ phi bạn có phép thần thông mới triệt hạ được tôi. Nào mời bạn...

Cánh cửa mở ra êm ru.

Không cần để ý đến chàng, Simun bước vào trước. Văn Bình còn trù trù thì một tên hộ pháp đã ra lệnh:

– Tiến lên, còn đợi gì nữa.

Văn Bình thầm khen tổ chức vệ sĩ của Simun. Tên hộ pháp nhỏ nhất cũng nặng trên 90 ki lô, cổ tròn và bạnh như cột nhà đen thui, bàn tay vượn dài loẵng

ngỗng và to như cái quạt. Cả bốn đều là đồ vật sumo, hoặc ít ra phải là đai đen nhu đạo thuần thực. Quạt ngã được cả bốn là việc khó, hướng hồ chúng đều mang súng, nạp đạn sẵn sàng...

Văn Bình đành bước theo Simun vào nhà. Coi chàng như khách, Simun kéo ghế bành, giọng nhã nhặn:

– Mời ân nhân ngồi.

Văn Bình nhún vai:

– Anh còn dùng tiếng ân nhân làm gì nữa. Giờ đây chúng ta là đối thủ của nhau. Tôi thành thật đến thăm thì anh bố trí đàn em đón tiếp bằng súng đạn và võ nghệ. Thật tôi không ngờ...

Simun gieo mình xuống ghế bành:

– Thật tôi không ngờ...Không ngờ

ân nhân lại đánh lừa tôi. Ân nhân có mặt sờ sờ ở đây mà tuyên bố là về Sài Gòn, bị tai nạn xe hơi, phải vào bệnh viện điều trị.

– Mỗi người có một bốn phận. Tôi đến đây để thương thuyết với anh. Và tôi hy vọng anh chấp thuận.

– Cô Quỳnh Loan đã nói rồi.

– Hiện nàng ở đâu?

– Anh còn đóng kịch làm gì nữa? Anh dư biết cô Loan bị bọn tôi bắt, và giam dưới hầm. Nóng lòng vì cô Loan, anh đến gặp tôi?

– Vâng, anh nói đúng. Tôi nghe hết cuộc đối thoại giữa anh và Quỳnh Loan.

– Hà, hà, sự thành thật của anh làm tôi cảm động. Từ nhiều năm nay, tôi

chưa gặp đối thủ nào thành thật như anh. Vả lại nếu anh không thành thật, tôi cũng biết. Tôi biết anh ngồi ngoài xe, núp trong vườn chuối. Anh định dùng cô Quỳnh Loan làm mồi. Anh Văn Bình ơi, vỏ quýt dày gặp móng tay nhọn mất rồi. Chúng tôi đã khám phá ra mưu anh. Đêm nay, cũng như Quỳnh Loan, anh được mời ngủ tạm tại đây. Đáng buồn cho anh, trong vòng một giờ nữa, chiến dịch Hoa Phong Lan sẽ kết thúc.

– Anh xứng đáng là yếu nhân của Quốc tế Đặc vụ. Tôi định ninh kế hoạch của tôi thành công. Không ngờ anh xuất sắc hơn tôi.

– Anh dạy quá lời. Đó chỉ là công lao của kỹ nghệ Mỹ. Thật thế anh ạ, kỹ nghệ Mỹ vừa chế tạo nhiều dụng cụ điện tử lạ lùng. Và chúng tôi đã mua được cái máy

mới nhất, trị giá 1.000 đô la. Một ngàn đô la đối với chúng tôi là món tiền vô nghĩa. Song tác dụng của máy lại quan trọng lạ lùng. Mai kia, phiền anh trình lại với ông Hoàng... Ông Hoàng của anh chỉ gạt gẫm được nhân viên RU hạng bét... còn Quốc tế Đặc vụ... ông Hoàng đừng hy vọng...

– À, tôi quên chưa giới thiệu anh cái máy đặc biệt này...

Simun lấy trong ngăn kéo ra một cái hộp vuông, bề ngoài trông như hộp bánh bích quy Lu. Hắn mở nắp hộp, giải thích:

– Đặc điểm của nó là khám phá ra những dụng cụ thu, phát thanh điện tử trong đường kính 300 thước... Mời anh nhìn cây kim đỏ trong máy. Hễ gặp luồng sóng lạ, cây kim nhích sang bên phải... Điều này có nghĩa là trong đường kính

300 thước có người dùng máy thu phát thanh đặc biệt.

Tôi bấm cái nút đỏ, máy sẽ tự động tìm luồng sóng rồi ghi vào băng nhựa. Khi cần nghe, tôi bấm nút xanh, băng nhựa sẽ quay lại cho tôi nghe... Anh khôn ngoan lắm, nhưng vẫn còn sơ hở. Lúc gần đến nhà tôi, Quỳnh Loan nói chuyện với anh để thử lại máy, và cũng để thử lại máy, anh đáp lời nàng. Cuộc nói chuyện nhát gừng kéo dài trong ba phút, băng nhựa của tôi đã thu lại hết. Vì vậy, tôi biết anh có mặt tại Vạn Tượng, và đang núp gần vũ trường. Việc còn lại dễ ợt, ai cũng làm được: tôi giả vờ đóng trò, và... anh đã bị lừa. Lừa như một nhân viên điệp báo mới ra trường...

Văn Bình tức uất, song không lộ vẻ giận dữ. Bình tĩnh tuyệt đối vẫn là ưu

điểm của chàng trong giờ phút nguy hiểm, cọ sát cái chết. Chàng ung dung nói:

– Dầu sao tôi cũng tiếp tục điều đình với anh. Về tiền bạc, chúng tôi không thiếu. Lại còn rộng rãi hơn Quốc tế Đặc vụ nữa. Về an ninh, anh sẽ được bảo đảm. Một mình anh không thể đương đầu lại hàng ngàn nhân viên của ông Hoàng. Ngoài ra, nhân viên CIA cũng không tha anh...

Simun cười ha hả:

– Cô Quỳnh Loan đã mang ngáo ộp ra dọa tôi rồi. Tôi không núng đâu, anh đừng phí lời vô ích. Vả lại, tôi còn bận nhiều việc, không có thời giờ hầu chuyện anh đêm nay. Vạn bất đắc dĩ...

Văn Bình vụt dậy như lò xo. Ngọn cước siêu việt của chàng đã phóng ra. May chàng tấn công trước, nếu không chàng đã bị trói lại như khúc dồi vào ghế bành “cạm bẫy”.

Những kỳ quan nằm trong óc tưởng tượng phong phú của nhà văn gián điệp đã thành sự thật. Cái ghế quay một vòng như chong chóng, những vòng giây da từ chân ghế, tay ghế, hông ghế vung ra, định trói chàng lại. Từ lâu, Văn Bình được nghe nói tới loại ghế trói người đặc biệt, nay mới có dịp chứng kiến tận mắt, và làm vật thí nghiệm.

Những vòng dây da được tẩm một thứ hồ riêng, đựng quần áo thì dính chặt lại, không tài nào gỡ ra. Giật rách quần áo, dây da sẽ cắn vào da thịt.

Văn Bình đứng dậy nên dây da quai

ác không chạm vào người. Tuy nhiên, chiếc ghế quay tròn như cánh quạt húc vào lưng chàng làm ngọn độc cước của chàng không trúng đích. Chàng tiến lên một bước, xử dụng môn atemi tuyệt kỹ để đánh nát cuống họng địch. Song Simun đã nhảy lùi, vỗ tay một cái.

Cửa phòng mở toang. Hai gã hộ pháp lù lù như một núi thịt. Văn Bình chờ người, không tấn công được nữa.

Simun ra lệnh:

– Giải xuống hầm. Giam trong phòng A. Đóng cửa sắt, không cho nó nhìn sang phòng B. Nghe chưa?

Hai thuộc viên dạ rân. Tuy Simun không nói rõ, Văn Bình đã biết phòng B là nơi giam Quỳnh Loan, Simun thân nhiên châm xì gà:

– Tôi tưởng anh chỉ có tài thiện xạ, ngờ đâu anh còn có võ nghệ cao cường. Tuy cụt một chân, tôi vẫn ao ước được thù tiếp với anh một vài hiệp. Đáng tiếc...

Văn Bình nghiêng rằng:

– Bỏ súng ra, tôi chấp tất cả. Anh và 4 thằng bị thịt.

Hai tên hộ pháp - tên mặt đen như cột nhà cháy, tên mặt trắng, không khác thư sinh - trợn mắt nhìn chàng. Tên mặt đen gằn giọng:

– Nếu không có ông chủ, tôi đã đánh anh gãy răng.

Văn Bình sờ quai hàm, giọng hài hước:

– Xương hàm tôi rắn lắm, anh ạ. Chỉ sợ anh rút tay thôi.

Simun xen vào:

– Thôi, tôi can anh. Đàn em của tôi không bết bát như anh tưởng đâu. Giới thiệu với anh, chú em mặt nhọ nôi này có cái đầu cứng hơn bê tông cốt sắt. Nó có thể húc đổ bức tường gạch 20 phân chắn chắn nhất thế giới. Thân thể lực sĩ của anh không chịu nổi nửa cái húc của nó. Anh ráng nuốt giận, vì tôi không muốn hàng chục năm võ công phi thường của anh biến thành đồng thịt nát bầy, vút cho chim kền kền nhậu nhẹt.

Văn Bình nhún vai không đáp. Trong đời quyền thuật, chàng đã nếm qua miếng đòn thiết thủ ghê gớm. Lưu lạc ở Cao Ly, chàng đã gặp nhiều võ sư tai-kwan-do chuyên tấn công bằng đầu. Có thể nói tấn công bằng đầu là sở trường của võ Hàn Quốc. Chàng đã rợn tóc gáy khi thấy một ông già lực tuần, thân thể

khẳng khiu, như gió nhẹ thổi ngã, đứng tấn, hít một hơi dài, rồi đập đầu xuống 5 viên gạch nung lớn. Đống gạch vỡ nát, bụi đỏ bay lả tả mà đầu còn nguyên.

Ở Trung Hoa, chàng lại gập một tay thiết thủ⁹ cừ khôi hơn. Y lấy 6 cây đinh lớn bằng ngón tay, đóng vào tấm gỗ. Rồi y thét một tiếng, dùng trán thay búa, đóng ngập 6 cây đinh, nhẹ nhàng như dùng ngón tay đẩy kim găm qua giấy bạc. Xong xuôi, y đứng dậy, chạy một vòng quanh nhà, rồi quì xuống dùng răng lần lượt lôi từng cái đinh ra. Đặc biệt là cây đinh nào cũng thẳng ro, không hề bị quăn. Vẫn chưa hết, nhổ được cái nào, y phồng má phun vào tường. Cây đinh cắm chặt vào gạch, như bị đóng bằng búa.

Văn Bình mất bao công phu tập

⁹ Võ sư kỳ dị này là Lu An-to. Đường như ngày nay, Lu An-to còn sống ở Trung Hoa lục địa.

luyện song không đạt tới trình độ thiết thủ, dùng đầu đóng đinh và dùng miệng nhổ đinh. Cho đến ngày hàng lệnh đèn tới hải cảng Liverpool, Anh quốc, trong chuyến du hành tầm sư học đạo vòng quanh thế giới.

Chàng được giới thiệu với Lindsey¹⁰, người được mệnh danh là sọ dừa cứng nhất nước Anh. Thương đài cả trăm lần, lần nào y cũng thắng, nhờ cái đầu độc nhất vô nhị. Y chỉ cần vòng tay ra sau gáy đối phương, và húc đầu vào mặt trong một giây đồng hồ chớp nhoáng đã tấn công được 7 lần. Sau một giây, đối

¹⁰ Võ sư Ian Linsey, người Anh, ở Liverpool (hiện nay còn sống) tấn công đối phương bằng phía trên của trán, trong khi võ sĩ tai kwan do dùng cả trán lẫn đầu, và võ sĩ thiết thủ Trung quốc dùng trán. Một số võ sĩ Trung hoa buộc lưỡi dao nhọn trên đầu để giết đối phương dễ hơn (cũng như đóng mũi dao vào giày). Lindsey tấn công mọi bộ phận trên mặt, song chưa răng miệng, vì sợ đụng răng gây thương tích. Khi tấn công Lindsey tưởng ngậm miệng., lưỡi uốn lên, đụng phía trên của miệng, để phòng đứt lưỡi.

phương đã bất tỉnh, máy me đầy mặt, xương gãy răng rắc.

Văn Bình không thể học bằng Lindsey vì y đã tập luyện trên 20 năm, mỗi ngày dành một giờ húc vào bị cát. Song trong thời gian xem y biểu diễn, chàng đã rút tĩa được nhiều kinh nghiệm bổ khuyết cho môn thiết thủ công học ở Hàn Quốc và Trung hoa.

Tuy đầu chàng khá cứng, có thể húc sập tường, chàng ít dùng môn thiết thủ này, vì chàng đã khám phá ra một sở đoản nguy hiểm. Khi dùng đầu, võ sĩ phải vận chân khí lên mặt, khiến cho mạch máu ở cuống họng bị căng, biến thành mục tiêu dễ dàng cho phép atemi.

Khóa mở ròn rảng, đèn điện bật sáng, để lộ cửa hầm hình vuông, và cầu thang tròn ốc bằng gỗ đánh véc-ni bóng

loáng. Văn Bình quay lại, pha trò:

– Ái chà, nhà hầm sang quá.

Gã mặt trắng lia họng tiểu liên:

– Muốn ở luôn dưới đây cũng được. Vả lại, anh bạn Z28 thân mến ơi, từ xưa đến nay chưa ai xuống hầm mà được mời lên.

Cầu thang gồm đúng 13 bậc, và 13 bậc xi măng. Thiên hạ thường kiêng con số 13. Đối với chàng, con số 13 lại mang lại sự may mắn. Hồi ở Lạng Sơn, đánh ru-lét, chàng đã vớ sạch tiền cái, nhờ con số 13 đặc biệt. Chàng gặp ông Hoàng lần đầu tiên tại Ý đại lợi một ngày thứ sáu, 13, ngày xui nhất. Tử tội thường bị hành quyết vào ngày thứ sáu 13. Chiếc xe đua tối tân đầu tiên trong đời điệp báo của chàng, trị giá gần 10.000 đô la cũng đeo

số 13. Hôm nay, chàng lại gặp 13. Thần may rủi vừa ngăm báo chàng biết là chàng sẽ thoát nạn.

Nền hầm được lát đá trắng, loại đá trắng từng phiến vuông vức, nổi vân như cẩm thạch của Ý. Bốn phía chỉ thấy tường là tường. Ngoại trừ một cánh cửa sắt sơn xanh duy nhất ở góc. Chàng gọi lớn:

– Quỳnh Loan

Vách tường ê a dội lại. Gã mặt trắng cười ngất.

– Anh gọi rách họng cũng không ai nghe. Cô gái mỹ miều của anh còn ở sau anh 2 cánh cửa bằng thép dày 5 phân. Vả lai, tường sà lim được lót cao su hầm thanh. Bản trung liên trong ấy, ngoài này cũng không nghe tiếng.

Một kế hoạch táo bạo nhú trong óc Văn Bình. Chàng giả vờ trượt chân đụng gã mặt đen, và xô hẳn vào góc. Hẳn trợn mắt:

– Định gây sự hả?

Chàng cười nửa miệng:

– Gây sự với kẻ đồng cân, đồng lượng, còn chú em là muối tép, đàn anh không thèm để ý.

Gã mặt đen nắm cổ áo chàng:

– Mà nói ai muối tép?

Văn Bình gạt ra giọng kẻ cả:

– Tôi không thèm đôi co với chú.

Gã mặt đen ưỡn ngực thách thức:

– Có giỏi thì xông lại.

Gã mặt trắng can gián:

– Thôi anh, thôi thôi với nó làm gì, mất thì giờ.

Văn Bình chọc tức:

– Phải, thôi thôi làm gì, lại mất mạng.

Gã mặt đen gầm lên:

– Hừ, từ xưa đến nay, chưa ai dám trịch thượng với tao. Mày là đứa thú nhất dám vuốt oai hùm.

Văn Bình buông thông:

– Hùm giấy thì đứa con nít cũng đánh ngã được.

Gã mặt đen đưa khẩu tiểu liên cho bạn:

– Chờ tao một chút, để tao cho nó một bài học vỡ mặt.

Gã mặt trắng kỳ kèo:

– Tôi đã khuyên mà anh không chịu nghe. Anh thắng thì chẳng được gì mà thua thì hỏng hết.

Lời can gián vụng về này như thùng é t xăng đổ vào đám cháy. Gã mặt đen tức uất đến cổ.

– À, đến mày cũng nghi ngờ quyền thuật của tao. Mày mở mắt ra xem.

Văn Bình lắc đầu:

– Cám ơn anh. Tôi không đấu.

– Nghĩa là mày chịu thua rồi. Mau mau xin lỗi đi, tao sẽ bỏ qua cho.

Văn Bình xua tay:

– Sở dĩ tôi không đấu là vì các anh đã nắm đầu cán, còn tôi đầu lưỡi. Thằng

bạn của anh đứng ngoài sẽ bắn giải thoát cho anh nếu anh bị tôi làm khốn. Như vậy không thể gọi là tỉ thí. Anh cậy võ giỏi thì cần gì khí giới nữa.

Gã mặt đen gật đầu:

– Được, tao sẽ cất súng.

Gã mặt trắng phản đối:

– Tôi không đồng ý.

– Mà muốn cãi lệnh tao phải không? Rút xạc-giơ đạn ra ngoài. Tao không thích bắt nạt.

– Tôi sợ lắm.

– Đồ nhát như cáy. Chẳng có gì đáng sợ cả. Nó cũng có hai tay, hai chân, hai mắt như mày và tao. Võ thuật của tao còn cao hơn nó một bậc. Từ ngày mày theo tao, đã có ai đánh ngã được tao chưa?

– Chưa.

– Vậy còn rụt rè gì nữa

Gã mặt trắng thờ dài sườn sượt, bấm vào báng súng cho bì đạn tuột ra ngoài. Mặt trận hai bên đã trở nên đồng đều. Dầu gã mặt đen có tài thiết thủ, Văn Bình vẫn coi thường. Giỏi gấp hai gấp ba hăn, chàng cũng quất sụm trong hiệp thứ nhất.

Tuy nhiên, chàng không dám kéo dài thời giờ, sợ Simun xuống hầm. Chàng có thể đánh lừa hai gã hộ pháp hữu dũng vô mưu, song không hy vọng phỉnh gạt một tay lão luyện giang hồ như Simun.

Gã mặt đen nghiêng người trong tư thế bái tổ bay bướm của võ Lào:

– Mời tiên sinh.

À, hắn bắt đầu gọi chàng là tiên sinh! Trong làng đao búa, danh từ lịch sự chỉ được dùng vào lúc ăn tươi nuốt sống địch thủ. Văn Bình không được quyền nhân nhượng nữa. Chàng phải trở tài triệt hạ hắn trong nháy mắt. Sau hắn, còn gã mặt trắng khôn ngoan và xảo quyệt nữa.

Chàng giả vờ xoàng vào, tạo cơ hội cho hắn nắm ve áo chàng. Võ sĩ thiết thủ thường nắm áo đối phương, kéo lại, rồi húc đầu vào mặt.

Gã mặt đen mặc mưu chàng dễ dàng như đứa trẻ. Hắn xiết chặt cổ áo chàng, thét lên một tiếng rồi đập cái trán bóng loáng như đồng hun vào khoảng giữa hai mắt chàng. Chàng nín thở, đưa cùi tay lên đỡ, còn tay kia phạt atemi vào họng hắn.

Ở cổ có 2 mạch máu lên óc, mỗi bên

có một hiểm huyết, gọi là murasame và matsukaze. Đánh trúng huyết matsukaze nạn nhân sẽ bất tỉnh tức khắc. Còn huyết murasame là huyết chết. Văn Bình cố tình dùng tay phải để tấn công huyết murasame.

Bùng một tiếng mạnh, cái trán gỗ rắn như gỗ lim của gã mặt đen chạm vào cùi tay thép nguội của Văn Bình. Chàng loạng choạng suýt ngã, nhưng trong tích tắc đồng hồ tối tệ ấy, sống bàn tay ghê gớm của chàng đã chém giữa tử huyết.

Khối thịt gần một tạ xủ ngay xuống. Văn Bình quay người lại, phóng cước vào bụng gã mặt trắng. Quả chàng đoán đúng: hắn chỉ là giá áo túi cơm. Cái đá giới thiệu của chàng đã làm hắn văng luôn vào tường. Hắn lồm cồm bò dậy, chàng đá thêm ngọn nữa. Hắn nằm sòng soài trên nền đá phẳng lì.

Văn Bình không chủ tâm hạ sát gã mặt trắng. Vì chàng cần hấn mở cửa phòng giam cứu Quỳnh Loan. Chàng kéo hấn dậy, tát nhẹ vào mặt:

– Mày biết oai chưa?

Hấn mở mắt ra rồi nhắm lại. Té ra hấn là đứa gan lì. Chàng bèn tặng một cái tát đũa-rét vào quai hàm, tiếng xương kêu răng rắc. Hấn rú lên:

– Cha mẹ ơi!

Chàng bồi thêm trái đũa-rét thứ hai:

– Cha mẹ mày không có ở đây. Nếu muốn về nhà, phải nghe theo lệnh tao.

Giọng hấn lộ vẻ sợ sệt:

– Anh muốn gì?

– Mở cửa sà lim.

Hấn lắc đầu lia lịa:

– Không dám. Ông Simun...

Chàng véo tai hấn:

– Ông Simun của mày đang ở trên phòng. Vả lại tao sẽ giết mày nếu mày cứng đầu. Tao sẽ giết luôn Simun.

Mặt tái mét, hấn bước lại cánh cửa sơn xanh. Thấy hấn ta trù trù, chàng gắt:

– Nhanh lên.

Ngón tay hấn run run như người kinh phong. Mấy phút sau, cánh cửa mới được mở ra. Bên trong là một hành lang rộng, và một cánh cửa sơn trắng ngoài đề chữ B.

Chàng đập vai hấn:

– Phòng A đâu?

Hắn lấy bẫy:

– Thưa phòng A ở sau phòng B. Hai phòng cách nhau một vách sắt. Xáp xuống, hai phòng không nhìn thấy nhau.

Chàng nhớ lại lời Simun: giam chàng trong phòng A và đóng cửa sắt lại. Chàng hỏi thêm:

– Còn phòng nào nữa?

Mặt hắn đã tái lại tái thêm:

– Thưa...

Chàng quạt một trái thoi sơn vào hông, hắn chúi vào tường:

– Máy phòng, khai ra?

– Thưa, hai.

– Ở đâu?

Hắn ôm bụng, lão đảo lại gần cửa sơn xanh, chỉ cái nút gắn chìm trong tường:

– Bấm hai lần, cửa bí mật mở ra.

Hắn đưa tay lên tường, thì chàng gạt:

– Thông thả. Dẫn tao vào phòng giam cô Quỳnh Loan.

Đang ngồi bó gối trong sà lim, Quỳnh Loan cười tươi như hoa nở khi thấy Văn Bình. Trước mặt người lạ, nàng không dám ôm chầm lấy chàng hôn. Nàng chỉ cầm tay chàng, giọng âu yếm:

– Gớm, em chờ anh mãi!

Chàng hôn phớt vào trán nàng. Ba người trở ra hành lang. Văn Bình bấm nút bí mật: cánh cửa trong tường mở ra. Bên trong là một căn phòng nhỏ trống trơn, không bày đồ đạc.

Đối diện cửa bí mật là một cánh cửa khác. Chàng ra lệnh:

– Mở nốt ra.

Gã mặt trắng lắc đầu:

– Cửa bằng thép dày 15 phân. Khóa 3 tấc, tôi không có chìa khóa.

Chàng tát hấn một cái như trời giáng. Hấn rút nước mắt giọng đau khổ:

– Tôi không dám nói dối. Chìa khóa, ông Simun giữ.

– Bên trong có gì?

– Tôi không biết.

– À, mày bướng bỉnh. Được, để tao nhắc cho mày nhớ lại.

Hấn lại run bần bật:

– Tôi xin nói thật, xin ông tin tôi. Lúc khuôn đồ vào, ông Simun không cho tôi xuống hầm.

Một tia chớp xẹt ngang trong trí Văn Bình. Chàng bắt nọn:

– Thùng độc được phải không?

Gã mặt trắng định nói bỗng ngừng bật, nỗi sợ hãi khác thường hiện trên đôi mắt mất thần. Văn Bình hỏi gặng:

– Thùng độc được lấy trộm trên phi cơ phải không? Một giọng nói quen thuộc văng lên sau lưng chàng:

– Phải.

Văn Bình quay phắt lại, Simun, Simun bằng xương bằng thịt, với khẩu súng lục 9 li lấp lánh dưới ánh đèn nê-ông. Hấn cười khẩy:

– Phải. Thùng độc được được cất trong phòng này. Còn nguyên 115 ki lô, chưa sơ xuất một gờ ram nào. Nếu anh cần, tôi xin biếu anh một ít.

Quỳnh Loan lùi lại một bước, thì Simun quắc mắt:

– Tấn trò mèo vờn chuột đã hạ màn rồi. Yêu cầu cô giữ nguyên vị trí, đừng bắt tôi phải nhả đạn.

Quỳnh Loan nhìn trả, thái độ thản nhiên:

– Cảm ơn. Nghĩa là ông không định giết tôi.

Simun lắc đầu:

– Việc này ở ngoài thẩm quyền của tôi. Cấp trên sẽ định đoạt sau. Thật ra, tôi không muốn xử tệ với Văn Bình. Dầu

sao trong quá khứ Văn Bình đã cứu mạng cho tôi. Song, công việc là công việc, tôi đã nhân nhượng một lần rồi, ờn xưa đã trả, tôi không thể nhân nhượng lần nữa.

Văn Bình vẫn nín lặng, lưng dựa vào tường. Simun nói đúng: hắn không thể nhân nhượng lần nữa. Chàng cũng không thể tha hắn. Chàng quan sát hắn cận kề để tìm sơ hở. Chàng chỉ cần hắn lơ lửng trong một phần trăm tích tắc đồng hồ là có thể lật ngược thế cờ. Hiểu ý nghĩ của chàng, Simun gằn giọng:

– Anh áp đảo được hai thằng bị thịt, còn đối với tôi, anh đừng hòng. Chúng ta đều là những kẻ giang hồ, lăn lộn nhiều năm trong nghề đi khuya về tắt. Anh gồm lắm, hồi nãy tôi đã coi thường anh nên anh mới cứu được cô Quỳnh Loan. May thay, máy điện tử đã kiểm soát giùm

tôi, nếu không còn nhiều chuyện đáng tiếc xảy ra nữa.

Cười hà hà một cách tự đắc, hắn nói tiếp:

– Tôi quên chưa dặn anh rằng phòng giam dưới hầm được đặt trong tầm kiểm soát của vô tuyến truyền hình. Nhất cử, nhất động ở đây đều được ống kính đặc biệt chuyển lên văn phòng tôi. Vì vậy, tôi đã can thiệp kịp thời. Nếu anh còn sống, lần sau anh nên thận trọng thêm nữa.

Văn Bình nhún vai:

– Trong thời điệp báo, thành bại là thường. Tuy nhiên, tôi thành thật khen ngợi anh. Anh xứng đáng là đối thủ của tôi. Duy tiếc là anh chỉ còn một chân. Tôi lại không thích đấu võ với người tàn tật.

Lời nói khiêu khích của Văn Bình không làm Simun tức giận. Trái lại hắn mỉm cười:

– Anh khiêu khích gấp 5, gấp 10, tôi cũng không đỏ mặt đâu. Trái tim của Simun đã rắn lại thành đá rồi, anh Z28 ạ. Tuy vậy, anh cần biết bí mật này để khỏi thắc mắc: Simun cụt chân thật đấy, nhưng ở Viễn đông này chưa ai chịu nổi một hiệp. Nếu thượng cấp cho phép, tôi sẽ quần thảo với anh một phen.

– Thượng cấp của anh là ai?

– Quốc tế Đặc vụ.

– Không. Tôi muốn biết tên thật của người chỉ huy.

Simun phá lên cười:

– Ô, anh định điều tra tôi. Thôi, anh xếp cái trò ấu trĩ ấy lại. Chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Quay sang gã mặt trắng. Hắn ra lệnh:

– Mở cửa sà lim, đưa họ vào.

Gã mặt trắng lừ lừ đến trước mặt Văn Bình. Luồng nhỡn tuyến sang quắc của chàng như trái đấm thoi vào mặt hắn. Tay chân run lấy bầy, hắn đứng lại. Simun quát:

– Hừ, đồ vô dụng. Người, đâu phải thần thánh mà mày sợ.

Gã mặt trắng lấp bắp:

– Mời... ông vào.

Văn Bình nhìn đảo một vòng. Dưới họng sung thần xạ của gã cụt chân Simun, chàng không hy vọng thủ thắng.

Nhưng nếu chàng chịu thua, lẳng lặng vào sà lim, kế hoạch của ông Hoàng sẽ tan nát. Quốc tế Đặc vụ sẽ tiếp tục làm mưa làm gió. Và biết đâu họ sẽ giết chàng và Quỳnh Loan. Chàng đã an phận từ lâu, nếu đứt gánh nửa đường cũng không ân hận, song còn Quỳnh Loan...

Quỳnh Loan thơ ngây, Quỳnh Loan kiêu diễm... Quỳnh Loan nhắm mắt nghe lời chàng, lao đầu vào cạm bẫy. Nàng bị Simun lừa bắt là lỗi ở chàng. Lỗi ở chàng khinh địch và tự tin một cách quá đáng. Dầu tan xương, nát thịt, chàng vẫn phải cứu nàng.

Simun đồng dục:

– Phiền bạn Z28 quay lưng lại phía tôi và bước vào sà lim.

Đang giơ tay lên đầu, Quỳnh Loan vụt bỏ xuống. Gã mặt trắng cằn nhằn:

– Ai cho phép cô bỏ tay. Giơ lên, nếu không ông Simun bắn nát óc.

Simun phụ họa:

– Nó nói đúng đấy. Yêu cầu cô giơ lên như cũ. Simun không ưa người nào trái lệnh. Nhất là tù nhân. Cô đừng quên phút này cô là tù nhân của tôi. Nếu muốn, tôi có thể giết cô.

Quỳnh Loan líu ríu nâng tay lên khỏi đầu. Trông vẻ mặt tái nhợt, ai cũng tưởng nàng sợ. Thật ra, nàng không sợ. Nghề nghiệp nguy hiểm đã tạo cho nàng một đức tính lạ lùng: đức tính thản nhiên trước cái chết. Sở dĩ nàng buông tay xuống, vài tái mét mặt là để phỉnh gạt con cáo già Simun. Và hẳn đã bị nàng lừa dễ dàng.

Dưới ánh đèn sáng quắc, hai cái nhẫn vàng tây, nạm hồng ngọc của Quỳnh Loan lấp lánh. Đeo nhẫn vàng, hột đỏ, không phải là cách trang sức của phụ nữ thượng lưu. Vì đàn bà thượng lưu chỉ dùng kim cương. Nếu không có hạt soàn, họ chỉ đeo cái nhẫn cưới nhỏ xíu, hoặc chẳng đeo gì hết. Simun tinh ý sẽ nhận ra nhẫn nàng là nhẫn giả. Vì hai cái nhẫn này đã được phòng thí nghiệm đặc biệt của Sở Mật vụ chế tạo riêng cho nữ nhân viên Biệt vụ.

Bề ngoài nó giống như nhẫn thật. Thật ra, nó là một khí giới tân tiến và hữu hiệu. Viên hồng ngọc rẻ tiền hình tròn được gắn vào mặt nhẫn chính là họng súng bí mật. Khi cần, nữ nhân viên Biệt vụ sẽ mở cái vít nhỏ xíu, rồi bấm nhẹ. Một hột nổ nhỏ bằng nửa hột gạo

sẽ phóng ra, đủ sức hạ sát đối phương trong vòng hai thước.

Quỳnh Loan giả vờ hạ tay để mở vít. Nàng từ từ giơ tay lên, nhắm giữa tim Simun.

Đoàng....một tiếng nổ dữ dội. Dữ dội như tiếng lựu đạn xung kích. Khói sóng bốc khét lẹt. Simun hơi loạng choạng, song không ngã. Viên đạn kinh khủng không trúng ngực hắn như Quỳnh Loan dự tính. Thoáng thấy ngón tay nàng rung rung, hắn vội né sang bên. Cử chỉ già dặn và khôn ngoan này đã cứu hắn khỏi chết thảm thương.

Sức công phá mạnh mẽ của viên đạn nhồi chất TNT đặc biệt làm hắn choáng váng trong giây phút nên hắn không kịp lấy cò. Tài bắn siêu việt của hắn có thể giết người như trò đùa. Biết rõ tài nghệ

của Simun, Văn Bình không dám chần chừ nữa. Phát nổ vừa vang dậy, chàng đã tung người lại, khoa tay đánh bật khẩu súng.

Quỳnh Loan cũng chụp lấy cườm tay của gã mặt trắng. Hắn vùng ra, nhưng nàng lại nắm được tay kia. Hoảng hốt, hắn thoi mạnh vào mặt nàng. Nàng nghiêng đầu tránh, 5 móng tay nhọn hoắt của nàng vút vào mắt địch. Hắn ngối thụp xuống. Mũi giày gấn thép của Quỳnh Loan đã hoành lên. Hắn rú lên một tiếng thảm thiết, bàn tay ôm bụng. Mũi giày vào rốn làm máu tuôn ra xối xả.

Vết thương bất thần đã biến gã mặt trắng thành con thú ghê sợ. Sự sợ sệt và chậm chạp tan biến, nhường cho thái độ quyết liệt, hắn lao vào người Quỳnh Loan, vung quyền tới tấp. Một quả đấm rét vào bả vai làm nàng té xỉu. Hắn đánh

tiếp vào xương hàm nàng. Trúng đòn, nàng sẽ bất tỉnh. Nhờ được tập luyện chu đáo, nàng vội chuyển thế đá mũi giày vào ống quyển địch, trong khi bàn tay chụm lại, 10 ngón thọc vào tứ huyết giữa 2 mắt.

Hắn đứng khựng, đưa tay vuốt mặt đầy máu rồi té xỉu. Quỳnh Loan cũng phải dựa vào tường cho khỏi ngã.

Trong khi ấy, cuộc đấu giữa Văn Bình và Simun đã tới hồi quyết liệt. Khẩu súng 9 li bị đánh văng xuống đất, Simun định nhặt lên nhưng Văn Bình đã nhanh chân đá vào góc. Không còn khí giới trong tay, Simun không còn là mối đe dọa khủng khiếp đối với chàng nữa. Chàng gần giọng:

– Simun, anh hàng đi. Sức anh không địch nổi tôi đâu.

Simun nhỏ bẹt xuống đất:

– Mời anh. Simun này chưa hề thua ai.

Văn Bình nhún vai:

– Qui luật của giới giang hồ là không dùng sức đè người. Lẽ ra, anh không nên uy hiếp tôi bằng súng. Song tôi sẵn lòng bỏ qua. Hơn thế nữa, tôi sẽ không dùng hai chân để tấn công anh, vì anh mang chân gỗ, không thể đón đỡ. Chúng ta sẽ đánh nhau bằng tay.

Simun cười nhạt:

– Mời anh.

Văn Bình lắc đầu:

– Kẻ tàn phế được quyền đánh trước.

Lần đầu tiên, mặt Simun đỏ rực. Lần

đầu tiên, hấn tức giận trước lời nói khinh miệt và khích bác của Văn Bình. Hấn nghiêng răng quạt atemi vào mặt chàng. Nghe tiếng gió, chàng giật mình. Ít ra, hấn phải là đệ tam đẳng đai đen nhu đạo. Cách đánh đòn ảo của hấn còn chứng tỏ hấn là môn đệ ưu tú của nit-sutan Nhật Bản.

Chàng đảo người, tránh phát atemi sơ kiến của địch. Đáp lễ, chàng hươi quyền vào ngực hấn. Hấn thốt lên, giọng đầy kinh ngạc:

– Hà, hà, phong quyền...

Phong quyền là một trong các môn võ kỳ dị của Trung Quốc. Phong quyền phát ra như gió thoảng, nhẹ như hoa rơi, song có thể làm phiến đá lớn tan thành bụi. Phải có chân khí thâm hậu, kết quả của hàng chục năm luyện tập, mới sử

dụng nổi phong quyền. Văn Bình đã thụ giáo một võ sư ở Đài Loan về phong quyền. Tuy nhiên, từ lâu chàng chưa hề dượt lại.

Simun co chân, khép cánh tay vào ngực, rồi vung ra. Tiếng gió kêu ào ào. Văn Bình mỉm cười lùi lại. Simun không phải là võ sĩ tầm thường: ngón đòn của hấn là một thể đặc biệt lôi quyền. Phong quyền và lôi quyền, với phép đánh sấm sét, hấn muốn tỏ cho chàng biết rằng nghề mọn của chàng vô hiệu.

Chàng bèn chuyển sang nhu đạo thuần túy, chẹn cổ áo hấn, định bóp nát cuống họng. Mặc dầu chàng nắm chặt, hấn vẫn thoát ra dễ dàng. Áo quần hấn bỗng dưng trơn trượt như được thoa dầu nhớt, và da thịt hấn cũng trơn trượt như con lươn.

Văn Bình bắt đầu chột dạ, Simun vừa áp dụng ninjusu - môn võ lạ lùng gần như hoang đường của Nhật Bản - để phá thế khóa hiểm ác của chàng. Nhu đạo là môn võ lấy yếu thắng mạnh, lấy khôn diệt đại, nên không thể áp đảo được đệ tử của ninjutsu¹¹. Đối với đệ tử ninjutsu, mọi thế đánh của nhu đạo đều trở thành trò chơi con nít. Simun đã dùng lời quyền để phá phong quyền của chàng. Giờ đây, hắn lại dùng ninjutsu để phá nhu đạo. Nếu không vận dụng tài năng tuyệt đỉnh, chàng không hy vọng thắng hắn.

Chàng cảm thấy đại đột đã chấp hắn hai chân. Nếu huy động cả hai chân, chàng có thể trấn áp hắn trong vòng một hiệp. Từ nhiều năm nay, chưa cao thủ nào trong làng điệp báo chế ngự được tài

¹¹ Về chi tiết của võ ninjutsu, tác giả đã giải thích nhiều lần trong các bộ truyện đã xuất bản. Xin đọc Phù Tang nổi sóng (trọn bộ).

đá độc nhất vô nhị của chàng.

Không trở tài nhu đạo được, chàng bèn quay ra võ tự do pha trộn võ samba của Nga với savate của Pháp. Song cũng như nhu đạo, hai môn võ này phải chịu bất lực trước phép tránh né và phỉnh phờ kỳ dị của ninjutsu. Dường như khám phá ra sự lo lắng của chàng, Simun chuyển sang thế tấn công.

Sống bàn tay cứng như tì ép ngội của hắn vèo qua mặt chàng. Chàng tung tay lên bắt và bẻ quặp ra sau. Một lần nữa, hắn lại thoát hiểm bằng ma thuật của ninjutsu.

Tránh đòn xong, hắn đánh dứ vào thái dương chàng rồi hạ đòn chí tử bằng cùi tay trái. Nghĩa là hắn cố tình giết chàng. Giết chàng bằng cách tấn công yếu huyết kyo-ei ở dưới nách 2 phân

tây. Trên người có 2 huyết kyo-ei, dưới nách trái và nách phải. Huyết bên trái là tử huyết, chạm vào thiết mạng tức khắc. Huyết bên phải chỉ làm nạn nhân bất tỉnh. Simun đã cố tình hích cùi chỏ vào nách trái của chàng.

Miễn cưỡng chàng phải hạ độc thủ. Sau chuyến công tác Hồng kong thất bại, chàng bỏ Sở qua Ai Lao, thí phát qui y tại một ngôi chùa cổ ở vùng ngoại ô Vạn Tượng¹². Hòa thượng trụ trì người Thái, trước đây là một hoàng thân nổi tiếng, đã truyền lại cho chàng một bộ võ công lạ lùng: thần ảo công.

Thần ảo công là thuật ninjutsu Trung Hoa. Tập luyện thần ảo công đến trình độ cao siêu, con người trở thành nhẹ như lá, hoặc nặng như sắt, mềm như bún, hoặc cứng như đá, có thể chạy lướt trên

¹² Xin đọc Tia sáng giết người đang in.

mặt nước, bám vào trần nhà như thạch sùng, nhìn xuyên màn tối rõ ràng như đeo kính đặc biệt hồng ngoại tuyến.

Văn Bình mới học đến trình độ sơ cấp của thần ảo công, tuy nhiên chàng đã biến thành quái tượng của võ công quốc tế. Nhập môn, chàng phải luyện hư quyền làm đối phương quáng mắt, nhìn đâu cũng thấy đòn, không phân biệt nổi thật giả. Tưởng thật, giơ tay đỡ, hóa ra đòn giả. Đến khi tưởng giả không tránh né, thì lại là đòn thật, tổn thương tính mạng.

Với một võ sĩ lão luyện như Simun, Văn Bình bắt buộc phải dùng hư quyền. Hai cánh tay chàng tỏa ra, quay tròn như cánh quạt, ràng buộc quanh mình Simun không khác lưới nhện. Thấy chàng đổi thế, Simun trợn tròn mắt. Dường như

hắn định nói với chàng chuyện gì, song lại ngậm miệng.

Chàng đâm vào vai tả, Simun né sang hữu. Chàng lại đâm vào vai hữu, hắn né sang tả. Chàng đâm luôn vào vai hữu, hắn né sang tả. Chàng đâm luôn vào hai vai, hắn vội thụp xuống. Chàng lại đâm vào vai hữu hắn lại né sang tả như máy. Vô hình chung, hắn rơi vào phép thần ảo công thiên biến vạn hóa của chàng. Nửa chừng, chàng rút đòn vồ, phóng vào ngực Simun. Hắn lạng người tránh thoát, miếng đòn khác lại ào tới. Hắn chưa kịp tránh, Văn Bình đã bồi thêm phát atemi.

Lãnh đòn vào ngực, Simun ngã lộn vào tường. Hắn lảo đảo đứng dậy, thổ ra một búng máu tươi. Rồi xỉu xuống.

Niềm trắc ẩn bùng dậy trong lòng Văn Bình, con người nổi tiếng tàn nhẫn

trước kẻ thù. Song Simun không phải là kẻ thù của chàng. Trong quá khứ chàng đã bắn tên cứu hắn khỏi vòng vây của lính đoan biên giới.

Chàng bèn quì xuống, đỡ hắn dậy. Và suýt nữa chàng mất mạng.

Ống chân gỗ của Simun, cũng như cái nhẫn của Quỳnh Loan, là một kỳ công của kỹ nghệ ám khí gián điệp. Trong ống chân gỗ được lắp ngầm một bộ phận tác xạ đặc biệt. Hắn kéo cái móc ở gần đầu gối là một mũi tên nhỏ bằng thép cứng tẩm thuốc độc, chui qua ống quần, vọt ra.

Simun nhắm vào mặt chàng. Song tiếng của mũi tên xuyên qua làn vải tẹt-gan đã là tiếng chuông báo động đối với chàng. Nghe tiếng động, không cần suy nghĩ, chàng nghiêng đầu. Mũi tên đen

sì vút qua mái tóc quăn của chàng cầm phập vào tường.

Thuận tay, Văn Bình giáng atemi vào mặt Simun. Hấn thở hắt ra một tiếng đau đớn.

Biết hấn bị trúng độc thủ, Văn Bình thở dài. Nằm dài trên đất, Simun lẳng lẳng nhìn chàng bằng cặp mắt khó hiểu. Văn Bình nói, giọng buồn bã:

– Tại anh... tôi vẫn muốn hòa thuận với anh. Dầu sao, chúng ta là bạn.

Simun nhoẻn miệng cười chua chát:

– Tôi sắp vĩnh biệt anh rồi. Thành thật xin lỗi anh. Con người chọc trời khuấy nước như Simun chưa hề xin lỗi ai. Sở dĩ phải xin lỗi anh, vì tôi đã phạm cấm điều của bọn giang hồ. Bắn trộm...

Văn Bình đặt bàn tay lên vai hấn:

– Quần thảo với anh là sự bất đắc dĩ. Tôi biết anh muốn hợp tác. Muốn lắm, nhưng sợ...

– Vâng, anh nói đúng. Anh thật là kẻ có con mắt phi thường, nhìn thấu gan ruột của tôi. Thật vậy, tôi bị ép buộc. Song bây giờ không ai có quyền ép buộc tôi được nữa, vì tôi sắp chết. Quốc tế Đặc vụ ra lệnh cho tôi lập mưu bắt anh và Quỳnh Loan. Tôi muốn nhắm mắt làm thình không được. Vì anh ơi, tôi còn mẹ già...

Nghỉ một phút, Simun nói tiếp, giọng bắt đầu nhỏ hần:

– Anh Văn Bình ơi, tôi còn mẹ già... Mẹ tôi sống ở Phong Saly, sát biên giới Hoa - Lào. Có thể nói rằng Phong Saly là

thị trấn của Trung Cộng. Tôi không dám cưỡng lời, vì người ta sẽ bắt mẹ tôi. Dầu sao mẹ tôi đã già rồi... gần 80 tuổi. Cha tôi mất từ ngày tôi còn thanh niên. Mất vì có đứa con ngỗ nghịch, sinh sống bằng nghề buôn lậu và đâm chém... Tuy tôi là đứa giang hồ, tôi cũng còn trái tim biết rung động vì tình mẫu tử... Vì thương mẹ, tôi đành bắt nhẫn với anh...

– Anh cho tôi biết địa chỉ ở Phong Saly, tôi sẽ tìm cách....

– Không cần, anh ạ. Tôi chết, họ sẽ để cho mẹ tôi yên.

Văn Bình đỡ Simun ngồi dậy. Hấn lại ho ra một búng máu tươi nữa. Da mặt hấn trắng bệch như tờ giấy. Chàng vội hỏi gặng:

– Simun, tôi cần biết rõ kế hoạch đêm nay của Quốc tế Đặc vụ.

Hấn lắp bắp:

– Họ đến đây... lấy thùng độc dược.

– Máy giờ?

– Lát nữa. Nhân viên của tôi đang chờ họ bên trên.

– Họ là ai?

– Tôi không biết rõ.

– Anh liên lạc với họ chưa?

– Rồi. Tôi chỉ mới gọi vô tuyến cho...

– Cho ai?

– Cho...oooo....

Simun ngoe đầu, thở hắt ra. Hấn đã chết. Đứng dậy, Văn Bình gấp cặp mắt lạ lùng của Quỳnh Loan. Nàng nhìn chàng như nhìn một kỳ quan vũ trụ:

– Anh giỏi thật... Em không ngờ...

Chàng mỉm cười:

– Chưa giỏi bằng tài bắn của em.

Quỳnh Loan nắm tay Văn Bình, giọng hơi run:

– Anh nói đùa mãi. Em nghe thiên hạ ca tụng anh, giờ đây mới có cơ hội mục kích tận mắt.

Văn Bình hôn nhẹ vào mái tóc thơm ngát của nàng:

– Thôi, em đừng khen nữa. Em tự thưởng cho anh thì hơn.

Nàng nguyệt yêu:

– Không.

Nàng định nói thêm, song tiếng động bên trên làm nàng ngưng bật. Hiều

ý, chàng đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho nàng. Hai người tới núp dưới cầu thang.

Một bóng đàn ông lực lưỡng hiện ra ở miệng hầm. Khối thịt hộ pháp của hắn thấp thoáng trên nền gạch đá trắng toát. Văn Bình nhận ra một trong 4 vệ sĩ của Simun. Chàng bốt lo ngại: bọn bị thịt này chưa phải là đối thủ của chàng.

Tên hộ pháp dậm chân thành thịch trên bậc thang gỗ. Bước hết 13 bậc thang gỗ, hắn đứng lại. Còn 13 bậc thang xi măng nữa. Có lẽ khứu giác của hắn vừa đánh hơi thấy điểm bất thường. Song Văn Bình không cho hắn có thời giờ để phòng nữa.

Chàng vụt đứng dậy, túm lấy cổ chân hắn. Hắn vùng ra, miệng kêu thất thanh:

– Trời ơi, ông Simun.

Văn Bình giật mạnh. Hắn ngã nhào, mặt vấp vào nền xi măng, máu tuôn xối xả. Tuy nhiên, hắn còn tỉnh, chưa bị mê man. Như máy, hắn đặt tay vào thắt lưng, định rút súng, Văn Bình đá mạnh vào hông hắn. Hắn hự một tiếng rồi nằm dài trên sàn hầm nhẵn thín và bóng loáng.

Nhanh như điện, Văn Bình vực xác Simun lên vai. Quỳnh Loan cầm súng dẫn đường. Hai người trèo cầu thang lên trên.

May thay, bên trên không có ai. Chắc hẳn nhân viên của Simun đang chờ trong văn phòng bí mật sau sà n nháy. Tên hộ pháp vừa tắt thở có lẽ được Simun sai gác ở miệng hầm. Thấy chủ mất hút bên dưới, hắn mò xuống xem động tĩnh thì gặp Văn Bình và mất mạng.

Quỳnh Loan thoát ra ngoài hành lang.

Đèn điện đã được tắt ngúm. Tiếng kèn trống âm ỹ từ vũ trường phía trước vọng lại. Giữa cảnh du hí ồn ào cực độ này, súng tiểu liên nổ hàng loạt cũng không ai nghe tiếng.

Trong chớp mắt, hai người ra đến vườn chuối. Văn Bình mở cửa xe hơi, ném thi thể còn nóng hổi của Simun vào trong, rồi thở phào ra. Quỳnh Loan hỏi, giọng lo lắng:

– Anh mệt ư?

Văn Bình lắc đầu:

– Không. Anh chỉ thèm hút Salem.

Mặt Quỳnh Loan bỗng hơi cau:

– Hừ, anh lại sắp nói thêm là hút Salem mà có rượu huyết-ky thì tuyệt.

Chàng ngạc nhiên nhìn nàng:

– Hút thuốc Salem và uống rượu huyết-ky có gì hại đâu mà em dè bủ.

Nàng nhún vai:

– Em đâu dám.

– Khổ quá, em cứ giận hờn mãi. Công việc chưa xong, hai đứa mình không biết sống chết ra sao mà em chỉ nghĩ đến dần vật xâu xé anh thôi.

– Thà chết còn hơn. Anh không phải là đàn bà như em nên không thể hiểu nổi. Đã yêu ai em không muốn người ấy nghĩ đến kẻ khác. Em không muốn anh trở lại cuộc sống bê tha. Anh hút thuốc Salem, và uống rượu huyết-ky, em không

cấm. Song em yêu cầu anh hạn chế lại. ngày nay, anh đốt gần hết 4 gói Salem, vẫn chưa đủ ư?

– Trời! Té ra em đếm cẩn thận.

– Nhất cử nhất động của anh đều được em ghé mắt theo dõi. Không những biết anh hút gần hết 4 gói Salem, em còn biết anh uống hơn một chai huyết ky, loại giấy đen. Anh định tự tử bằng khói và rượu hay sao?

– Vâng, anh xin chừa.

– Vẫn chưa đủ. Lệ thường uống rượu say anh la cà khắp nơi, nơi nào có đàn bà đẹp là anh mò vào.

– Bậy nào.

– Đừng đánh trống lảng. Em biết hết. Em đã đọc hồ sơ của anh trong văn

phòng Nguyên Hương. Từ nay, anh phải chùa đi.

Văn Bình đành thở dài.

– Vâng, anh chịu thua.

Một chiếc Mercedes kiểu 220 sơn đen chạy qua, dừng lại gần vũ trường. Chiếc xe này là cứu tinh của chàng. Vì Quỳnh Loan phải nín bật mặc dầu nàng muốn nói nữa. Nếu có cơ hội, nàng sẽ ngồi đến sáng để đay nghiến chàng cho thỏa thích.

Vội vàng, chàng đổi đề tài:

– Họ đến rồi kìa.

Song Quỳnh Loan vẫn dai như đũa dói:

– Anh phải cam kết với em.

Văn Bình lại thở dài:

– Cam kết rồi, em còn đòi anh cam kết mấy chục lần nữa. Nay em, họ đến rồi. Sáng mai, công việc xong xuôi, em hành hạ đến đâu anh cũng chịu. Giờ đây, còn nhiệm vụ quan trọng...

– Kế hoạch của anh ra sao?

– Em chờ anh một phút.

Văn Bình nâng ống viễn kính hồng ngoại tuyền lên mắt. Qua màn tối dày đặc, chàng thấy rõ như ban ngày. Chiếc Mercedes vừa đậu lại, cửa sau đã được mở ra, một bóng người quen thuộc bước xuống.

Thiếu tướng Sulivong, chỉ huy điệp báo của quân lực hoàng gia. Sulivong mặc thường phục, sơ-mi chim cò bỏ ngoài quần, miệng phì phèo điếu xì-gà

to tướng. Cùng xuống với Sulivong là một quân nhân cầm súng tiểu liên.

Một chiếc Mercedes 220 khác từ đường hẻm chạy ra, đậu cách xe của Sulivong 2 thước. Quỳnh Loan hích vùi tay vào ngực Văn Bình:

– Họ làm gì thế?

Chàng mỉm cười:

– Nhận thùng độc dược.

– Mình cần ra mặt chưa?

– Chưa.

Sulivong tiến lại cái xe hơi mới đến, rồi thò đầu qua cửa, dường như nói chuyện với tài xế. Sulivong xây lưng lại về phía Văn Bình, nếu không chàng có thể hiểu lồm bồm được nội dung cuộc đối thoại, nhờ phương pháp đọc trên môi.

Vả lại, chàng đã biết rõ gần hết. Chàng chỉ cần chờ màn chót rồi xuất hiện, đánh ván bài chót.

Từ xe hơi thứ nhì, hai người đàn ông lục lưỡng bước xuống rồi biến vào con đường nhỏ dẫn vào vũ trường. 10 phút sau, họ trở ra, khiêng theo một thùng vuông. Nhìn thấy Văn Bình lăm bằm:

– Hừ, họ khỏe thật!

Quỳnh Loan véo vào bắp thịt chàng:

– Anh nói sao?

Hơi thở thơm tho của nàng tạt vào mũi chàng. Chàng muốn kéo nàng vào lòng, hôn thật dài vào đôi má hé mở, song cổ kềm hãm dục vọng. Chàng vội đáp:

– Anh nói họ khỏe thật. Cái thùng

thép nặng gần một tạ rưỡi mà 2 người khuân nhẹ như bông. Trông cách đi đứng, anh đoán họ là đồ vật. Đêm nay, chúng mình sẽ vất vả lắm.

Cái thùng được đặt vào “cốp” xe hơi của thiếu tướng Sulivong. 3 phút sau, mỗi xe đi một ngả. Quỳnh Loan hỏi Văn Bình:

– Mình sẽ theo xe nào?

Chàng hỏi ngược lại:

– Đặt vào địa vị em, em sẽ theo xe nào?

Nàng nhún vai:

– Em không biết. Mưu lược của anh hơn em một trời, một vực. Tuy nhiên, nếu anh hỏi ý kiến, em sẽ đề nghị theo cái xe thứ nhì. Vì theo thiếu tướng Sulivong

vô ích. Sulivong chở thùng độc được về bộ tổng tham mưu giao cho quân đội cất giữ để mai sớm trả lại Công ty Dược phẩm Thần Tiên.

Văn Bình cười:

– Ông thầy tướng số đoán sai rồi. anh định lái theo xe hơi của Sulivong.

– Vì sao?

– Rồi em sẽ biết.

– Hừ, đối với em anh cũng bí mật.

– Anh muốn dành cho em một sự ngạc nhiên thích thú.

Văn Bình mở đề-ma-rơ. Dưới trời đêm mù mịt, chàng lẳng lặng phóng theo chiếc Mercedes cực mạnh của Sulivong. Xe hơi trước vắn đèn hậu nên Văn Bình rượt theo dễ dàng. Gió khuya thổi phần

phật qua cửa xe, nhiều sợi tóc mềm mại của Quỳnh Loan dính vào mặt chàng.

Đột nhiên, nàng hỏi chàng:

– Anh sợ Quốc tế Đặc vụ phục kích Sulivong đoạt lại thùng độc dược phải không?

Chàng lắc đầu:

– Không.

Giọng nàng đầy vẻ sùng sốt:

– Vậy anh đi theo làm gì?

– Rồi em sẽ biết.

– Hừ, em không phải là bà phù thủy.

– Em lầm rồi. Em chính là bà phù thủy cao tay nhất của ban Biệt vụ. Phép màu kỳ lạ của em đã quật ngã được anh.

– Đừng ồm ồm. Anh lãng nhăng với ai thì chết với em.

Xe hơi của thiếu tướng Sulivong dừng trước một tòa nhà rộng. Quỳnh Loan giật mình:

– Khổ quá em bảo, anh không nghe. Đây là trụ sở Phòng Nhì của bộ Tổng tham mưu. Tướng Sulivong mang thùng độc dược đến cất. Rõ mình rượt theo vô ích. Nếu anh đừng tự phụ...

Chàng gật gù, giọng bí mật:

– Rồi em sẽ biết.

Quỳnh Loan gắt:

– Từ nãy đến giờ, anh đã ba lần hăm dọa là em sẽ biết. Vâng, sớm muộn, em sẽ biết. Nhưng thưa anh, em biết cái gì?

– Biết những điều em muốn biết.

Quỳnh Loan nhìn ra chỗ khác, vẻ mặt hậm hực. Bỗng nàng níu lấy áo chàng:

– Kìa anh.

Linh tính đàn bà báo nàng một việc khác thường. Văn Bình chưa kịp đáp thì hai bên đường đèn pha chiếu sáng rực vào cửa xe. Kèm theo tiếng nói oang oang:

– Yêu cầu ông bà xuống xe.

Văn Bình bị rơi vào ổ phục kích, đúng như Quỳnh Loan tiên đoán. Chàng khựng người trong một giây đồng hồ. Tuy nhiên, da mặt chàng vẫn bình thản như không hề xảy ra chuyện gì quan trọng. Nhìn chàng, người ta tưởng là người từ trên cung trăng rơi xuống, đầu óc đầy thơ và mộng không lưu tâm đến thực tế phũ phàng.

Quỳnh Loan ghé vào tai chàng:

– Em mang sẵn lựu đạn sa mù. Anh cúi xuống mở máy để em ném ra ngoài.

Văn Bình thản nhiên mở cửa xe:

– Không sao. Chúng mình cứ nghe lời họ. Xen này không được ghi trong vở kịch, nhưng cũng không sao.

Nàng lại hừ - tiếng hừ cố hữu của nàng:

– Hừ, lúc này mà anh còn tự phụ.

Quỳnh Loan giữ Văn Bình lại không kịp nữa. Chàng đã đặt chân xuống đường. Bất đắc dĩ nàng phải bước xuống theo. Hai người được đón tiếp bằng một họng súng tiểu liên Tiệp Khắc. Một quân nhân Lào đội mũ sắt từ vệ đường trước mặt đứng dậy. Thì ra y núp sẵn trong hố

cá nhân, đợi xe hơi của hai người đậu lại rồi xuất hiện.

Ủy ban tiếp đón không gồm một khẩu tiểu liên lẻ loi mà là 2, 4, 6 toàn là quân nhân đội mũ sắt, vây kín hai người vào giữa. Người đi đầu đeo lon trung úy, nghiêng đầu thi lễ:

– Chào ông

Văn Bình cũng nghiêng đầu:

– Không dám. Tại sao trung úy lại chặn tôi ở đây?

Viên trung úy cười nụ:

– Thưa, tôi không biết. Lệnh trên dặn chúng tôi giữ ông bà lại và mời vào văn phòng.

– Văn phòng?

– Vâng, văn phòng của thiếu tướng Sulivong.

Văn Bình hát hàm:

– Mời trung úy dẫn đường.

Hai người đi qua một cánh cổng lớn vào sân.

Lính núp sau lô cốt bằng bao cát chĩa súng cầm lưỡi lê ra ngoài. Đèn trong sân sáng rực. Viên trung úy mời chàng vào phòng khách, một căn phòng rộng trang trí bằng đồ gỗ tối tân. Hắn kéo ghế, giọng lễ độ:

– Xin mời ông bà ngồi.

Quỳnh Loan cất tiếng:

– Trung úy đưa chúng tôi vào đây có chuyện gì?

Hắn đáp, giọng ngọt ngào:

- Để gặp thiếu tướng Sulivong.
- Thiếu tướng Sulivong ra lệnh cho trung úy?
- Vâng.
- Tôi có công việc quan trọng, không thể chờ được.
- Yêu cầu ông bà đợi trong 5 phút

Mặc cho Quỳnh Loan gọi chuyện tên Trung úy nhanh nhẩu. Văn Bình bắt chân chữ ngũ, phì phèo thuốc lá Salem. Điều thuốc quen thuộc đối với chàng trong lúc này quý hơn thang thuốc đại bổ. Chàng ung dung ngửa cổ nhả từng vòng khói trắng lên trần nhà quét vôi trắng xóa, như kẻ vô công rồi nghề.

Nhìn chán trần nhà, chàng quay ra

nhìn tranh treo trên tường. Liếc chàng bằng đuôi mắt, Quỳnh Loan tỏ vẻ khó chịu. Nếu trong phòng không có ai, nàng đã nhảy bổ lại, véo chàng đến tóe máu. Là người đàn bà bách chiến bách thắng, nàng không chịu nổi thái độ bình tĩnh đến ngạo nghễ của chàng.

Tuy viên trung úy dặn đợi 5 phút, hai người ngồi đợi đã gần nửa giờ. Sốt ruột, Quỳnh Loan than thở với Văn Bình:

- Hồng việc mất rồi. Văn Bình thở dài:
- Đành vậy chứ sao.

Bộ mặt ưu tư của Quỳnh Loan bỗng đượm vẻ kinh ngạc. Nàng ngó chàng như đứa trẻ quan sát con sư tử trong vườn bách thú. Từ xưa đến nay, Văn Bình không phải là hạng người chủ bại. Trước

cái chết cận kề, chàng vẫn tươi cười. Tại sao...

Nàng không kịp nghĩ thêm nữa. Cửa phòng mở rộng, hơi lạnh bên trong hắt ra mát rượi.

Thiếu tướng Sulivong ngồi sau cái bàn chữ nhật bằng sắt sơn xanh, bên trên để 2 cái máy điện thoại và khẩu súng lục, hòng chìa ra cửa.

Y phục của Sulivong không khác lần sơ kiến với Văn Bình tại khách sạn Setha Palace. Vẫn cái sơ mi chim cò rộng thùng thình, vẫn làn râu mép gọt tĩa diêm dúa, tương phản với cái miệng mím chặt, như không bao giờ biết cười.

Thấy hai người vào, Sulivong không đứng dậy, mà chỉ giơ tay chỉ cái đi vắng kê sát tường. Văn Bình nghiêng đầu:

– Hân hạnh được gặp lại ông bạn buôn gỗ bạch đàn.

Trong cuộc tiếp xúc đầu tiên, Văn Bình lột lột hoàng thân Sariket, còn thiếu tướng Sulivong là lái buôn gỗ bạch đàn. Đêm ấy, chàng khôi hài, nhắc đến thú ăn chơi của Vạn Tượng, nên Sulivong nhếch mép cười nhỏ nhẹ. Tuy nhiên, nụ cười chỉ thoáng qua trên cặp môi mỏng rồi tắt ngúm. Đêm nay, Sulivong cũng cười, song là cái cười chứa đầy chết chóc:

– Không dám. Chào hoàng thân Sariket.

Sulivong bật lửa châm thuốc hút, không quan tâm đến Quỳnh Loan mà nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành đã làm đàn ông trên thế giới phải bồi hồi. Sulivong mơ màng nhìn khói thuốc màu

lam quyền tròn trong căn phòng đóng kín.

Văn Bình ngồi xuống đi vắng:

– Ông mời tôi đến đây làm gì?

Sulivong đứng dậy, giọng nghiêm nghị:

– Ông lầm rồi. tôi không mời ông đến. Mà là ông tự ý ông đến.

– Vậy tôi xin phép ông được cáo từ.

Sulivong khoát tay:

– Muộn rồi, ông Văn Bình ạ. Muộn rồi, ông không thể tự do ra về nữa.

– Ông không có quyền giữ tôi.

– Thưa ông, tôi không có quyền giữ cô Quỳnh Loan vì trên giấy tờ cô Quỳnh Loan là nhân viên sứ quán được hưởng

chế độ bất khả xâm phạm ngoại giao. Còn ông...ông phạm rất nhiều tội đối với luật pháp nước Lào.

– Tội gì?

– Thứ nhất, tội nhập cảnh lậu. Hồi chiều, ông đã rời thủ đô Vạn Tượng. Nửa đêm, ông bí mật trở lại. Riêng tội này đủ làm ông rũ tù. Thú thật với ông, người khác nhập cảnh lậu chỉ bị phạt vạ, hoặc nặng lắm là nửa tháng tù. Riêng ông, tòa án sẽ phạt nặng hơn.

– Tại sao?

– Vì ông đã trái lời cam kết. Thái độ ngoan cố của ông làm chính phủ hoàng gia gặp rất nhiều khó khăn trong việc thương thuyết với Quốc tế Đặc vụ.

– Dầu sao tôi cũng là đồng minh của ông. Tôi lên đây, không phải để bảo vệ

quyền lợi cho nước tôi.

– Đồng ý. Song chúng tôi đã khẩn khoản yêu cầu ông về Sài Gòn. Ông cố tình trở lên để phá chúng tôi. Sự có mặt của ông đã đi ngược lại quyền lợi của chính phủ hoàng gia.

– Bây giờ, ông muốn gì?

–Ồ, tôi chẳng muốn gì cả. Vì mọi việc đã được hoàn tất. Chúng tôi đã thu hồi thùng độc dược trong tay Quốc tế Đặc vụ, sau khi thanh toán số tiền 2 triệu đô la.

– Vậy, ông hãy để tôi tự do.

– Hà, hà, nội vụ không dễ dàng như ông tưởng đâu. Thú thật là tôi rất muốn tha ông, nhưng còn Quốc tế Đặc vụ.

– Quốc tế Đặc vụ?

– Vâng. Sam Phoun đòi chính phủ hoàng gia bắt ông. Nhân danh hoàng thân Thủ tướng tôi phải cam kết với hắn. Nếu không, hắn từ chối không trả thùng độc dược.

– Bắt về tôi nhập cảnh lậu không đi đến đâu ông ạ. Nếu cần, chính phủ Sài Gòn sẽ ông bố bức công điện của ông mời tôi lên Lào để hợp tác. Sợ mang tiếng, chính phủ hoàng gia sẽ phải tha tôi.

Sulivong ném điều thuốc vào cái bình lớn pha lê đựng hoa:

– Ông quên rồi. Tội nhập cảnh lậu không đủ giữ ông trong tù một thời gian, thì chúng tôi còn tội khác. Chẳng hạn, tội giết người.

– Tôi không giết ai hết.

– Hừ, xác Simun còn nằm trong xe ông ngoài đường. Không lẽ ma quỷ đất Lào hiện lên, giết chết Simun. Ông Văn Bình ơi, Simun là võ sĩ nổi danh ở Vạn Tượng. Ngoài ông ra, không ai độ sức nổi với hắn. Chúng tôi đã nắm được bằng cứ cụ thể.

Văn Bình quay sang Quỳnh Loan:

– Thôi, em về đi.

Quỳnh Loan lắc đầu:

– Em không về.

Sulivong quay khẩu súng ru lô trong tay:

– Cô Loan không về là đúng. Lẽ nào cô Loan bỏ được ông cô độc ở nơi đồng đất xứ người.

Quỳnh Loan quắc mắt:

– Tôi rất ghét đàn ông hỗn xược.

Sulivong cúi đầu:

– Xin lỗi cô.

Văn Bình đứng dậy:

– Ngoài ra, tôi lại yêu cầu ông không được đụng chạm vào đời tư của người khác. Quỳnh Loan vô tội. Nàng có quyền rời khỏi căn nhà này.

Giọng Sulivong trở nên gay gắt:

– Bảo có quyền e không đúng. Vì cô Quỳnh Loan cũng phạm tội giết người. Cô Loan đã giết nhân viên của tôi gần Công ty dược phẩm Thần Tiên.

Quỳnh Loan đờ người, dựa lưng vào ghế. Sulivong quả là một con cáo già tình báo. Văn Bình vẫn thản nhiên, nhưng không nghe Sulivong nói. Chàng rút

thuốc ra hút:

– Té ra ông cho người theo sau chúng tôi.

Sulivong nhún vai:

– Dĩ nhiên. Vì đây là giang sơn của tôi. Ông đề phòng rất chu đáo, song ông còn quên Sulivong chu đáo hơn ông.

Đột nhiên Văn Bình nhăn mặt vút điếu Salem xuống đất:

– Tấn kịch hạ màn rồi. Tôi xin chào ông để về tòa đại sứ.

Sulivong nhếch mép cười nham hiểm:

– Vâng, ông sẽ được về sau khi trả lời với tòa án về tội hạ sát Simun.

– Ông không có bằng cứ.

– Hừ, để tôi trưng bằng cứ cho ông khỏi thắc mắc. Trong phòng Simun, tôi đã sai gắn một cái khẩu cầm nghe trộm [Xin đọc *Bạn Muốn Thành Gián Điệp ?* đã xuất bản.]. Là sĩ quan điệp báo lỗi lạc, hẳn ông đã biết rõ công dụng của dụng cụ điện tử tân tiến này. Tôi biết Simun là nhân viên của Quốc tế Đặc vụ từ lâu nên để tâm theo dõi. Nhờ khẩu cầm nghe trộm, tôi đã ghi âm được cuộc đối thoại giữa ông và Simun. Tôi cũng theo dõi được cuộc đấu võ hào hứng giữa hai người dưới hầm. Ông khôn mà không ngoan. Simun là đệ tử của điện thoại, ở đâu hẳn cũng đặt điện thoại, vì vậy hẳn lọt vào cạm bẫy của tôi. Hai sĩ quan hữu thế cấp tá đã có mặt trong văn phòng của tôi và nghe hết những lời ông nói với Simun. Giết người, ở nước nào cũng xử tử. Luật pháp Lào rất khoan hồng nên chỉ xử ông chung thân khổ sai mà thôi. Tuy nhiên...

Sulivong ngừng lại, rút thuốc lá, rồi tiếp:

– Tuy nhiên, tôi sẵn sàng xét lại số mạng của ông và của cô Quỳnh Loan, nếu...

Quỳnh Loan cướp lời:

– Nghĩa là thiếu tướng muốn điều đình?

Sulivong lắc đầu:

– Danh từ điều đình của cô không đúng với thực trạng. Đúng ra, đây là sự khoan hồng của tôi với một cơ quan điệp báo bạn. Nếu tôi giao ông Văn Bình cho tòa án, không ai có thể cứu nổi. Vậy, tôi yêu cầu cô nghĩ lại.

Quỳnh Loan nổi nóng:

– Ông đừng hòng tôi thuyết phục Văn Bình đầu hàng.

Sulivong xua tay:

– Cô dùng danh từ quá nặng. Tôi đâu dám bắt ông Văn Bình đầu hàng. Vả lại, người ta chỉ bắt địch đầu hàng. Dầu sao chúng ta là bạn...

Văn Bình cười nhạt:

– Vâng, chúng ta là bạn. Vậy thưa bạn, bạn đòi điều kiện gì?

Sulivong gieo mình xuống ghế, giọng nhỏ nhẹ:

– Rất dễ dàng. Chỉ một phút là xong.

Văn Bình chìa tay:

– Tôi bằng lòng. Ông đưa giấy ra cho tôi ký.

Lần đầu tiên, trên mặt thiếu tướng Sulivong, con cáo già điệp báo Lào quốc, hiện ra vẻ sững sốt. Quỳnh Loan cũng sững sốt không kém Sulivong. Nàng có cảm tưởng Văn Bình cố tình dẫn nàng vào mê hồn trận và bỏ nàng lạc lõng, không tìm ra lối thoát.

Giây phút sững sốt trôi qua, Sulivong lấy lại vẻ điềm đạm cố hữu. Rút trong túi ra mảnh giấy gấp tư. Sulivong nói:

– Ông bạn Z28 quả là một nhân vật phi thường. Tôi giao dịch với hàng trăm người, bạn có, địch có, song chưa hề gặp người nào mưu dũng song toàn như ông bạn. Ông bạn đã đọc được tư tưởng của tôi. Vâng, tôi muốn ông bạn ký vào tờ giấy nhận tội. Nhận tội giết Simun. Phiền ông bạn đọc lại trước khi hạ bút. Kẻo mai kia lại bảo tôi ép buộc.

Văn Bình vớ lấy cái bút chì nguyên tử trên bàn, sửa soạn ký. Quỳnh Loan cản lại:

– Anh để em đọc lại.

Văn Bình lắc đầu:

– Đọc lại vô ích. Trong hoàn cảnh này, anh phải chọn một trong hai điều, ký hoặc không ký, thế thôi. Không ký, anh sẽ phải ra tòa về tội sát nhân. Thà anh ký.

– Thì anh ký cũng vậy. Mai kia, người ta sẽ dùng chữ ký để làm áp lực đối với anh.

Sulivong xen vào:

– Cô đừng nghi oan cho tôi, tội nghiệp. Tôi không hề có ý định bắt chẹt. Phải có chữ ký của ông Văn Bình, tôi

mới thuyết phục nổi Sam Phoun.

Văn Bình hỏi Sulivong:

– Hiện Sam Phoun ở đâu?

– Theo thỏa ước, chính phủ hoàng gia cấp cho Sam Phoun một sổ thông hành ngoại giao đặc biệt. Giờ này có lẽ hắn đã rời khỏi Vạn Tượng. Song tôi không thể liên lạc với hắn bằng siêu tần số.

Văn Bình nói:

– Cám ơn ông. Bây giờ tôi xin ký. Ông cũng là lãnh tụ điệp báo đại tài. Vì ông đã đoán trước tôi phải ký.

– Ô, phen này tôi tạm thắng, và ông tạm thua. Lần sau đến lượt tôi tạm thua, và ông tạm thắng. Nghề điệp báo thành công hoặc thất bại là thường.

Sulivong xô ghế, giọng trở nên ngọt ngào:

– Từ phút này, chúng ta hòa lại với nhau. Xin đề nghị uống mừng một chai sâm banh.

Sulivong bấm nút trên bàn giấy. Tường sau lưng nứt làm đôi, để lộ một tủ rượu bằng gỗ quý nổi vân tròn bóng loáng. Mở ra, Văn Bình thấy toàn rượu Pháp. Sulivong giải thích:

– Tôi còn một chai sâm banh 1953. Chắc ông bạn sẽ hài lòng.

Văn Bình soi chai rượu dưới ánh đèn:

– Thật hân hạnh. Trong vòng 16 năm, từ 1943 đến 1958, chỉ có sâm banh cất năm 1953 là ngon nhất. Có lẽ ông phải mua mấy chục ngàn kíp một chai.

Sulivông nở nụ cười tươi như hoa (lần đầu tiên cười vui vẻ):

– Ông là người sành rượu thật. Đúng vậy, sâm banh 1953 hiện nay đắt như vàng. Tôi phải nhờ bạn thân mua riêng bên Pháp. Tính theo tiền quan, giá tiền như ông vừa nói. Tôi để dành trong tủ từ một năm nay. Chả mấy khi có bạn quý.

Văn Bình mỉm cười, ý nhị:

– Ông đừng cho chúng tôi uống acônít thì khốn.

Acônít - phụ tử - là một trong những độc dược đựng trong thùng kẽm vừa được Quốc tế Đặc vụ hoàn trả cho chánh phủ hoàng gia. Mặt Sulivông hơi tái - có lẽ vì giận dữ - rồi trở lại bình thản:

– Hừ, nếu đầu độc ông, tôi dùng nọc độc nhện đen, nguy hiểm hơn nhiều.

Nhân viên trong Công ty Thần tiên thường gọi nó là Bà chúa Thuốc độc.

Quỳnh Loan xen vào:

– Lạ nhỉ, sao không gọi là ông vua thuốc độc?

Sulivông giải thích:

– Vì thừa cô, giống nhện độc *Latrodectus mactans* này là nhện cái. Đặc điểm của nó là 8 chân, 8 mắt. Thuốc độc do nó tiết ra rất nguy hiểm. Con cái nguy hiểm hơn con đực. Hơn nữa, con cái lại chuyên ăn thịt con đực.

Văn Bình nâng ly sâm banh sủi bọt lên môi.

Trông cử chỉ thân thiện của Văn Bình và Sulivông, không ai ngờ được họ có thể ăn tươi, nuốt sống nhau như chơi.

Chuông điện thoại reo nhè nhẹ. Cầm lên nghe, Sulivông bỗng nhăn mặt. Rồi quay sang phía Văn Bình:

– Xin lỗi ông bạn. Tôi phải đi ngay. Nhân viên của tôi xe lái xe đưa ông bạn và cô Quỳnh Loan về sứ quán Nam Việt.

Văn Bình đặt ly pha lê xuống bàn:

– Trừ phi ông muốn kiểm soát chặt chẽ, còn nếu chúng tôi được hoàn toàn tự do thì khỏi cần tài xế đưa về.

Sulivông giơ ngón tay lên trời, phân bua:

–Ồ, ông được tự do, hoàn toàn tự do. Ông muốn đi đâu, muốn làm gì, tùy ý. Tuy nhiên, đề phòng Quốc tế Đặc vụ ám hại ông, tôi cho một vài nhân viên tin cậy bí mật theo sau. Cho đến ngày ông lên phi cơ. Mai có chuyến phi cơ sớm,

ông và cô nên về là hơn.

Văn Bình cảm ơn một tiếng cốc cốc. Sulivông cho chàng hoàn toàn tự do song lại phái nhân viên rình mò từng giây, từng phút. Nhưng chàng đã quen với cảnh hộ tống bất đắc dĩ này nên thản nhiên như không. Sulivông mở cửa cho Văn Bình và Quỳnh Loan ra ngoài. Văn Bình khen ngợi:

– Văn phòng của thiếu tướng được canh phòng nghiêm mật ghê. Về Sài Gòn, tôi sẽ bắt chức sáng kiến của thiếu tướng.

Sulivông phồng mũi:

– Đại tá quá nhũn nhặn, Giới đồng nghiệp quốc tế đều khét tiếng đại tá.

Lần đầu hai đối phương xưng hô với nhau theo cấp bậc. Quỳnh Loan nhún

vai cười thầm một mình. Nàng biết Văn Bình đã sắp sẵn kế hoạch đối phó nên không phát biểu ý kiến.

Lính gác bống súng chò. Ra khỏi cổng, Văn Bình lên tiếng:

– Chúng tôi có xe riêng. Nếu cần, xin thiếu tướng cho nhân viên lái xe theo sau.

Mặt Sulivông hơi cau:

– Vâng, tôi xin lãnh ý của đại tá. Tuy nhiên, tôi trân trọng nhắc lại rằng đại tá đừng hy vọng cho nhân viên của tôi ngủi bụi, Vạn Tượng nhỏ như mũi soa hỉ mũi, nhân viên của tôi thuộc từng ngõ hẻm, từng căn nhà. Sau những chuyện đáng tiếc, tôi không muốn gây thêm hiểu lầm nữa.

– Thiếu tướng vừa hứa là chúng tôi muốn đi đâu tùy ý...

– Vâng, Đại tá được tự do trong địa phận Vạn Tượng

Không bắt tay Sulivông. Văn Bình treo lên xe. Chàng nhường vô lăng cho Quỳnh Loan. Xe hơi bon bon trên con đường heo hút. Chiếc Mercedes hộ tống lù lù theo sau. Quỳnh Loan hỏi chàng:

– Chúng mình đi đâu? Chàng đáp:

– Em về tòa đại sứ.

– Còn anh?

– Đến khúc rẽ, em cho anh nhảy xuống.

Văn Bình trèo ra băng sau. Simun vẫn ngồi dựa lưng vào ghế, gương cặp mắt thao láo nhìn chàng. Trông hẩn, không ai

dám bảo là người chết. Sulivông cố tình quen thi thể Sulivông trên xe, không sai nhân viên mang đi nơi khác.

Sực nhớ ra, Văn Bình lục túi xác chết. Trong bóp phoi, ngoài giấy bạc và căn cước, chàng tìm thấy nửa tờ đô la xé theo hình răng cửa. Đó làm ám hiệu liên lạc của Quốc tế Đặc vụ. Văn Bình cất nửa tờ đô la vào túi. Chàng hơi giật mình khi thấy một tấm danh thiếp in chữ nổi bằng kim nhũ để tên một thương gia ở đường Khoun Bourom:

Tiao Saho

38 đường Khoun Bourom Vạn Tượng.

Con số 38 như làn chếp xẹt trong tiềm thức Văn Bình. Tập hồ sơ về Quốc tế Đặc vụ từ từ diễn qua trí chàng, rõ ràng như cuộn phim trên màn ảnh đại vĩ tuyến....

.... 38, con số 38 lạ lùng....

Trước khi tắt thở vì độc được, thiếu tá Sim Leng đã nhắc đến hai tiếng ba, tám... Mila cũng trời trăng... ba, tám...

Văn Bình không quên được giây phút lâm chung Simun dưới hầm vũ trường. Trước khi chết, hắn muốn nói nhiều với chàng song lưỡi đã cứng lại. Luồng mắt lơ dờ của hắn dán vào túi chàng bỏ ví tiền. Khi ấy, chàng không để ý. Giờ đây, chàng đã hiểu.

Quỳnh Loan lái xe vào một con đường tối om. Văn Bình nói vào tai nàng:

– Em phóng nhanh lên, Phóng hết tốc lực.

Quỳnh Loan đạp ga xăng. Văn Bình khiêng xác Simun đặt ngồi ngay ngắn bên nàng. Nàng nhăn nhó.

– Trời ơi, em sợ lắm.

Văn Bình suýt phì cười. Tuy là điệp viên lỗi lạc, nàng vẫn là đàn bà. Đàn bà không sợ chết, song lại sợ kiến bò vào quần áo, sợ chuột lắt chạy qua phòng. Chàng an ủi.

– Hắn phải ngồi gần em để đánh lừa nhân viên Phản gián của Sulivông.

Chàng gỡ bóng đèn trên trần xe, vút qua cửa xuống đường. Lát nữa, chàng mở cửa, đèn xe sẽ không bật sáng. Phương pháp nhảy xa ở đường queo thường được điệp viên trên thế giới sử dụng mỗi khi bị rượt đuổi. Tuy nhiên, Văn Bình có hy vọng bị mất được bọn nhân viên của Sulivông thiếu kinh nghiệm quốc tế.

Kim đồng hồ tốc độ vượt qua con số 140. Xe hơi chồm lên như muốn hất ngã

hai người qua cửa. Ngồi trước vô lăng, Quỳnh Loan bình tĩnh nhìn con đường gồ ghề. Văn Bình nói lớn:

– Thêm ga nữa.

Quỳnh Loan đã tới tốc độ tối đa, 160 cây số một giờ. Đến ngã tư nàng thắng lại. Bánh xe rít lên một tiếng kinh hồn. Văn Bình băng mình ra ngoài.

Đèn hậu hấp háy rồi biến mất. Quỳnh Loan tắt đèn, rẽ sang bên trái. Chiếc Mercedes đen sì vút tới.

Quỳnh Loan lái vào đường bờ đê dẫn tới khu Si-mương, nơi tọa lạc tòa đại sứ Việt nam. Nàng mở đèn, rồi giảm tốc độ. Tuy gió lạnh thổi phần phật, trán nàng vẫn ước mồ hôi. Từ lâu, nàng chưa có dịp phóng trên 150 cây số một giờ, Ở độ nhanh kinh khủng này, một con muỗi

bay qua mắt có thể đưa tay lái xuống ruộng.

Quỳnh Loan cười mỉm khi thấy đèn ngoài cổng sứ quán sáng rực, và cửa sắt mở hé. Nhân viên an ninh của sứ quan đã tuân lệnh nàng. Nàng bóp kèn 3 lần liên tiếp. Một người đàn ông mặc kaki mở toang cửa. Nàng lái tuột vào.

Thế là xong!

Bây giờ đến lượt Văn Bình. Như đã quyết định từ trước, chàng sẽ liên lạc với nàng bằng vô tuyến. Chàng đi đâu, nàng không biết, song nàng có linh tính là chàng đang đánh ván bài chót đêm nay giữa những nguy hiểm chết người.

Toàn thân Quỳnh Loan đau như như bị đánh. Nàng dặn người gác khóa cổng, rồi thông thả trèo lên lầu. Đột

nhiên, nàng cảm thấy lạnh. Nàng cảm thấy thèm uống một ly rượu, thứ huyết-ky đặc biệt mà chàng ham thích. Nàng thèm rượu không phải vì lạnh. Có lẽ vì nhớ đến Văn Bình.

*

Văn Bình nhòm dậy trên nền cỏ. Chiếc Mercedes của phản gián đã vụt qua. Từ phút này, chàng có thể yên tâm hành động. Chàng vuốt vai, hít khí trời trong trẻo và mát rượi gần sáng vào ngực. Đồng hồ tay chàng bị vỡ kính nên chàng không biết mấy giờ. Tuy nhiên, chàng đoán đã tới 2 giờ sáng. 2 giờ sáng là giờ thần tiên nhất của đàn ông và đàn bà yêu nhau.

Định mạng oái ăm đã đưa chàng

trở lại khu Chợ mới, một trong các khu thanh lâu của Vạn Tượng ban đêm. Tiệm đấm bóp Sen Trắng đã đóng cửa kín mít. Thiếu Cơ, người đàn bà điểm đàn kỳ lạ, đã chết. Giờ này, Văn Bình thường vào tiệm đấm bóp, nằm dài trên ghế cho bàn tay phụ nữ mềm mại mân mê từng thớ thịt trước khi tắm nước rũ hết bụi bặm ưu tư trong ngày. Nếu Thiếu Cơ còn sống, chàng đã hẹn nàng trên lầu của tiệm Sen Trắng.

Những người đàn bà quen chàng tại nhà tắm công cộng đều sa vào số kiếp thảm thương. Suzy¹³, đóa hoa phi thường của Đông Kinh, đã làm vợ Timosenko, kẻ thù không đội trời chung của chàng. Lâu lắm, chàng không được tin tức về nàng.

¹³ Xin đọc Phù Tang nổi sóng, đã xuất bản, cùng một tác giả.

Bất giác, chàng nhớ lại những nhà tắm lạ lùng ở Đông Kinh, nơi chàng gặp mỹ nhân Suzy. Với số tiền tương đương 10 đồng Việt Nam, người dân Nhật có thể tắm gội sạch sẽ trong nhà tắm công cộng. Văn Bình từng tắm chung lộn với đàn ông, đàn bà, trẻ con trần như nhộng trong hồ tắm nước nóng ở Beppu¹⁴. Chàng cũng đã tắm cát, nằm dài trên bãi cát gần hỏa diệm sơn, trong khi một người xúc cát bằng xẻng, phủ kín thân thể. Sau nửa giờ, cát nóng bỏng làm da thịt thoải mái.

Chàng thú nhất tắm hơi Thổ nhĩ Kỳ¹⁵ ở Đông Kinh. Chàng đã la cà tới hàng

¹⁴ Hai hồ tắm bằng suối nước nóng được du khách tới tắm nhiều nhất là Beppu ở Kyushu ở miền cực Nam và Noboribetsu ở Hokkaido, cực bắc. Phòng thay quần áo thì riêng biệt cho nam nữ, song thay quần áo rồi người trần truồng bước ra nơi tắm. Người Nhật cho việc này là thường nên không thẹn thùng.

¹⁵ Turkish bath. tắm hơi Thổ nhĩ kỳ gồm 3 giai đoạn: tắm hơi, tắm nước nóng và đấm bóp. Lối tắm này được du nhập

chục nhà tắm¹⁶ trong một đêm. Chán chê, chàng mò xuống khu Asakusa dưới sự hướng dẫn của bọn ma cô chuyên nghiệp đợi du khách trước cửa nhà tắm thượng lưu Tokyo onsen ở đại lộ Ginza. Tại đó, với 1.000 yên - gần 500 đồng Việt Nam - du khách được coi những cuộc trình diễn đặc biệt vô cùng đặc biệt giữa đàn ông và đàn bà...

Những thú vui quái đản này đã được nhập cảng vào thành phố Vạn Tượng. Cũng có những nơi chiếu phim cho

vào Nhật sau thế chiến thứ hai. Tắm Thổ còn thêm giai đoạn thứ tư nữa: gọi là đặc biệt, giành riêng cho du khách muốn thưởng thức người đẹp bằng xương bằng thịt.

16 Với dân số gần 12 triệu, thủ đô Đông kinh có trên 150 nhà tắm hơi. Nhà tắm hơi đều mang tên onsen (nghĩa là tắm), như Tokyo Osen, Shybuya Onsen, Shinijuku Onsen, Kabuki Onsen... Nổi tiếng nhất là Tokyo Onsen, một tòa nhà 3 tầng ở đại lộ Ginza, chuyên tắm cho đàn ông. Nữ nhân viên các nhà tắm thường kiêm luôn nghề thanh lâu. Có 3 hạng, mỗi hạng thỏa mãn một cách riêng, hạng ba 1000 yên (3 đô la), hạng nhì 2.000 yên, luôn luôn mang theo nước xúc miệng, và hạng 3.000 yên. Vì nhiều lý do mà độc giả ngấm biết, Người Thứ Tám không thể giải thích chi tiết.

khán giả thừa tiền và dư sức khỏe. Cũng có quán rượu chơi đánh bài thoát y, nghĩa là thua một ván là - bất luận nam nữ - phải cởi bỏ một món quần áo cho đến lúc không còn gì nữa... Với Quỳnh Loan cặp kè một bên, Văn Bình như tù nhân bị giam lỏng. Có lẽ chuyến công tác này là chuyến ngoan nhất của chàng, từ ngày phục vụ dưới quyền ông Hoàng.

Chàng mừng rơn khi thấy một chiếc xe Chevrolet kiểu mới dài ngoằng nằm sát hàng rào một biệt thự lớn, bảng số ngoại giao đoàn lấp lánh dưới ánh đèn đường. Hiện chàng cần xe hơi để tới đường Khoun Bourom.

Nụ cười trên môi chàng vụt tắt. Chàng tiến lại gần xe, sửa soạn mở cửa thì một nhân viên cảnh sát đeo súng ngồi thụp phía sau vụt đứng dậy, hỏi lớn:

– Ai đấy?

Thế mới rầy rà! Dầu muốn dầu không, chàng phải trình giấy. Song chàng không có thời giờ. Chàng phải cấp tốc bịt miệng gã cảnh sát đa sự.

Hắn khệnh khạng vòng đầu xe lại phía chàng, một tay vờ vào thắt lưng. Sở dĩ hắn thận trọng vì đêm nào gian phi cũng cướp súng của nhân viên công lực.

Cách Văn Bình một thước, hắn đứng lại, giọng hách dịch:

– Căn cước đâu?

Chàng đoán đúng. Hắn bắt chàng trình giấy. Chàng bèn gật đầu:

– Thưa, giấy đây.

Chàng phóng quả đĩa rét vào mặt gã cảnh sát hờ hênh. Tuy chàng đánh nhẹ,

hắn vẫn ngã nhào vào tường. Chàng lôi hắn dậy bồi thêm một phát atemi êm ái vào xương sườn. Chàng cần hắn ngủ thiếp trong vòng một giờ. Sau thời gian này, chàng đã hoàn thành công tác.

Xe hơi có lính gác, chắc chủ nhân phải là nhân viên ngoại giao quan trọng. Trên nguyên tắc, “mượn” xe của ngoại giao đoàn là điều cấm kỵ nghề nghiệp. Song trời đã khuya, chàng không thể tìm ra xe nào nữa.

Chàng thắt lưng nỏ máy. Động cơ tối tân đến nỗi xe chạy được một quãng vẫn không gây ra tiếng động. Chàng tắt đèn pha, lái vòng ra bờ đê, lên đường Khoum Bourom.

Ngôi nhà mang số 38 là một biệt thự rộng mênh mông ở khuất trong hẻm, vườn đầy cây trái um tùm, tường cao hai

thước rưỡi, cửa sắt bọc tôn dày, đạn bắn không thủng.

Văn Bình rút máy vô tuyến walkie-talkie trong người ra, kéo ăng ten lên cao, bắt đầu liên lạc với Quỳnh Loan.

– Alo, Alo, Lê Lợi đây. Yêu cầu Nguyễn Huệ lên tiếng.

Quỳnh Loan đợi chàng gọi từ lâu trước cửa sổ mở rộng. Nàng ghé miệng sát máy:

– Alo, Nguyễn Huệ nghe rõ rồi. Lê Lợi ở đâu?

– Ở địa chỉ em đã biết.

– Ở đâu?

– Khổ quá, anh dặn em hồi tối, em quên rồi ư?

– Xin lỗi, em quên mất rồi.

– Gần phi trường Wattay. Con đường hẻm trước mặt tòa đại sứ Bắc Việt.

– À, em nhớ ra rồi. Anh cần em lên không?

– Cần.

– Nhưng em đi sao được? Họ đậu xe án ngữ ngoài cổng.

– Bảo cho họ biết là họ không được quyền rượt theo. Nếu họ ngoan cố, em xả cho họ một băng tiểu liên.

– Em van anh. Em ngán súng đạn lắm.

– Vậy thì chịu.

– Em đề nghị với anh, sau tòa đại sứ có một ngõ hẻm ra chợ Si mường. Em đi

lối này thì họ không thể biết được.

– Họ gồm mấy người.

– Ba. Một tài xế. Hai nhân viên mặc thường phục.

– Được. Em chuẩn bị lên ra lối sau đi. Anh sẽ chờ em ở đầu hẻm gần trường bay.

– Từ Si mường lên Wattay em không có xe. Giờ này, không còn tắc xi nữa.

– Phiền nhĩ!

– Anh về đón em được không?

– Anh sẽ cố gắng. Nhớ nhé, anh lái xe díp màu trắng. Loại xe díp của Ủy hội Quốc tế.

– Vâng. Em đi liền.

– Chào em và hôn em ngàn lần.

Cả Văn Bình lẫn Quỳnh Loan đều tắt máy walkie-talkie. Song lập tức cả hai đều mở một luồng sóng khác: làn sóng 8 kiloxich của nhân viên phản gián Vạn Tượng. Trong máy nổi lên tiếng rè rè quen thuộc. Rồi giọng nói khàn khàn vọng ra:

– Trăng rằm gọi Mặt trời. alo alo...

– Mặt trời đáp, cũng bằng giọng đàn ông ngái ngủ khàn khàn:

– Mặt trời ghé đây, Trăng rằm nói đi.

– Thưa, chúng tôi vừa bắt được một cuộc nói chuyện bằng vô tuyến, làn sóng 5 kiloxich giữa cô Quỳnh Loan và Z.28

– Lạ quá, họ về tòa đại sứ rồi còn gì?

– Vì vậy chúng tôi rất ngạc nhiên.

– Còn ngạc nhiên gì nữa? Dọc đường

Z.28 đã nhảy xuống. Tôi đã nói trước mà các anh không chịu mở rộng mắt. Lúc xe hơi tắt đèn hậu và phóng trên 140 cây số một giờ, anh quên rồi ư?

– Thưa...

– Đồ ăn hại. Thiếu tướng biết chuyện thì các anh rũ tù.

– Thưa bây giờ, chúng tôi vào trong sứ quán tìm Z.28.

– Muốn chết mất xác hả? Tòa đại sứ được hưởng quyền bất khả xâm phạm, các anh tới, họ bắn nát óc.

– Nguy lắm, xin đại úy cứu anh em chúng tôi.

– Lái xe cấp tốc lại chợ Si mương đón họ. Riêng tôi, tôi sẽ cho một toán lên chặn đường hẻm gần phi trường.

– Cám ơn đại úy.

– Cám ơn cóc khô. Không theo kịp Z.28 thì đừng trách.

– Dạ.

Cả Văn Bình lẫn Quỳnh Loan đều cười khoái trá. Cuộc liên lạc vô tuyến chỉ là kế mọn để phỉnh gạt bọn thuộc viên khờ khạo của con cáo già phản gián Suli-vong.

Quỳnh Loan chiếu viên kính hồng ngoại tuyến ra đường. Con đường trước sứ quán vắng tanh. Bọn nhân viên phản gián đã hối hả trèo lên xe Mercedes phóng nhanh như bị ma đuổi.

Quỳnh Loan mở ga-ra lấy chiếc Iso-Griffo, loại xe 2 chỗ ngồi đặc biệt, tốc lực 250 cây số một giờ, tính tiền Việt Nam gần 9 triệu đồng. Nàng điểm nhiên phóng

ra cổng. Dầu nhân viên phản gián còn túc trực ngoài đường cũng không theo kịp nàng. Loại Iso-Griffo là xe hơi chạy nhanh như mũi tên, được giới gián điệp quốc tế coi là báu vật, giá tiền đắt hơn xe Hoa Kỳ khổng lồ hoặc xe đua sang trọng của hãng Mercedes.

Trong nháy mắt, Quỳnh Loan đã biến dạng. Nàng có cảm tưởng đang lướt trên mây. Tay xe chạy nhanh, nàng không bị ngợp vì ổ gà và gió mạnh Chiếc Iso-Griffo được chế tạo riêng cho những người mê say tốc độ và tiện nghi tối tân.

Ba phút sau, nàng băng băng lên dốc. Ở đầu dốc là một biệt thự mới cất trên một khoảng đất rộng bằng dinh Độc Lập ở Sài Gòn. Theo lời Văn Bình dặn, nàng vòng xe ra sau, nhìn lên mái nhà. Hai ngọn đèn nê-ông bên cửa sổ ở lầu hai mở hé, còn sáng. Cửa sổ ở lầu hai mở hé

nghĩa là nàng có thể tự do lên lầu, không sợ gặp ai.

Quỳnh Loan nhún vai cười thầm. Nàng cười thầm ông Hoàng vì quá cẩn thận, cẩn thận đến thành khôi hài. Tấn kịch sắp hạ màn, giá ai gặp nàng vào tòa biệt thự này cũng chẳng sao.

Nàng mở xác lấy ra một chùm chìa khóa. Toàn chìa Vachette loại đặc biệt. Loại này rất khó mở. Nhiều tay bộm quốc tế đã phải bó tay chịu thua trước khóa Vachette. Chủ nhân tòa nhà đã lo liệu chu đáo bằng cách giao cho Văn Bình một bộ chìa. Ổ khóa được bỏ dầu thường xuyên nên cửa sắt mở ra êm ru.

Quỳnh Loan đi xuyên qua một vườn rau trồng hoa. Mùi hoa thơm ngát tạt vào mũi nàng. Hương hoa gần sáng chứa đựng một sự quyến rũ lạ lùng. Nàng

khụng người, da thịt nóng bừng, máu đập mạnh trên thái dương. Nàng có cảm giác như Văn Bình đang ôm nàng hôn trong gian phòng vắng...

Nàng đến một cửa hông lớn bằng gỗ tếch bọc kẽm dây. Cửa mở, nàng lọt vào. Nàng đứng yên một phút cho quen với bóng tối, rồi trèo thang lầu. Thang lầu bóng như sàn nhảy ở vũ trường, nhiều lần nàng suýt trượt ngã.

Nền gác ở lầu nhất được rót một loại mô-kết bằng len pha chất ni lông màu cận rượu chát. Riêng tấm thảm này đã trị giá hai, ba triệu đồng. Chủ nhân phải là người tỉ phú.

Quỳnh Loan đi hết hành lang, rẽ sang bên phải, và tra chìa khóa vào một ổ khóa đặc biệt. Ổ khóa này là một kỳ công của kỹ nghệ Đức quốc. Cái chìa dài

đúng 7 phân, gồm một trăm răng khác nhau, không ai mở nổi. Muốn lọt vào phòng phải có chìa. Rèn chìa giả không được vì ổ khóa gồm nhiều bộ phận tinh vi, ruột bánh mỳ hoặc sáp ong không thể lấy khuôn. Dùng đạn để phá ổ khóa là hành động vô ích vì cánh cửa được gắn thép dày, loại thép chiến xa, đạn đại liên bắn không suy xuyên.

Nằm trong phòng, chủ nhân được an toàn không khác trong lô cốt bê tông cốt sắt. Quỳnh Loan nóng ruột muốn biết chủ nhân là ai. Văn Bình cho biết chủ nhân là một nhân vật quan trọng thân cận với hoàng thân Thủ Tướng Ai Lao. Văn Bình không rõ tên thật của nhân vật này. Theo kế hoạch, Quỳnh Loan gọi y là Perrette. Còn y gọi nàng là Pierre.

Nàng bước vào một phòng khách rộng rãi, trần thiết cực kỳ sang trọng:

bàn ghế đời vua Lộ y 16 mua từ Pháp gửi sang, thảm len Ba Tư, đá vân Ý đại lợi, thủy tinh và pha lê của Đức...

Nàng đến cánh cửa cuối phòng gõ 5 tiếng. Nghỉ hai phút, nàng gõ lại. Cửa mở. Một người đàn ông mặc quần áo sẵn bước ra, chào bằng tiếng Pháp đúng mẹo luật:

– Hân hạnh được gặp anh Pierre.

Nàng đáp ngay:

– Chào Perrette.

Người được gọi là Perrette dờ người trên ngưỡng cửa như bị đánh vào gáy. Y lạng tái trong giây phút, mắt nhìn Quỳnh Loan trân trân. Rồi y lắc đầu nhiều lần như để kiểm điểm lại hình bóng trước mắt là ma quỷ hay là người thật. Vì người

thật bằng xương bằng thịt không thể đẹp đến thế.

Vẻ mặt ngơ ngác của gã đàn ông đa tình làm Quỳnh Loan phì cười. Rồi nàng cười lớn khi nhớ đến mặt danh Pierre và Perrette. Y là đực rửa lại mang tên Perrette, tên đàn bà. Còn nàng là đàn bà thì y gọi là Pierre. Y ngấm nàng hau háu:

– Xin lỗi, tôi định ninh “Anh Pierre” là đàn ông.

Quỳnh Loan khép cửa giùm gã đàn ông đứng bất động như bị chôn chân vào sàn gác:

– Tôi cũng vậy. Tôi định ninh Perrette là đàn bà... Song danh tính không phải là điều quan hệ. Ông đã biết tôi là ai.

– Vâng. Cô là nhân viên thân tín của Z.28. Tôi đợi cô từ nhá nhem tối. Công việc xong chưa, thưa cô?

– Gần xong rồi. Tôi đến đây mời ông đi.

– Vâng, tôi xin liên lạc ngay với bộ tham mưu riêng của hoàng thân Thủ tướng.

Quỳnh Loan khoát tay, giọng ngọt ngào:

– Thưa, Z28 dặn tôi nói với ông...

Sực nhớ ra, Perrette đập trán.

– Trời, suýt nữa tôi quên. Xin lỗi cô lần nữa. Theo thỏa ước riêng giữa ông Hoàng và chúng tôi, tiền phí tổn cho công tác này là một triệu đô la. Tôi đã bỏ trong va li, toàn bạc 100, phiền cô mang về Sài Gòn.

Y cầm cái va li nhỏ đặt trên giường, đưa cho Quỳnh Loan. Nàng cảm ơn bằng nụ cười quyến rũ. Như bị nàng thôi miên, y tiếp:

– Còn điều khoản thứ hai, tôi đã ra lệnh cho quân khu miền Nam dành mọi sự dễ dãi cho biệt kích của ông Hoàng vượt biên giới vào đường mòn Hồ Chí Minh.

– Cảm ơn ông.

– Cô dẫn tôi đi không?

– Thưa không. Xin ông đọc chi tiết trong thư riêng của Z.28. Nàng rút gói thuốc lá, lấy một điếu ở ngoài góc trao cho Perrete.

– Thôi, chào ông...

Y gọi giật:

- Thưa cô...
 - Ông muốn dặn gì nữa?
 - Không. Tôi rất hân hạnh được gặp cô.
 - Xin đa tạ.
 - Tuần sau, tôi xuống Sài Gòn. Nếu được cô cho phép...
 - Đáng tiếc. Vì sáng mai tôi phải đáp phi cơ qua Pháp.
 - May quá. Tôi cũng sang pháp.
 - Tối Ba lê, xin ông liên lạc với sứ quán Nam Việt.
 - Thưa, quý danh là....
- Quỳnh Loan đáp liêu:
- Nguyên Hương.

– Kính chào cô Nguyên Hương.

Quỳnh Loan thoăn thoắt xuống cầu thang với va-li đầy giấy bạc. Perrette đứng ngơ ngẩn bên cửa như người mất hồn. Sắc đẹp lạ lùng của nàng làm y quên bẵng công việc quan trọng. Y chỉ nhớ đến thủ đô Ba Lê ban đêm, với những tiệm ăn thượng lưu. Khoác tay người đẹp, y sẽ bước vào Tháp Bạc¹⁷, tiệm ăn sang trọng thứ nhì, và ngon nhất Ba Lê, gọi món bánh nhân cá và gà sốt nấm [Bách nhân cá là croustade de borbec, gà sốt nấm là Poulet du Duc, 2 món đặc biệt của nhà hàng này. Ngoài ra, Tour d'Argent còn lừng danh trên thế giới về món thịt sườn etrecote, sốt Miecheline và vịt ép nữa. Văn Bình thân ái mời bạn đọc tới ăn tại Tour d'Argent mỗi khi ghé Ba lê.] nổi tiếng khắp thế giới.

Nước miếng rệu đầy miệng, y nhắc điện thoại. Đầu dây trả lời lập tức. Perrette nói một hơi:

¹⁷ Tức là nhà hàng Tour d'Argent, 15 Quai Tournette. Ba lê, giá đắt song rất ngon, đứng thứ nhì sau Maxim's.

– Công việc gần xong rồi. Tôi vừa gặp đặc phái viên của Sài Gòn. Phiên ông trình ngay với hoàng thân.

– Thưa, Thủ tướng đang ngủ. Ngài vừa chủ tọa hội đồng nội các xong. Trước khi vào phòng, ngài dặn tôi hễ ông gọi lại thì nói là ông được toàn quyền hành động. Đội an ninh đặc biệt được đặt dưới sự sử dụng của ông.

– Họ chuẩn bị xong chưa?

– Thưa, đã sẵn sàng. Hai xe bọc sắt. Một đại đội võ trang đầy đủ.

– Cám ơn ông. Tôi sẽ đến ngay.

– Vâng, tôi xin đợi. Chúc ông may mắn.

Perrette thở phào khoan khoái.

Bên ngoài, sông Cửu Long đột nhiên nổi sóng ầm ầm. Một làn chớp xẹt ngang nền trời đen kịt.

*

Những giọt mưa lạnh buốt tạt vào mặt Văn Bình. Trời đột nhiên trở lạnh làm Văn Bình thêm khòic thuốc Salem. Song chàng không có hoàn cảnh bắt chân chữ ngũ trong ghế sa lông, ngựa cổ thở khòic lên trần nhà. Trong bóng tối dày đặc, nhiều con mắt bí mật đang rình rập...

...Hai chùm pha xe màu vàng quét trên đường giốc ngoằn ngoèo. Văn Bình nằm rạp xuống vệ cỏ. Xe hơi đến cổng biệt thự thì dừng lại, tắt đèn tối cầm.

Trời đã tối, mưa bụi càng làm tối thêm. Tuy nhiên, cặp mắt lão luyện của Văn Bình vẫn nhìn thấy những việc xảy ra. Cửa cổng bằng sắt nặng nề mở ra nhẹ nhàng. Chàng không thấy người mở. Nghĩ là cửa sắt được mở bằng điện.

Chàng sức nhớ đến một vụ ăn trộm nữ trang táo bạo xảy ra ở Hoa lệ ước, khổ chủ là một tài tử màn ảnh tên tuổi triệu phú. Minh tinh này ở trong một tòa nhà kiên cố, tường truyền điện cao thế, đạo tặc không thể nhảy vào, cổng nặng một tấn sắt, đóng mở bằng điện. Người lạ đứng trước cổng, chủ nhân có thể thấy mặt trên khung ảnh vô tuyến truyền hình đặc biệt ban đêm cũng như ban ngày. Ban đêm, máy truyền hình dùng ống kính và phim nhựa hồng ngoại tuyến. Giới đạo tặc Hoa lệ ước đành thúc thủ trước sự bố phòng kiên cố này. Trừ một người

Hắn lọt vào biệt thự bằng một thủ đoạn giản dị. Hắn biết rõ cửa sắt mở ra, và tự động đóng lại trong vòng 3 giây đồng hồ, nên phục sẵn bên cổng, chờ xe hơi của khách quen là bám thùng xe lên vào.

Văn Bình bò thật nhanh lại sau chiếc xe đen dài ngoằng. Loại Rolls Royce này là báu vật ở Vạn Tượng, xứ sở của xe Mercedes do Đức quốc chế tạo.

Cửa sắt mở ra rè rè. Tài xế lái vút vào con đường đa dăm trắng xóa. Văn Bình đã đeo chặt vào càng xe. Qua khỏi cổng, chàng buông mình, lăn tròn trên nệm cỏ ướt mưa. Chàng cử động thật nhanh để thoát khỏi ống kính vô tuyến truyền hình. Trong chớp mắt, chàng đã nằm chết bên một bụi rậm um tùm.

Tiếng bẹt-giê sữa gâu gâu. Chàng vẫn nằm yên, không động đậy. Nghe tiếng sữa, chàng biết là chó trận, giống chó tầm thước, đuôi ngắn, mõm dài, lông ngắn, chỉ sữa rất ít, chuyên cắn cổ người lạ. Nhưng chàng không lo ngại, vì chàng đã lo liệu sẵn phương pháp chống bẹt-giê giữ nhà nguy hiểm.

Trong quá khứ, đột nhập nhà lạ, chàng chống bẹt-giê bằng cái ná cao su bắn đạn đồng. Một viên đạn nhỏ bằng viên kẹo vào giữa hai mắt có thể làm chó bất tỉnh tức khắc. Hoặc chàng sử dụng bàn tay cứng như thép, giáng nhẹ là bẹt-giê lăn lông lốc trên đất. Lần này, chàng mang theo một hóa chất đặc biệt giấu trong cái bút máy Pác-ke găm ở túi áo trên.

Sau khi rời khỏi xe hơi, nhào mình vào bụi rậm, Văn Bình đã rút bút máy,

bấm nhẹ vào đầu. Một mùi hương lạ lùng bay ra, đánh lạc hướng tìm tòi của bẹt-giê. Dừng hương này bẹt-giê đứng trước mặt cũng không đánh hơi thấy.

Tầng dưới của biệt thự tối om. Ở lầu nhì đèn sáng lấp loáng. Tuy nhiên cửa sổ đều che rèm kín mít.

Văn Bình nằm yên đúng 5 phút. Chàng móc túi lấy đôi kính hồng ngoại tuyến. Lệ thường, kính hồng ngoại rất công kênh. Ban chuyên môn của Sở mới phát minh một thứ kính nhẹ, hệt như kính mát bán trên thị trường. Đeo vào có thể nhìn xuyên màn tối trong vòng 100 thước. Nhờ một bộ phận thu âm điện tử tí hon ở gọng kính, Văn Bình còn có thể nghe mọi tiếng động khả nghi chung quanh.

Nếu muốn, chàng có thể mang

theo một dụng cụ¹⁸ đặc biệt giúp chàng đứng ngoài biệt thự cũng nghe được câu chuyện thì thảo trong nhà. Song nhiệm vụ của chàng đêm nay không phải để nghe trộm, vì chàng đã biết gần hết sự thật. Chàng đến đây là để thanh toán một chuyện lòng vòng, theo sự yêu cầu tha thiết của hoàng thân Thủ Tướng Ai Lao. Đến lại, chính phủ hoàng gia trả cho ông Hoàng số tiền một triệu mỹ kim, và cho phép biệt kích của sở Mật vụ vượt biên giới vào đường mòn Hồ chí Minh để thâm nhập khu vực đóng quân bí mật của Bắc Việt.

Qua kính hồng ngoại, chàng thấy một con bệt-giê khổng lồ nằm dài bên hòn giả sơn, tai vểnh lên, dường như đang cố lắng nghe. Con bệt-giê Đức

18 Loại máy đặc biệt này đã được mô tả tỉ mỉ trong *Bạn Muốn Thành Gián Điệp ?* cùng một tác giả xuất bản trong tháng 1-1967.

khổng lồ không làm Văn Bình ngại bằng con beo vằn, đôi mắt lân tinh sáng quắc, đang nhìn vào bụi rậm mà chàng núp.

Trước khi rời Sài Gòn, chàng mang theo 3 cái bút máy Pạc ke giả. Bút thứ nhất màu đỏ chứa thuốc đánh lạc hướng chó săn. Bút thứ nhì đựng thuốc nổ. Bút thứ ba màu đen chứa thuốc mê cực mạnh, bấm nút, hơi thuốc vọt ra như làn đạn.

Loại bút máy thuốc mê chỉ hiệu nghiệm trong đường kính 5 thước. Con beo vằn đứng cách chàng gần 20 thước. Chàng phải lập mưu cho nó lại gần. Chàng bèn đóng nắp bút máy đỏ. Trong vòng một phút, hóa chất tan hết, con thú sẽ đánh hơi thấy chàng và sẽ nhảy lại.

Như chàng tiên liệu, con beo vằn ngốc nghếch mồm lên trời, rồi co 2 cẳng

trước. Nó vọt như tên bắn về phía chàng. Tia thuốc mê từ bút máy màu đen như trái đấm ngàn cân bổ vào giữa mặt. Nó bị ngáng lại, và ngã tòm xuống cỏ.

Con bẹt-giê lùì lũi chạy tới, không thềm gâu gâu như thường lệ. Loại chó trện này thường ngậm miệng mỗi khi sửa soạn giết người. Song chàng đã chặn trước bằng tia thuốc mê. Như con beo vằn, con bẹt-giê khổng lồ biến thành khối thịt vô tri giác.

Trở ngại lớn nhất đã được khắc phục, Văn Bình ung dung đứng dậy tiến lại tòa nhà bí mật.

Cửa phòng khách đóng kín và khóa bên trong. Chàng phải mở cửa sổ, nháy vào. Ánh đèn trên lầu hắt xuống lò mờ. Bốn bức tường cao nhất đều quét vôi trắng toát, tương phản với cầu thang đá

rửa màu đen, đen tuyền như mực tàu.

Văn Bình núp trong góc, nhìn tứ phía. Phòng khách được trần thiết theo lối Ả-rập. Chàng có cảm tưởng lạc vào lâu đài một quốc vương xứ ngàn một đêm lẻ. Thảm trải chân đều bằng len cừu Ba Tư êm mịn và ấm áp. Ghế sa lông đều chạm trổ công phu. Trên tường được treo toàn ảnh phụ nữ khỏa thân.

Chàng không nghe tiếng động khả nghi nào, ngoại trừ tiếng gió rì rầm trong vườn rộng xen lẫn tiếng mưa rơi bắt đầu nặng hạt. Chàng định trèo thang gác bỗng khựng lại. Cặp mắt sáng quắc của chàng vừa khám phá ra một chi tiết khác thường.

Một con dơi đen sì từ cửa sổ bay vào, đậu trên bậc thang đá rửa. Văn Bình nghe tiếng sèo sèo. Mùi khét lẹt xông

lên. Chàng rung mình: trong khoảnh khắc, con dơi vô tội biến thành than vì cầu thang được truyền điện cao thế 6000 vôn, thứ điện mạnh hơn điện hành quyết tử tội trong khám đường Sing Sing, bên Mỹ. Nếu chàng vội vàng đặt chân lên cầu thang, thân thể chàng đã cháy xém như chả nướng. Chàng chột hiệu tại sao chủ nhân không cần đặt người gác ở nhà dưới. Vì trong biệt thự đã có một bộ máy canh phòng kiên cố và ghê gớm bằng điện tử.

Toàn thân Văn Bình nóng ran rồi ớn lạnh. Một lần nữa, chàng được gặp may mắn. Nếu không, đêm nay Quỳnh Loan sẽ phải nằm một mình ...

Không thể lên lầu bằng thang xi-măng, Văn Bình đành trèo qua cửa sổ ra thêm. Chàng hơi bức mình vì quá tự tin không đem theo khẩu súng W-15. W. là

tên tắt của mọi dụng cụ gián điệp do sở Mật vụ của ông Hoàng chế tạo. W-15 là một khẩu súng lạ lùng. Tuy là súng, nó không bắn đạn, cũng không bắn tên. Mà là bắn một sợi dây dài bằng ni-lông, thứ ni-lông riêng, bền hơn ni-lông làm dây dù gấp 10 lần. Sợi dây đặc biệt này dài đúng 100 thước, tuy nhiên, nó cuộn tròn bằng viên đạn 9 li, và khẩu W-15 còn nhỏ hơn khẩu súng bắn đạn 6,35 của đàn bà.

Lâm sự, sợi dây phong thần này biến thành một cái thang dây tuyệt diệu. Chỉ cần bóp cò, sợi dây vụt ra và dính chặt vào tường. Khúc đầu của sợi dây được tẩm chất nhựa epoxi, nghĩa là thứ keo dính nhất trên trái đất, nên chạm vào đâu là nó dính chặt vào đấy. Sau đó, tay nắm sợi dây, chân đạp vào tường, điệp viên sẽ trèo lên lầu, nhanh không kém lên bằng cầu thang.

Với khẩu W-15, Văn Bình tiết kiệm được một số giây phút và sức lực quý báu. Tuy nhiên, với hai tay không, chàng vẫn phải tìm cách đột nhập căn phòng sáng đèn trên gác.

Dưới mưa bụi lạnh thấu xương, chàng mảy mò bám ống máng, thoăn thoắt trèo lên.

Trong vòng 3 phút, chàng đã đặt chân xuống lầu nhì. Chàng thận trọng núp thật lâu trong bóng tối, đến khi biết chắc tứ phía không có người lạ mới rảo bước qua hàng lang.

Chàng nghe tiếng thì thầm xa xa. Định thần, chàng nhận ra tiếng trò chuyện từ phòng số 10 vọng ra.

Đặc biệt là cửa phòng được gắn hai quả nặng đồng sáng loáng và to lớn. Định

đặt tay vào, Văn Bình bỗng rụt lại. Chàng sức nhớ đến con dơi xấu số. Chàng lại nhớ đến phương pháp giết người thông thường của thủ lãnh Phản gián Sô viết Smerch: truyền điện vào nắm cửa.

Không hy vọng mở cửa, chàng bèn nghĩ cách dùng sức mạnh. Với đôi vai lực lưỡng và tài ngoại công siêu việt, chàng có thể húc đổ những tấm cửa lim đồ sộ và nặng nề. Tuy nhiên...

Một họng súng bí mật có thể khạc đạn vào người chàng trước khi cánh cửa sụp đổ...

Chàng không còn cách nào khác, ngoài cách đợi bên ngoài. Chàng tin rằng cánh cửa sắp mở. Tiếng thì thầm nhỏ dần rồi tắt. Có lẽ họ chuẩn bị chia tay. Họ gồm 2 người

Quả Văn Bình đoán đúng. Cánh cửa lim dầy vụt mở. Cũng mở bằng điện để lộ bức tường trắng toát, và cái bàn bầu dục, lớp phô-mi-ca màu đen đặt giữa 12 cái ghế bọc da hổ rằn ri. Trên bàn, 2 điếu xì-gà hút dở bốc khói nghi ngút trong cái đĩa đựng tàn khổng lồ bằng nhựa đen. Một người đàn ông tầm thước, tóc hớt ngắn, mặc sơ mi sặc sỡ xoay lưng ra cửa. Người thứ hai trạc ngũ tuần, đeo mặt nạ đen, hàm răng vàng ệch chất nicotin, cái theọ dài 10 phân nằm vắt vẻo trên má, xô ghế bành đứng dậy.

Văn Bình ung dung bước vào, khẩu súng Olempích trên tay sẵn sàng khạc đạn. Lăm liệt như thiên thần, chàng đứng giữa cửa, giọng đồng dục:

– Kính chào nhị vị.

Phản ứng của hai người lạ là đặt tay vào thắt lưng. Song tiếng quát quát chúa của Văn Bình đã làm họ khựng lại:

– Đứng im.

Người đàn ông mặc sơ mi sặc sỡ nhìn Văn Bình bằng cặp mắt pha lẫn sững sốt và lo ngại. Văn Bình cười gằn:

– Mời thiếu tướng Sulivông ngồi lại xuống ghế.

Phải người lạ này là thiếu tướng Sulivông, chỉ huy phản gián ở Lào quốc. Sulivông lẳng lặng kéo ghế. Văn Bình lại ra lệnh cho người đeo mặt nạ đen:

– Còn ông Sam Phoun, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ nữa. Phiền ông để tay lên bàn. Hai ông chẳng lạ gì nghề bắn súng của tôi. Súng này lại không bắn đạn thường. Mà là đạn chứa nọc độc nhện

đen, được mệnh danh trên khắp thế giới là Bà chúa Thuốc độc. Trúng đạn thường còn có hy vọng mổ xẻ, nhưng trúng nọc độc nhện đen chỉ có nước chờ chết

Sulivông nghiêng răng ken két:

– Biết vậy, tôi đã giết ông hồi nãy, không cho về sứ quán nữa.... Tôi nhân nhượng với ông vì không muốn gây thù chuốc oán. Ngờ đâu, ông lại cạy tàu ráo máng.

Văn Bình cười nửa miệng:

– Thiếu tướng ơi, kể công làm gì nữa! Hồi nãy, tôi không bị giết, chẳng phải vì ông nhân nhượng, không muốn gây thù chuốc oán, mà chính vì ông tìm cách bịt mắt tôi. Ông định ninh tôi chưa khám phá ra vai trò hàng hai nguy hiểm của ông, vừa là chỉ huy trưởng Phản gián,

vừa là nhân vật cao cấp của Quốc tế Đặc vụ, nên ông giả vờ tha tôi. Ông bắt buộc phải tha tôi... Vì nếu ông giết tôi, Sài Gòn sẽ mở cuộc điều tra tỉ mỉ, sớm muộn ông sẽ bị lộ mặt nạ...

Sulivoong bậm môi, thái độ miệt thị:

– Ông nói dối tài lắm. Chẳng qua ông tình cờ đến đây gặp tôi, thật ra ông không biết gì về tôi. Nếu biết, ông đã hành động ngay trong văn phòng Phản Gián.

Văn Bình lắc đầu:

– Hừ, tôi đóng vai thằng ngốc mà ông không chịu nhìn thấy. Tôi bắt ông trong văn phòng Phản Gián không được, vì lẽ khi ấy ông chưa gặp Sam Phoun. Tôi phải giả vờ ngu xuẩn cho ông yên lòng đến đây, đến số 38 đường Khoun Bourom.

Sulivông nhún vai:

– Thành thật khen ngợi ông. Nhưng ông Z.28 tài hoa ới, ông đừng hy vọng áp đảo tôi. Chúng tôi có thể lật ngược tình thế, nếu muốn. Vì như ông đã đoán biết, ngôi nhà này được gắn nhiều dụng cụ điện tử kỳ lạ, giết người trong chớp mắt, không để lại dấu vết. Chúng tôi có thể giết ông, rồi báo cáo với chính phủ là ông bị gián điệp RU thanh toán. Chi bằng ông điều đình với chúng tôi. Bao nhiêu tiền, tôi cũng chịu, miễn là...

– Miễn là ông được tự do?

– Vâng. Miễn là ông cho tôi thông thả rời biệt thự này.

Văn Bình nhú mày suy nghĩ. Sulivông nói tiếp:

– Bao nhiêu tôi cũng chịu. Chẳng hạn, một triệu đô la.

Văn Bình lắc đầu:

– Một triệu hơi ít. Các ông đã đòi chính phủ hoàng gia nộp hai triệu đô la để chuộc thùng độc được.

Sam Phoun xen vào:

– Vậy, hai triệu, ông bằng lòng nhé? Tôi có sẵn hai triệu ở đây.

Văn Bình cười nhạt:

– Hai triệu cũng vẫn còn ít, tuy nhiên, tôi sẵn sàng chấp thuận. Song chỉ chấp thuận với thiếu tướng Sulivông. Còn ông, chúng ta sẽ bàn sau.

Sulivông thở dài chua chát:

– Ông là tên cướp đão để nhất thế giới. Trong cặp da của tôi đã có hai triệu. Hai triệu và một gói kim cương. Tôi xin lại gói kim cương.

– Tiếc quá! Giá tôi đòi hơn nữa.

– Dẫu sao ông cũng không nên già néo đứt giây. Nếu bị dồn vào đường cùng, tôi phải liều mạng chống trả. Có thể tôi mất mạng. Song cũng có thể người mất mạng là ông.

– Dọa nhau làm gì, ông bạn? Bây giờ, phiên ông mở cặp, đặt tiền lên bàn cho tôi. Xin nhớ, ông chỉ được lấy tiền và hạt soàn mà thôi. Ông đừng mò tới vũ khí. Cần nhắc lại ông rõ là đạn độc được la-trodeclus maetans có sức giết người ghê gớm có một không hai trên quả đất. Hề ông có cử chỉ khả nghi là tôi lấy cò... Giết ông, thứ nhất trừ được hậu hoạn, thứ

hai, lấy được tiền, và ... hai triệu đô la ...

– Ô, tôi đưa tiền, ông phải lời cam kết thì sao?

– Trên thực tế, giới gián điệp thường phải lời cam kết. Nhưng tôi thì không. Tôi hứa là làm. Ông ráng tin tôi đi.

Mồ hôi lấp lánh trên trán, Sulivông đặt cái cặp da dày cộm trên bàn. Dáng điệu từ tốn, hắn lấy đồng mỹ kim xếp ngay ngắn trước mặt Văn Bình, rồi giơ cái gói bằng nhung đen nhỏ xíu cho Văn Bình xem:

– Đây là gói kim cương. Xin phép ông cho tôi bỏ vào túi.

Văn Bình gằn giọng:

– Phiên ông cất vào túi trên. Được rồi. Bây giờ ông có thể ra khỏi phòng.

Ông thấy chưa? Tôi là người rất trọng chữ tín...

Sulivông nhìn giữa mắt Văn Bình:

– Trước khi cáo biệt, tôi xin hỏi ông một câu, chỉ một câu thôi, tôi hy vọng ông không nỡ từ chối.

– Mời ông.

– Ông biết tôi dính líu với Quốc tế Đặc vụ từ khi nào?

– Ngay sau khi tôi gặp ông trong khách sạn Settha Palace. Sự hiện diện của tôi tại Vạn Tượng được giữ rất kín. Ông là người duy nhất ở Lào được biết. Thế mà đêm ấy tôi bị nhân viên của Simun bắt giữ. Ông rất khôn, song chưa ngoan. Báo tin cho Simun, ông đã vô tình lạy ông tôi ở bụi này. Sơ hở thứ hai của ông là sai một nhân viên phản gián đến tận

khách sạn để đến ám sát, tôi đã tra khảo hẳn. Hẳn khai ra ông...

Sulivông giơ hai tay lên không:

– Trời!

Văn Bình gật gù:

– Vì vậy, tôi thành thật khuyên ông đừng lưu lại Vạn Tượng thêm phút nào nữa. Rời căn nhà này, ông nên trốn qua sông Cửu Long rồi đáp phi cơ ra ngoại quốc.

– Cảm ơn ông. Trong tương lai, chúng mình còn có dịp tái ngộ.

Văn Bình xua tay:

– Ô, trong giới giang hồ, cảm ơn nhau làm gì, khách sáo quá. Tôi xin chúc ông thượng lộ bình an.

Sulivông lẳng lặng tiến ra cửa. Văn Bình gọi giật lại:

– Quên, còn điều này nữa. Ông xuống vườn, lên xe Mercedes, và lái ra cổng. Cửa cổng được mở bằng điện, ông Sam Phoun sẽ lo liệu chu tất. Từ phút này, tôi sẽ chĩa súng vào ngực ông Sam Phoun. Nếu ông tiếc tiền, quay lại, miễn cưỡng tôi phải hạ sát bạn ông. Ông nhớ chưa? Trong vòng 3 phút, tôi phải nghe tiếng máy xe hơi nổ.

Sulivông quay lại, giọng ráo hoảnh:

– Tôi chỉ bằng lòng xuống nhà nếu ông cam kết không làm hại Sam Phoun. Vì như ông đã biết, Sam Phoun là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ...

Văn Bình cười:

– Vâng, tôi còn biết thêm Sam Phoun là anh em cọc chèo với ông nữa.

Sam Phoun vùng thốt lên:

– Trời ơi!

Văn Bình lùi sát tường, giọng tự tin:

– Kêu Trời làm gì, vô ích. Làm nghề gián điệp, được thua là thường. Thua keo này ta bày keo khác, phải không hai ông? Tôi xin trân trọng cam kết là không đụng tới ông, nếu ông tuân theo điều kiện của tôi.

Sulivông hỏi:

– Bao nhiêu tiền?

Văn Bình đáp:

– Đối với ông Sam Phoun, tôi không đặt vấn đề tài chính. Mà tôi chỉ cần một

vài tin tức. Quốc tế Đặc vụ đang chỉ huy tổ chức buôn vàng lậu, ma túy và vũ khí lậu trên toàn châu Á. Tôi không quan tâm đến vàng và ma túy, riêng phong trào buôn vũ khí lậu có hại cho nền an ninh của nước tôi. Bằng bất cứ giá nào, phong trào này phải chấm dứt.

– Ông Sam Phoun phải cung cấp toàn bộ hồ sơ buôn vũ khí lậu cho tôi.

Sam Phoun trở mặt:

– Ông đòi một điều tôi không thể thỏa mãn được.

Văn Bình lia khẩu súng:

– Vậy thì thôi. Tôi sẽ phải giết ông. Giết xong tôi lục lọi trong nhà này. Trong vòng đêm nay, tôi sẽ tìm ra tài liệu. Tại sao ông khờ dại thế, ông Sam Phoun? Đàn em ông sẽ không biết được cuộc

điều đình bí mật giữa ông và tôi đêm nay. Thiếu tướng Sulivông? Thiếu tướng khuynh Sam Phoun đi. Vì tôi không muốn có sự đổ vỡ.

Sam Phoun nghẹn ngào:

– Ông ức hiếp tôi quá.

Văn Bình cười:

– Thế là xong.

Sulivông bước nhẹ xuống cầu thang. Văn Bình nép sau cửa, nhìn hắt đi khuất sau tường, trên miệng nở nụ cười khoan khoái. Đúng 3 phút sau, động cơ xe Mercedes nổ dưới vườn.

Văn Bình ra lệnh cho Sam Phoun:

– Tài liệu đâu, ông đưa cho tôi.

Sam Phoun nhún vai:

– Tôi cất trong tủ sắt.

– Hừ, ông còn lừa tôi làm gì? Đêm nay, ông rời Vạn Tượng, hồ sơ về Quốc tế Đặc vụ, ông đã thu xếp xong rồi.

Sam Phoun đứng dậy:

– Mời ông đi theo tôi.

– Đi đâu?

– Sang phòng bên.

– Ông coi chừng! Hễ ông đụng vào nút bí mật trên tường là tôi bắn bỏ.

– Tôi không dại gì liều mạng để lãnh độc được *latrodectus mactans* vào người.

– Vậy, ông là người biết điều đệ nhất châu Á. Nào chúng ta lên đường.

– Ông làm như chúng ra là bộ hành trên đường thiên lý.

– Còn là gì nữa, thưa ông? Ông và tôi là hai kẻ đi đường. Con đường dài vô tận. Phen này, tôi đi nhanh hơn ông. Nhưng lần sau ông lại vượt qua mặt tôi. Cứ thế cho đến ngày chúng ta tắt hơi thở.

– Ông có tài trào lộng ghê.

– Chuyện! Gián điệp là nghề của những người ưa hài hước. Thôi, khuya rồi, thưa ông. Xin ông ra trước. Tôi xin kính cẩn theo sau, với bà Chúa thuốc độc luôn luôn nhìn vào lưng ông.

Đến cửa sang phòng bên, Sam Phoun đứng lại. Cửa này bằng gỗ, dán phốt-mica màu xanh nhạt, gắn quả nắm bằng đồng. Văn Bình hỏi:

– Ông rút điện ra chưa? Sam Phoun đáp:

– Rồi. Tại sao ông biết?

– Không ai nói cả. Chẳng qua thói quen mà ra.

Cửa mở ra, Văn Bình giật mình trước sự trang trí lộng lẫy và cầu kỳ với đồ đạc nhập cảng từ Âu châu. Sam Phoun quay lại đóng cửa, giọng buồn rầu:

– Mất bao công phu tôi mới xây cất được tòa nhà tối tân này. Bỗng dưng tôi phải ra đi.

– Đề nghị ông ở lại, tiếp tục điều khiển Quốc tế Đặc vụ.

– Nhưng đặt dưới quyền kiểm soát của chính phủ Sài gòn?

– Không hẳn thế. Chúng tôi chỉ làm cố vấn riêng cho ông. Về hoạt động nội bộ, ông được toàn quyền.

– Cảm ơn ông. Thà chết, tôi không thể làm thuộc viên.

Văn Bình không đáp. Chàng bắt đầu nhận thấy đối phương có cử chỉ khác lạ. Vẻ lo âu trên mặt hắn đã tan biến, nhường chỗ cho sự bình tĩnh và tin tưởng. Có thể hắn đã nghĩ ra mưu kế hại chàng. Chỉ cái va-li màu xanh trên buýp-phê, Sam Phoun nói:

– Hồ sơ buôn súng được cất trong ấy. Trước khi trao tài liệu, tôi muốn mời ông một ly sâm banh.

– Hừ, tôi không thích uống rượu pha độc được aconit như thiếu tá Sim Leng.

– Hắn đại nên chết đáng đời.

– Chết vì hám tiền, phải không thưa ông? Sim Leng ăn lương của ông nên báo ông biết kế hoạch vận chuyển thùng độc được bằng phi cơ AN-2P. Nhờ hắn, ông có thể thực hiện chiến dịch Hoa Phong Lan một cách dễ như trở bàn tay.

– Thật vậy, nếu ông không can thiệp, chúng tôi đã nuốt trọn hai triệu mỹ kim ngon lành. Và trong tương lai, còn nhiều món ngon lành hơn nữa.

– Ông hà tiện quá, Sim Leng trung thành với Quốc tế Đặc vụ mà ông nỡ thủ tiêu.

– Đặt vào địa vị tôi ông cũng giết hẳn. Ông tính, chẳng ai dại gì chia cho kẻ ngồi mát ăn bát vàng số tiền khinh khủng 300 ngàn đô la. Vả lại, tôi cần giết hẳn để bảo vệ bí mật.

– Cũng như ông giết trung úy Thao La.

– Ô, Thao La đáng giết hơn Sim Leng nhiều. Vì hắn tham lam đòi đúng 500 ngàn đô la, không bớt một đồng.

– Nếu có cơ hội, ông cũng giết tôi

không thương tiếc.

– Dĩ nhiên. Ông cũng vậy. Ông không giết tôi vì giết vô ích. Chúng mình đều là điệp viên chuyên nghiệp, sống lợi hơn chết. Còn sống, tôi sẽ tiếp tục làm cái mỏ vàng cho ông khai thác. Chết đi tôi chẳng giúp được gì cho ông và một người khác sẽ lên thay, các ông lại phải điên đầu lần nữa.

– Thái độ thẳng thắn của ông làm tôi cảm kích. Chắc chắn trong tương lai chúng ta sẽ thành bạn thiết.

– Thời gian sẽ trả lời. Nào, xin mời ông cụng ly.

Văn Bình lắc đầu. Sam Phoun nhún vai:

– Buồn quá. Thôi, xin phép ông tôi uống một mình vậy.

– Tính tôi dở hơi ông ạ. Tôi không thích ai uống rượu trước mặt cả.

– Tôi lại không thích kẻ nào cấm tôi uống rượu. Chắc ông chưa biết tôi nghiện sâm banh. Hàng ngày, tôi uống sâm banh thay nước lạnh.

– Lát nữa, ông tha hồ giải khát. Hiện giờ tôi cấm ông.

– Ông không có quyền.

– Khẩu súng của tôi có quyền.

– Cử chỉ độc đoán của ông làm tôi chán nản. Trước kia, tôi vẫn kính trọng ông là kẻ hào hoa mã thượng.

– Thưa ông, dầu hào hoa mã thượng đến đâu tôi cũng không thể cho phép ông giả vờ rót rượu để tấn công tôi.

– ?

– Vâng, ông định rót sâm banh ra để gây tiếng nổ. Cách đây một phút, ông đã dùng ngón tay vặn cái nhấn ở bàn tay trái. Nhấn này - nếu tôi không lầm - chứa một thứ bột nổ riêng. Pha vào rượu, nó sẽ gây ra tiếng nổ lớn, đủ cho ông phản công, dành lại chủ động. Ông Sam Phoun ơi, mấy năm trước, một đồng nghiệp của tôi đã dùng hột giấu trong khuy áo để phản công RU ở căn cứ Vang Vieng [Về điểm này xin đọc Vạn Tượng khói lửa đã xuất bản (Trong truyện này, Lê Diệp đã dùng khuy áo bỏ vào rượu whisky để gây tiếng nổ ở căn cứ Vang Vieng của gián điệp Sô Viết RU.)]. Ông lừa tôi sao được, thưa ông?

Sam Phoun thở dài:

– Ông đáng là bậc thầy. Tôi xin bái phục.

Văn Bình cười giòn dã:

– Vậy ông mở va li ra.

Sợ đối phương dùng quỷ kế, chàng đứng lách bên trong khi khẩu súng Olem-pích vẫn chĩa vào buýp-phê. Trước khi Sam Phoun đặt tay vào cái va-li, chàng dặn dò:

- Một lần nữa, xin ông ghi nhớ. Tôi sẽ nổ súng nếu ông thiếu thành thật.
- Ông đã cảnh cáo tôi 3 lần rồi.
- Thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Sam Phoun chạm vào cái va li. Tách một tiếng nhẹ, nắp va li bật ra.

Tuy đề phòng cẩn mật, Văn Bình vẫn sa vào cạm bẫy tinh vi của chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, và suýt nữa chàng mất mạng.

Hai viên phi đao nhỏ xíu bay vút vào người chàng. Lưỡi thứ nhất trúng giữa yết hầu. Lưỡi thứ hai, nhỏ và nhọn hơn

hướng vào tim. Văn Bình vội vàng tung người sang bên trái để tránh. Chàng vấp vào đi-văng, lộn nhào một vòng. Hai lưỡi dao kinh khủng cắm phập vào cửa gỗ. Văn Bình chồm dậy, chưa kịp đối phó thì Sam Phoun đã ào tới.

Lâm trận, Sam Phoun không hổ danh là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức coi thường pháp luật trên thế giới. Vết thẹo dài 10 phân trên má hấn đột nhiên đỏ rực như bôi máu. Bàn tay xương xẩu của hấn hạ vào cườm tay cầm súng của Văn Bình. Tuy nội công thâm hậu, Văn Bình cũng tê tê ở hồ khẩu.

Sam Phoun phải là cao thủ về quyền Tàu. Về nhu đạo, hấn phải thất lũng đen đệ tứ. Nghĩa là hấn đủ tài ba quần thảo với Văn Bình. Tuy nhiên, hấn không sử dụng Thiếu lâm quyền hoặc nhu đạo. Dường như giới võ lâm quốc tế đã tiểu

di hẩn về nghệ thuật siêu đẳng của Văn Bình nên hẩn tấn công chàng bằng một phương pháp độc đáo.

Phương pháp thắt cổ đối thủ theo bí thuật Ấn độ. Trước ngày Ấn độ thu hồi độc lập trong tay Anh quốc. một đảng cướp lạ lùng mọc ra dọc giải Hy mã Lạp sơn, gồm những tên côn đồ chuyên cướp của, giết người. Song đảng cướp này không dùng khí giới, và không bao giờ làm nạn nhân đổ máu.

Khí giới của họ là một giải lụa¹⁹ đặc biệt. Phương pháp thắt cổ được giữ tuyệt đối bí mật, thường là cha truyền con nối. Đặc điểm của nó là hạ sát rất nhẹ nhàng,

¹⁹ Giải lụa này, tiếng Ấn độ gọi là ruhmal. Ruhmal bằng lụa màu vàng, rộng gần 3 phân tây, dài gần 1 thước tây. Đảng cướp Ấn độ giết người bằng giải lụa ruhmal. Đại tá Anh, W.H. Sleeman, ra nghiêm lệnh năm 1830 (dưới thời Anh thuộc), cấm giết người bằng phương pháp ruhmal, vì vậy, số danh thủ mỗi ngày một ít. Hiện nay, trên toàn cõi Ấn độ chỉ còn 10 danh thủ về môn này.

nạn nhân chưa kịp kêu đã tắt thở. Nhiều võ sư nổi tiếng đã chết vì môn thắt cổ Ấn độ. Trên thực tế, giải lụa đã vòng quanh cổ là không cách nào thoát chết.

Văn Bình thoáng thấy Sam Phoun rút trong túi ra giải lụa thêu kim tuyến rực rỡ. Chàng không ngờ hẩn dùng giải lụa mềm mại để thắt cổ chàng. Đến khi cổ chàng bị kẹt trong giải lụa chàng mới biết.

May thay cho chàng, trong dĩ vãng tung hoành, chàng đã học được thuật ninjutsu phi thường của võ sĩ đạo Phù Tang. Chàng lại tập luyện được thần ảo công trong thời gian thí phát qui y trong một ngôi chùa cổ gần Vạn Tượng. Nhờ ninjutsu và thần ảo công, thớ thịt ở cổ chàng rắn lại như đá, hoặc khi cần, mềm nhũn như bún. Giải lụa vừa xiết chặt, Văn Bình đã uốn cổ, vận nguyên khí để

giữ cho cuống họng thở khỏi bị chặn nghẹt. Rồi chàng nhảy vút lên cao.

Thế nhảy dị kỳ này là một trong các bí quyết phá gỡ phương pháp thắt cổ Ấn độ. Sam Phoun không biết Văn Bình được ông Hoàng đặc phái qua Ấn độ nghiên cứu nghệ thuật của Kormi, đệ nhất danh thủ về thắt cổ bằng giải lụa. Nếu biết, chắc hẳn không dám múa rìu qua mắt thợ nữa.

Lúc tung giải lụa sát thủ, Sam Phoun định nhìn Văn Bình vô phương kháng cự. Tài chuyển thắng siêu việt của chàng làm hắn bủn rủn tay chân. Chàng giăng lấy giải lụa, đánh cùi tay vào mặt cho hắn loạng choạng, rồi quăng giải lụa thật nhanh. Dường như giải lụa biết được cử động như người nên trong nháy mắt đã quấn chặt cổ Sam Phoun. Và dường như

giải lụa là băng keo, nó dán vào da thịt hắn.

Văn Bình vắn treo lại, Lưỡi nạn nhân lè ra. Văn Bình xô Sam Phoun ngã xuống. Nếu chàng xiết chặt, hắn đã chết không kịp trối. Song chàng chưa muốn hắn chết.

Sam Phoun ngã ngối vào đi văng, mắt trắng dã, hơi thở yếu ớt. Chàng tát vào má cho hắn tỉnh lại. Hắn rít lên một tiếng náo nùng. Chàng nói, giọng ôn tồn:

– Tại anh gây ra, miễn cưỡng tôi phải tự vệ. Phép thắt cổ của Kormi²⁰ đã giết hàng trăm người, nhưng không giết nổi

20 Surbul Kormi (hiện đã tạ thế) là cao thủ số một về môn thắt cổ ở Ấn Độ. Kormi sinh sống ở Hyderabad, miền nam Ấn độ. Kormi có một hình thù vô cùng xấu xí. Hắn dùng 2 ruhmal khác nhau: ruhmal thông thường của đảng cướp thì bằng vải trơn, ruhmal riêng của hắn thì được thắt lại thành nhiều nút để dễ xiết vào cổ. Kormi có một người con trai học tại trường đại học Poona. Người con trai này không nổi nghiệp đạo tặc của cha.

tôi. Sinh ử nghệ, tử ử nghệ, xuống suối vàng anh đừng oán trách tôi.

Sam Phoun nhìn chàng, mắt trợn trừng, chứa đầy căm hờn:

– Rồi sẽ đến lượt anh. Sulivông.... Sulivông sẽ báo thù cho tôi.

Văn Bình cười gằn:

– Anh ngây thơ lắm. Đây này, anh nhìn xem...

Chàng nhặt khẩu súng Olempích đưa cho hắn, kèm theo lời giải thích:

– Anh quan sát khẩu súng rồi biết... Đây là khẩu súng vô hại, không có đạn. Không có đạn trong bì. Trong nòng cũng không có viên nào. Tôi nói dối là súng chứa đạn nọc độc nhện đen, anh đã bị lừa dễ dàng. Điều này chứng tỏ tôi đến

đây đêm nay với các anh là để điều đình, không phải để giết.

Sam Phoun lắp bắp:

– Thật, tôi không ngờ... Giỏi như Sulivông mà cũng bị anh phỉnh phờ... Nhưng anh ơi, Sulivông nhớ dai lắm. Hắn và tôi nặng tình máu mủ. Anh sẽ chết. Chết nát thây. Anh trốn lên trời cũng không thoát.

– Anh lại lầm nữa rồi. Phen này, tôi không cần trốn mà vẫn sống như thường. Vì lẽ giản dị, nhân viên an ninh của Phủ Thủ Tướng đã đợi sẵn Sulivông dưới vườn. Hắn ra khỏi cổng là bị bắt. Nhử hắn ra đường cho Phủ Thủ Tướng thộp cổ, tôi được lời hai triệu đô la.... Tôi không tin hắn còn sống để rửa thù giùm anh.

– Hắn còn nhiều bạn cao cấp trong chính phủ. Hoàng thân Thủ Tướng có cảm tình đặc biệt với hắn. Hắn sẽ được tự do và sẽ tìm anh...

– Ha ha, tội nghiệp cho ông, sắp chết rồi vẫn chưa thấy rõ sự thật phũ phàng. Ông Sam Phoun đáng thương ơi, tất cả mọi việc xảy ra từ một tuần nay đều do hoàng thân Thủ Tướng bố trí. Thủ Tướng không hề có cảm tình đối với Sulivông. Chẳng qua thủ tướng đóng kịch để lôi Sulivông vào tròng.

– Tôi không tin. Ông đã cố tình bịa đặt.

– Ông hy vọng là chuyện giả mạo để khỏi tủi thân trước khi nhắm mắt. Nhưng đây là sự thật trăm phần trăm. 10 năm trước, Sulivông học ở Ba Lê: trong khi ông ông là một tay anh chị khét tiếng

trên đất Pháp. Một hôm, ông rủ em rể Sulivông về miền nam đánh bạc. Trong cơn ăn thua gay gắt, Sulivông bị một dân bip quốc tế lột hết tiền. Cậy giỏi võ, Sulivông gây sự. Ngờ đâu, dân bip quốc tế giỏi võ hơn. Hắn quật ngã Sulivông, sửa soạn hạ độc thủ thì ông nhảy vào vòng chiến.

Một trận xô xát đẫm máu xảy ra, và ông toàn thắng, hai tên bip bị giết. Ông bỏ trốn về Viên đông. Ở lại, Sulivông được vô can. Nhà chức trách Pháp không muốn làm ô danh một gia đình quý phái ở Lào. Tuy nhiên, công an Mỹ FBI theo sát nội vụ, vì hai nạn nhân là công dân Mỹ. Dấu tay và hồ sơ ông được cất kỹ trong thư khố FBI tại Hoa thịnh Đốn.

Năm ngoái - nghĩa là 9 năm sau - ông xuất hiện ở Macao trong một vụ buôn vàng đại quy mô, dưới lốt chủ tịch Quốc

tế Đặc vụ. Tình cờ CIA lấy được dấu tay của ông. Và người ta phăng ra tông tích của Sam Phoun, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, là anh em cọc chèo với thiếu tướng Sulivông, chỉ huy trưởng phản gián Lào quốc. Tin tức đặc biệt này của CIA được chuyển đến Vạn Tượng cho hoàng thân Thủ tướng. Từ lâu, hoàng thân đã để ý tới Sulivông, vì từ lâu Sulivông bí mật liên lạc với phe tả ở Cánh đồng Chum để sửa soạn đảo chính.

Ông Sam Phoun ơi, sự hiện diện của ông tại Vạn Tượng thúc giục hoàng thân Thủ Tướng phải nhờ sự hỗ trợ của CIA và ông Hoàng. Vì thừa ông, bên ngoài ông điều khiển Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức đạo tặc phi chính trị nhưng bên trong ông là một đặc phái viên điệp báo khét tiếng của Trung hoa lục địa.

Thủ tướng muốn triệt hạ Sulivông song không tìm ra bằng cứ. Triệt hạ Sulivông là việc rất khó khăn vì Sulivông có đông đảo bạn bè cao cấp trong chính phủ. Gia đình Sulivông lại có thế lực ghê gớm ở Lào quốc. Theo kế hoạch của ông Hoàng, phải treo con dê béo thơm tho giữa rừng cho cọp tìm đến. Là người Lào, lại là thiện xạ, ông đã quen với phương pháp nhử mồi cổ điển này. Con cọp ghê gớm này là ông, còn con dê béo là thùng đựng độc dược của Công ty Thần Tiên.

Không hiểu sao một người lọc lõi kinh nghiệm như ông lại bị phỉnh phờ dễ dàng đến thế. Nhà máy Dược phẩm hoàn toàn do người Mỹ điều khiển, lẽ nào CIA lại xuẩn động đến mức vận chuyển một trăm kilo thuốc độc trên một phi cơ mảnh mai, không hộ tống. Chẳng qua ông lao đầu vào vì thấy hai

triệu đô la là món tiền quá ngon lành. Qua trung gian Simun, ông bèn tổ chức thiếu tá Sim Leng và trung úy Thao La. Mọi việc xảy ra đúng như theo dự tính. Trong khi ấy nhân viên CIA và mật vụ Nam Việt rình rập ở hậu trường.

– Nghĩa là thùng độc được được chở trên phi cơ AN-2P là giả mạo?

– Dĩ nhiên. Thùng độc được chính cố gắng đã được đưa lên máy bay riêng của CIA sau khi chiếc AN-2P cất cánh 30 phút.

– Trời ơi!

– Ván cờ đã xong rồi, ông Sam Phoun ạ. Tôi sẵn sàng dùng thuật hồi sinh kuat-su cứu ông. Tôi không ra điều kiện nào nặng nề, chỉ cần....

– Cám ơn ông. Công trình xây dựng

10 năm đã tan thành khói, tôi sống vô ích. Dầu bị thua sát ván, đem mạng sống đổi lấy sự lầm lẫn tai hại, tôi vẫn khâm phục ông. Giờ đây, ông hãy ban cho tôi một đặc ân... tay chân tôi đã bị tê liệt... phiền ông gỡ cái nhẫn ở bàn tay phải của tôi, bên trong chứa nọc độc nhện đen, Bà Chúa Thuốc Độc...

– Tự sát làm gì, ông Sam Phoun?

– Chết trong còn hơn sống đục, ông Văn Bình ạ. Nếu ông không giúp, tôi đành phải cắn lưỡi quyên sinh. Nhờ ông, tôi sẽ ra đi được nhẹ nhàng.

Văn Bình quỳ xuống, cầm bàn tay run run của Sam Phoun. Bất thần, Sam Phoun vùng dậy hét lên tiếng kiai, song bàn tay trái giáng vào yết hầu. Văn Bình ngã người để tránh, song miếng đòn chí tử đã rút trúng xương bả vai.

Rắc một tiếng khô khan, Văn Bình gục xuống. Sam Phoun vận tàn lực bò tới, định kết liễu bằng một atemi hiểm độc, nhưng chỉ được nửa chừng rồi ngã sóng soài trên sàn nhà.

Văn Bình nghiêng rặng chịu đau, dựa vào đi-văng đứng dậy. Một bên vai chàng hoàn toàn gãy lìa. Chạm một li nữa, chàng đã nát bấy cuống họng.

Chàng nhìn Sam Phoun lần chót. Hắn nằm ngửa, mắt trợn trừng. Thở dài, Văn Bình xách cái va-li tài liệu trên tủ buýp-phê, rồi thông thả xuống cầu thang.

Quỳnh Loan đang đợi chàng. Ngoài trời, mưa bắt đầu nặng hột.

